

AHMED GÜNBAY
YILDIZ

19. BASKI

Siyah Güller

ROMAN

TİMAŞ

AHMED GÜNBAY YILDIZ

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Bey'dir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüoğlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku hâline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap hâline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti.

Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi.

Yazar evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

1- Çiçekler Susayınca
2- Yanık Buğdaylar
3- Gurbeti Ben Yaşadım
4- Ülkemin Açmayan Çiçekleri
5- Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)
6- Benim Çiçeklerim Ateşte Açar
7- Aynada Batan Güneş
8- Dallar Meyveye Durdu
9- Bir Dünya Yıkıldı
10- Üç Deniz Ötesi
11- Sevdalar Sözde Kaldı
12- Sahibini Arayan Mektuplar
13- Hayata Dair Notlar (deneme)
14- Gün Solar Akşamın Mateminden (şiir)
15- Afedersin Hayat
16- Gelirim (şiir)
17- Yürekte Büyümek
18- Sokağa Açılan Kapı
19- Boşluk
20- Sular Durulursa
21- Ekinler Yeşerdikçe
22- Mavi Gözyaşı
23- Azat Kuşları
24- Gönül Yarası
25- Aşka Uyanmak
26- Bahçemde Hazan (şiir)
27- Figan
28- Sitem
29- Siyah Güller
30- Hülyalar Hüzün Açtı
31- Güneşe Matem Düştü
32- Leyl Işıkları
33- Günahın Rengi
34-Yıllar Geriye Dönse
35- Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi
36- Sevmekten Korkuyorum
37- Ona Secde yakışıyor
38- Gül ve Hüzün
39- Kiralık Hayaller
40- Orada da Yıldızlar Kayar mı?
41- Kayıp Sabahlar
42- İstanbul Yüzlü Kadın
43- Kendimi Unutup Sana Ağladım
44- Efkâr Vakti
45- Babamdan Sonra
46- Kelebekler Gamsız Uçar

Siyah Güller

Bugün yalnızlık var yine içimde...
Neler vaad ettimse dolduramadım...
Her ağaç çiçekte gönül bahçemde,
Dalları meyveye durduramadım...

Etrafında hissiyatından anlayan kimse yoktu. Yahut vardı da Orhan, kendi penceresinden bakarken, eski dekorları bozmaksızın seyrediyordu dünyayı... Henüz baharındaki hayat, korkunç bir açmazın içindeydi... Belki de hiç hak etmediği bir hayatı yaşıyordu. Bu yaşına rağmen kendisinde olgun bir düşüncenin varlığını keşfetmişcesine mağrurdu duyguları.

Davranışlarını, hatta mantığını sorguluyordu sık sık... İnanılmaz öz eleştirilerle yargılıyordu kendisini. Sonuç, korkunçtu... Yeryüzünün en bedbin, en talihsiz insanıydı o... Beynini bunalıma teslim etmemek için çırpınıyordu...

Kederleriyle, elemleriyle, el değmedik sırlarıyla, kırık dökük umutlarıyla başbaşaydı... Bir gülmez yüzü vardı. Buruk yaşıyordu bu yüzden... Kimseye açamadığı sırlarının verdiği ıstırapla kanıyordu duyguları.

Evlerinde kendisine en yakın hissettiği annesine bile açılamayışının açmazlarını yaşıyordu... Son günlerde, onu adeta bir barut fıçısına döndürmüştü hadiseler. Cılız bir kıvılcımın üzerine sıçraması halinde, hazırlıksız yakalandığı an, korkunç bir şekilde patlayabilirdi.

Aklının erdiği günlerden beri, içinde yiv yiv derinleşen, koyu, hiç çözülmeyen bir ıstırabı yaşıyordu o...

Henüz ömrünün baharını yaşayan bu toy çocuğa bakılırsa, olmaması gereken haksızlıklardı bunlar. Hele hele bir aile çatısının altında,

hiçbir şekilde kabul edilir nitelikte değildi bunlar... Renksiz, egoist, bencil ve üzücü. Çocuksu hayalleri, tutkuları hep keder olmuştu bu yüzden.

O küçücük kafasında derin bir dünya oluşturmuştu Orhan... Durmaksızın haksızlıkları yargılıyordu incinen hissiyatı. Gamlı bir gönlü vardı, bedeniyle birlikte gezdirmek zorunda kaldığı.

Hayatında hazanı yaşarken yine de acılarını dış dünyasına yansıtmamak için çırpınışlar vermekteydi. Bazen dayanılmaz durumlara geliyordu ıstırabı. İşte o vakitlerde mimikleri, irade dışı yansımalarla sinyaller veriyordu dışarıya... Bu korkunç işaretleri, sadece anne yakalıyordu ve o çoğu şeyin farkındaydı aslında. Orhan'la birlikte, aynı sıkıntıların biraz daha katlanmışını, hatta acımasız kurallarını yaşıyordu hissettirmeden.

O zor, duygulu anlarında gözlerinin ta içine bakıyordu. Lügatların tarif edemeyeceği anlamlar taşıyordu bakışlar. Cevap olarak sadece acı acı yutkunuyordu...

Yaşadıkları çatının altında, haksızlıkların odak noktasıydı baba. Buna rağmen Orhan, daha çok kendisinden iki yaş büyük olan abisine kızıyordu. Osman'a...

Orhan'a göre abisi şımarık, nisbetçi, bencil ve yalakaydı. Şahsiyet edinmemişti. Hadiseleri analiz etmek şöyle dursun, olayla olay olmak isteyen arzuları, herkesi çileden çıkartacak kadar sevimsiz ve kabaydı.

Aslında bu görüntülerin, ondan hayata yansıyan iz düşümleri; babanın ona karşı tanıdığı ayrıcalıktan, evet onun yanlış davranışlarından kaynaklanıyordu...

Osman, özel, yatılı bir okulda okuyordu. Ortaokulu da aynı imtiyazla sürdürmüştü... En çok sevdiği, hafta sonlarında aldığı parlak notları babasına getirip ödüllendirilmekti.

Orhan'a karşı kullandığı en etkili silahıydı notları... Yahut öyle değildi, belki de Orhan abisinin davranışlarından bu sonuçları çıkarıyordu sürekli...

Mahallede arkadaşı yoktu. İçine kapalı bir gençti Osman. Derslerine olan bağlılığı ve başarısının ödülleriyle seviniyor ve zevk alıyordu bundan...

Ya Orhan?.. İşte, ona göre bu yolculuk sakıncalıydı. Çünkü tek yönlü bir yürüyüştü bu. Düşünceleri, davranışları, hatta kabulleri dış dünyadan kopuktu...

Sarı, parlak saçlarını düzgün bir şekilde tarayıp, sağ kaşının üzerine ahenkli bir şekilde yıkardı Orhan. Gök mavisindeki gözler, çakmak çakmaktı. Çok şık giyinirdi, aşırı titizdi. Mahalledeki geçimsiz çocuklar onu sık sık zor duruma sokarlardı bu yüzden...

Hiç olmadık vakitlerde yolunu keserdi birileri ve alay eder, küçük düşürürlerdi:

– Hanım evladı... Aman da aman, güneşe çıktın, yüzünün derisi renk değiştirir sonra.

– Muhallebi çocuğu. O ne lan, kızlar gibi süslenmişsin gene?

– Anan seni kız doğurmalıymış oğlum.

Bir başka çocuk karışır söze, incitmek için:

– Kim bilir, belki de kızdır canım.

Kavgayı göze almazdı hiç. Bozulur, yüzü kızarır, öfkesinden alev alev tutuşurdu yanakları. Dişlerini sıkardı hep. Önüne gerilen engeli aşmak için yürürdü, çırpınışları fayda vermezdi her zaman...

Hafta sonlarında ve sömestr tatillerinde değişmez muhafızı gibiydi Orhan... Dışarıya çıktığı anlarda gölgesi gibi takip ederdi onu.

Sırım gibi bir yapısı vardı. İki üç çocukla giriştiği her mücadeleden, çoğunlukla galip çıkardı. Mahallenin çocuklarını yıldırmıştı. Korkarlardı ona dalaşmaktan. Fırsat kollarlar, abisini yalnız düşürdükçe intikamlarını ondan alırlardı. Her taşın altından adının çıkışı babayı bezdirmişti. Haylazlığı ve üst üste şikayetler, şefkati törpülemiş, sevgiyi azaltmıştı. Orhan'ın belki de hiç farkedemeyeceği yanlarıydı bunlar. Öz eleştirisini eksik yaptığını sanmayışı, hep buruk yaşayışının devamını sağlamaktaydı.

Baba çocuk psikolojisini iyi bilmiyordu Orhan'a göre... Zor anlarında annesiyle göz göze gelmeye çalışırdı mutlaka. An meselesi denilecek kadar kısa ve derindi bu bakışlar. Annenin şahit olmasını sağlardı uğradığı haksızlıklara...

Sık sık iç alemine çekilir, daha o buruk duyguların sıcaklığı soğumadan, kendisini sorgulamaya başlardı... Belki biraz aşırıydı... Hep aynı şeyler çıkardı sonuçta karşısına. Sadece bu kadarını yakalayabiliyordu yanlışlarının... Bir destek gelirdi gerilim içindeki duygularından.

Ne de olsa çocukluğunu yaşıyordu. Yaptıkları aşırı bile olsa hakkıydı... Öyle düşünürdü işte...

Baba bir bankanın müdürüydü. Terfi bekliyordu bu günlerde. Lojman imkanı, genel müdür yardımcılığı, daha yüksek maaş, daha geniş imkanlar ve yetki demekti bu.

Osman, babanın tam hayallerindeki çocuktu. Yani tam bir bürokrat çocuğu. Kibar, anlayışlı, şık ve titiz.

Ya Orhan?.. Onunla nasıl taşınırlardı lojmana?.. Kara kara düşündürmeye başlamıştı babayı. Ele avuca sığmayışı, mahalle kavgaları, hergün bir başka şikayet, gözlerinde dağ gibi büyüyordu hadiseler.

Sonra, hülyalarındaki gizemli dünya düşüyordu geceleri kapalı duran gözlerinin önüne... Kafasında kavak yelleri esen bir delikanlı gibi. Unutuyor bütün her şeyi, pembe gecelere açıyor ufuklarını... Yumulan kirpiklerin nihayetsiz derinliklerinde apayrı bir dünya kuruyor, Hilal dolduruyor hülyalarını, en çarpıcı kıyafetlerini giyinmiş, tütsü tütsü sevda kokusu yayılıyor havaya...

Bir engel kesiyor hayallerinin önünü, tıpkı bir kâbus gibi sarıyor vücudunu duyguları. Aslı...

Lojman, Genel Müdür yardımcılığı, Bürokrat davetleri, toplantılar... Aslı'nın tesettürü ve Orhan'ın kontrole alınmaz davranışları.

Bir zor ki çıkarıp sökemiyor dünyasından bu insanları. Fakat onlar, yöneldiği dünyaya aykırı. Olmazları barıştırmak ya da gerçeklerle barışıp iç içe yaşamak. Engeller... Engeller, gönlüne göre kurmaya çalıştığı dünyanın düşmanları... Müdür Bey aydın, Müdür Bey çağdaş, Müdür Bey münevver denilmeli...

Kim bilir, belki Hakkı Bey de tıpkı Orhan gibi düşünmekteydi... Hep başkalarının değişmesi yönünde çabalayıp, başkalarını yargılarken, kendi katı kurallarını hiç bozulmaz bularak, hatta aşınmasını bile uygun bulmadan, yargılıyordu hadiseleri.

Bir de bakıyorsun ki tıkanmış bütün çareler...

Sekreteri?.. Henüz hayatının baharında bir kız, güzel, cazip ve çekici. On sekiz, yirmi yaşlarında bir kız... Duygularını çepeçevre sarmış Hakkı Bey'in...

Dışa açamadığı düşünceler, yüreğini esir alan taze sevdası ve beklentiler. Hadiseler adeta onu bunaltmış, hırpalamış, düşüncelerini ve iradesini almıştı elinden. Tahammülsüz, huysuz, inadına hırçın bir mizaçla tanıştırmıştı onu.

Yeni kurmak istediği dünyanın rüzgârına kapıldığı günden beri, yadırgayan bir sima olmuştu yaşadığı evde...

Beyninden izini asla silemediği bir duygu, artırıyordu cesaretini... Aslı! Bürokraside zirveye açılan yolun en büyük engeliydi.

Daha bir hafta öncesinin tazeliğini tüm heyecanıyla taşıdığı manzara, ilk canlılığını hissettirerek geldi gözlerinin önüne...

Sırtüstü uzandığı yatağında, kâh koyu kâbusların ıstırabı dekorlaştı kapalı gözlerin dünyasında, kâh pembe dünyalara taşınıp gri bulutların üzerinde dolaştı.

Yanında uyumaya çalışan Aslı'nın buhranlarından habersiz, o ayrı dünyaların temelini atabilmek için yoğun hazırlıklar içindeydi...

Bir hafta öncesinin dekorları vardı şu an gündeminde. İz bırakmıştı hayatında hadise. Aslı çağdaş bir eş değildi Hakkı'ya göre. Kapalıydı... Değişmez kuralları vardı yaşamak istediği hayatın.

Yolları ister istemez ayrılıyordu. İşte en kuvvetli delilini yeniden sahneye çekerek, besliyordu haklılığını...

Çok yakın bir dostunun kızının düğününe davet edilmişlerdi. Damat, üsteğmendi... Düğün Ordu Evi salonundaydı...

Aslı düğünleri pek sevmezdi. Sıkılırdı... Buna rağmen itiraz etmemişti kocasına. İtina ile hazırlanmışlardı dostlarının düğünü için... Salonun kapısına kadar her şey normaldi. Salonun kapısında misafirlerini karşılayan düğün sahipleri ilişmişti gözlerine. "Hoş geldiniz"le karşılandılar önce. Sonra, salona girmek için yürümüşlerdi birlikte...

Nöbetçi askerler vardı salon kapısının girişinde. Şık giyinmişti Hakkı Bey. Aslı da eşine yakışır biçimde seçmişti kıyafetini... Ağustos ayına rağmen, üzerindeki pardösüsü de olmasa.

Öyle düşünüyordu Hakkı Bey... Önlerinden yürüyenler girdiler kapıdan, tam onlara gelmişti sıra. Nöbetçi askerlere yaklaştılar, kapının kenarında bozuk bir moralle bekleyen tesettürlü bir aile çekmişti dikkatlerini.

Adımları yavaşladı ister istemez. O aileye kaydı gayri ihtiyari bakışları, ikisinin de. Gücenmiş, buruk ve küskündü çehreleri. Gözler buğulu, sitem sitemdi bakışlar. Gayri ihtiyari gözler buluştu, anlamlı sözler bekledi tanımadıkları yüzlerin üzerinde. Bir şeyler anlatmak istedi bakışlar. Bakışların dili aynı... Aldırış etmedi Hakkı Bey. Umursamaz bir eda içinde çekip gözlerini tanımadığı ailenin üzerinden, Aslı'nın beline bastırdı elini:

– Yürüsene!

Aslı, yorgun bir bakış uzattı dönüp eşinin gözlerine. Mesaj almıştı biraz önce. Durakladı, yürümemek için direndi kapının önünde. Hakkı Bey tekrar bastırdı elini kısık bir sesle, ikaz etti yeniden:

– Yürüsene!

Düğün sahibi yaklaşmıştı kapının kenarında bekleyen aileye. Fısıltılar, ses duvarını güçlükle aşıyordu:

– Kusura bakmayın, hiç düşünmedik.

Davetli Bey kısık bir sesle, bozuk bir asapla karşılık veriyordu düğün sahibine:

– Oğlunuz da mı bilmiyordu bu salonun kurallarını?

– Sadece küçük bir varsayımdan ibaretti.

– Bizi pek mahcup ettiniz doğrusu. Herkesin içinde bir ayıp gibi teşhir ettiniz kıyafetimizi. Anlamıyorum, başörtüsü patlamaya hazır bir bomba mıdır salonun içinde? Bizim kurumumuz buralar ve biz bu kutsal kuruluşun birer parçalarıyız.

Düğün sahibi zor durumda kalmıştı. Ezildi, yumuşadı, yakardı:

– Afedersiniz, elimizde olsa...

– Neyse Musa Bey, hayırlı olsun.

– Sağ olun, bağışlayın bizi.

Hakkı sanki umursamamıştı duyduklarını. Yahut az önceki sıkıntıyı o da yaşamak istiyordu adeta. İstekliydi buna... Aslı'nın kolundan çekip:

– Yürü, diye mırıldandı...

Aslı küçük bir kararsızlığı yaşadı yeniden, sonra yürümeye çalıştı. Nöbetçi asker, önlerine gerildi:

– Siz!

Hakkı Bey askere baktı:

– Davetliyiz.

Asker sıkıntılıydı onları durdururken:

– Giremezsiniz.

Aslı muzdarip bir yüzle beklerken, Hakkı askere sordu:

– Neden?

– Eşinizin başörtüsü var.

– Görüyorum.

– Başörtüsüyle salona girmek yasak.

Hakkı harflerin üzerine basa basa konuştu:

– Mahzuru neymiş?

– Kural bu. Bizler emir kuluyuz. Mantığını bilmeyiz, sadece verilen görevi uygularız.

Musa Bey bir sıkıntıyı daha yeni atlatmıştı ki, ikincisiyle muhatap olmuştu. Zor durumdaydı düğün sahibi. Yüzündeki deri buruştu ve keder vardı bakışlarında:

– Müdür Bey hoşgeldiniz.

Dönüp sesin sahibine baktı:

– Hoşbulduk.

– Şey özür dilerim. Küçük bir aksilik çıktı. İhmalimiz işte, kusura bakmayın ne olur. Başörtüsünü çıkarmadan, salona almıyorlarmış. Bu kuralı bilmiyorduk daha önce.

– Öğrendik, üzülmenize sebep yok.

Eşinin gözüne dikkatle baktı:

– Ne düşünmektesin, çıkarır mısın başörtünü?

Esef vardı mahcup gözlerde:

– Ben onu inancım gereği taktım. İstenildiği her yerde, gerektiği vakitlerde çıkarılsaydı, hiç örtmezdim.

Derin, içli bir nefes indirdi ciğerlerine Hakkı Bey ve düğün sahibine baktı. Yorgun bir eda ile uzattı elini:

– Ne yapalım. Hayırlı ve uğurlu olsun. Gelmiştik...

– Sağ ol dostum. Böyle olmasını istemezdik...

– Bu toplumun inancının gereği. Demek tek tip kalıplar isteniyor artık. Ya demokrasi?.. Ya inanç özgürlüğü?.. Eyvaaah...

Genel müdür yardımcısı olacaktı. Kokteyller, özel günler... Hatta bürokraside sık sık yapılan eşli görüşmeler... Hatta partiler ve lojman... Büyük bir engeldi Hakkı için Aslı'nın seçtiği kimlik.

Dönüşün serüveni yer aldı gündeminde... Aslı'nın yatakta huzursuz dönüşleri rahatsız ediyordu düşüncelerini. Kesintiye uğratmamak için çırpınıyor, çareler arıyordu yatağında...

Düğün gecesinin dönüşünde de uyku tutmamıştı. Peş peşe sigaralar yakıp huzursuz bir manzara oluşturmuştu evin içinde. Aslı, eşini rahatlatmak maksadıyla gözlerine derin bir yolculuk başlatmıştı. Ilık, şefkatli, büyülü. Hassas bir sesi vardı dikkatini çekmek için:

– Çok mu incindin olanlar için?

Kahırlı bakmıştı Aslı'nın gözlerine. Anlamlı, sitem doluydu sorunun cevabı:

– Ya sen?

Oturduğu kanepenin üzerinde biraz daha yaklaşmıştı eşine:

– Yo. Önemsemedim fazla. Bu benim kimliğim. İnanç hürriyetimin bana verdiği vazgeçilmez bir hak üstelik.

Bu cevap hoşnut etmemişti Hakkı'yı. Yüzü ekşimişti sebepsiz:

– Rencide olduk.

– Biz o kuralları bilmiyorduk ki. Öğrendik ve döndük. Şunu öğrendik en azından, bizim dünyamızın dışında da bir anlayış varmış.

Doğru ya da yanlış. Onu tartışmadık bile... Biliyor musun? Vatan ve inanç uğruna ölenlerin bir ismi vardır. Onunla ödüllenirler.

Adları şehiddir onların...

Hırçınlaştı ifadeleri:

– Açsaydın başını en azından, bunu yaşamazdık. Rencide olduk herkesin içinde.

– Erkekler kıravat takmamışlarsa, onları da almıyorlar bazı yerlere. Bu onlar için çok üzücü bir sebep mi sence?

– Doğru, o kuralı koyanlar için bir eksiklik belki kıravat, fakat senin tesettürün gibi değil, o her yerde.

Keyfini kaçırmıştı bu sözler Aslı'nın:

– Ne demek istiyorsun sen, anlamış değilim doğrusu.

– Anladığım tek şey senin bu kıyafetinin, istikbalimin ve yükselişimin önünde bekleyen en büyük engel oluşu.

– Anlamadım?

– Genel müdür yardımcısı olmak üzereyim.

– Kıyafetimle ne ilgisi var bunların?

– Anlayışlı ol biraz. Davetlerimiz olacak sık sık. Bu tip toplantılar, sonra lojman. Ve senin bu kıyafetin, hep engel olacak yükselişlerimin önünde.

– Yalnız katılırsın toplantılara.

– Olmaz dedim. Ailenin şart olduğu toplantılar olacak, sonra davetler.

– Bilmem!

Derin bakmıştı gözlerinin içine. Bir o kadar da içli ve anlam yüklüydü... Hakkı cesaretlenmişti bu çaresizlik simgeleyen üzüntüden. Beklenmedik tavır içinde tehdide bürünen kısık bir sesle, emrivaki yapıyordu eşine:

– Başını açmalısın bence. Başka çaremiz de yok bildiğim kadarıyla.

Şiddetli bir tepki vardı dudaklarında Aslı'nın, gözleri çakmak çakmaktı:

– Asla!

Şaşırmıştı, hatta sarsılmıştı elinde olmadan:

– O kadar vazgeçilmez midir başındaki örtü sence?

– Bir aksesuar, bir süs gibi bahsedemezsin ondan. O benim inancımın gereği. İlahi bir emir.

Varmak istediği yolun kavşağındaydı Hakkı. Konuyu isteyerek getirmişti bu noktaya ve üstü kapalı, fakat geniş anlam taşıyan bir cevapla tehdit ediyordu eşini:

– Zor günler yaşarız bu inadın yüzünden.

Değişik bir anlamı vardı cevabın. Aslı anlamıştı aslında, fakat başka vadilere çekti onu:

– Dünya rahat edilecek bir yer değil aslında. Fazla üzülmemelisin bence. Bak dinle Allah'ın Resûlü ne diyor bu konuda: "Dünyada rahat ettim diyen kendisinden korksun." Çok derin bir anlam taşımakta bence. Nefsin peşinden koşanlar için aslında bu. Demek ki imtihanda engeller, beklenmedik sıkıntılar olacak, ama siz ilahi kuralları yine de yaşamalısınız, demek istiyor.

Huzursuzluğunu yansıttı bakışları, yüzünün derisi gergindi:

– Hıh, bu çağda bu düşünce. Hayret etmemek elde değil doğrusu.

– Kur'an'ın kuşatamayacağı bir çağ düşünülemez. O insanlığın rehberi. Yaratıcı katoloğunu sunarken hiç eksik bir nokta bırakır mı sanıyorsun?

İnanç bir takım sıkıntıları da beraberinde getirir insanlara. Elbette inancın karşıtı da olacaktır, imtihan için. Bunu Peygamberler en acımasız örnekleriyle yaşamışlar hayatlarında.

Sert baktı eşinin gözlerine:

– Açıklar da müslüman. Kapananlar, dini tekellerine almadılar ya?

– Ona hiçbir itirazım yok. Dinler beynelmileldir. Yani evrenseldir... İsteyen ona inanır elbet. Yalnız unutulmaması gereken bir nokta var:

Her talebe çalışmalarının karşılığı olan notu alır öğretmeninden. Tabii ki bu da kaçınılmaz bir gerçektir.

– Yani?

– Üzgünüm, bu arzunu yerine getirmemi beklememelisin benden.

– İleride çok zor durumlarda kalabileceğin acı gerçeğini açık seçik söylemiş olsam bile mi?

– Ne pahasına olursa olsun inancımı pazarlık noktasında tutmam.

Derin bir nefes almıştı Hakkı. Hatta, rahatlamıştı. Sadece:

– Tamam, diye mırıldanmıştı...

Aslı huzursuz dönüşlerini sürdürdü yatağın içinde... Hakkı'nın gözleri mahmurlaştı, yine de bırakmıyordu hayallerin peşini...

Engel ve fırsat... Onların uykulu beyninde açtığı bir ufuk vardı şimdi...

Hilal, bütün cazibesiyle dikiliyor gözlerinin önüne... Ahenkli taramış saçlarını yine. Göz kamaştıran bir güzelliği var. Endamlı bir duruş, dünyasını kuşatan cazibesiyle aklı onda...

Bakışları büyülüyor varlığını, bilmediği bir esrarın kuşatmasını yaşıyor yüreği... Gönlünü kaptırmış sekreterine, iradelerinin dizgini onda, o genç ve güzel kızda bu bir gerçek...

Gece uzuyor mahmur gözlerde; hayaller büyüyor, erişilmez oluyor derinleştikçe... Genel müdür yardımcısı oluyor, duyan herkes, tebrik için uğruyor odasına. Tebrikleri kabul ediyor, büyük bir sevinçle...

Hilal ilgileniyor misafirleriyle; arada bir kapısını açıp, yeni misafirlerin listesini koyuyor masasına. Bakışlar, esrarlı...

Sonra aşka dönüşüyor ilişkileri, bir ayrılık, bir vuslat yaşıyor yeni hayatında... Kolay olmayan... Toplantılar, partiler ve kabuller... Hilal kolunda, dünyalara sığmayacak kadar kabarmış yüreği...

Genç adam bahtiyar... Birden Aslı düşüyor aklına... Eşi... Kolay halledebilecek miydi ayrılığı? Bilmiyor, bozmak istemiyor hayallerini. Osman özel okulda... Ya Orhan?.. Hayatında Aslı'dan daha büyük bir soru işareti... Onun da çaresi var hayallerde... Zaten böyle paylaşılmalı, der gibi bir mantıkla rahatlamaya çalışıyor... "Annesiyle gitmeli o."

Aslı terzi, geçinebilecekleri kadar parayı mutlaka kazanır. Hem daha mutlu olurlar böylece.

Bir daha rahatlatıyor hülyalarını, Hilal'e dönüyor yeniden...

* * *

Yaşadıkları çatının altında huzursuzlukların dozu yavaş yavaş artmıştı... Hayallerin kurguları büyüdü, gelişti ve şartlandırdı Hakkı Bey'i... Hilal aşamadığı bir tutku oldu genç adamın kalbinde... Farkında olmadan bütün dünyasını doldurmuştu.

İçgüdülerin emrinde bir soğukluk psikolojisi hakimdi evde. Orhan'la Aslı, odak noktasını oluşturuyordu hadiselerin.

Ülke insanı mübarek ramazan ayını yaşıyordu. Birkaç günlük zaman kalmıştı bayrama...

Bu akşam hafta sonu tatili başlamıştı. Osman da evdeydi. Aile tamamdı bu akşam.

Babanın bozuk morali her halinden seziliyordu yine. Oturma odasında buluşmuştu ev halkı. Uzun bir sessizliğin arkasından baba sigarasını söndürdü ve oğlunun dikkatini çekti:

– Sabah hazırlan, sana bayramlık elbise alalım. Haftaya bayram.

Osman sevinçle karşıladı babanın sözlerini:

– Tamam babacım, hazırlanırım.

Orhan alışkındı bu gibi tekliflerin dışında kalmaya. Babasının yüzüne anlamlı bir bakış uzatıp çekti gözlerini. Başını önüne yıktı, derin sükûtun devamına bıraktı kendisini. Elinde olmadan derin bir nefes çekti ciğerlerine, göğsünü çekti... İçi sitem doluydu, efkârlı efkârlı tüten bakışlar buğulandı, dudağını dişlerinin arasına verdi yavaşça. Koyu bir keder tabakası vardı suratında.

Aslı günlerdir anlam veremediği huzursuzluğun anaforunda ve kırgındı. Yine taştı tahammülü ve nihayetsiz bir şaşkınlığın alaborası içinde baktı erkeğinin gözlerinin derinliklerine:

– Sadece Osman mı?

Ters bir bakıştı, eşinin tepkisine dayanamadı, üzerine basa basa cevapladı:

– Evet.

– Ya Orhan?

Hiç düşünmeden cevapladı eşini:

– Abisinin sırtındaki elbiseyi de o giyinir. Aklın sıra onu düşünmediğimi mi sanıyordun?

Öfkesi başını döndürmüştü. Kasırgalar kükredi tepesinde. Buna rağmen öfkesini dengelemeye çalıştı:

– Olmaz öyle şey. Ona da yeni elbise alınacak. Ayrımcılık iki kardeşin arasını açar. Bunu yapmamalısın...

– İkisine yetecek param yok. Asıl sen, hadiseleri abartarak açacaksın aralarını.

– Aynı haklara sahip o da. Ya ikisine ya da hiçbirine.

– Ona ben karar veririm evde.

– Ben de anayım, eşitliği bozmamalısın. O da bizim çocuğumuz, ağabeyinin haklarına o da sahip bu evde.

– Aynı notlara değil ama.

– O halde ikisine de alma.

– Sen karışma benim işlerime, gücüm o kadar.

– Eşit yansımalı çocuklarına.

– Neden hassassın bu kadar Orhan konusunda. Benim çocuğum o da. Bırak, ortada bir haksızlık varsa o söylesin.

Orhan zor duruyordu oturduğu koltuğun üzerinde. Osman da karışmadı... Anne kısık bir sesle sürdürdü konuşmasını. İçli, duygusal bir atmosfer içinde buğulandı gözleri:

– Kırıyorsun çocuğu.

– O konuşsun dedim!

– Tenezzül meselesi. Onun onuru müsait değil, yerlere serilmek için.

– Sen de ona alırsın, benden bu kadar.

– Böylesi davranışlar çocuklarımızı bizlere karşı yanlış tepkiler için hazırlar, düşünsene!..

– Çocuk psikolojisini biliyorum ben. Yanlarında tartışmayı açan sensin.

Orhan güçlükle kalktı oturduğu koltuğun üzerinden. Başını önüne eğmişti gözlerindeki nemi saklamak için. Kırgın bir çehreyle sükûtunu hiç bozmadan, tıpkı bir hayalet gibi yürüdü. Yatak odasına güçlükle taşıdı kendisini... Yatağının üzerine bitkin bir halde uzandı önce ve derin içli bir soluk aldı rahatlamak için...

Abisiyle aynı odayı paylaşıyorlardı yatmak için...

Osman sükûtunu ilk defa bozdu babasını rahatlatmak maksadıyla.

– Üzülme baba, ne annem ne de kardeşim anlayamadılar seni hiç.

Buruk bir tebessüm geliştirdi baba dudaklarında. Sevinç ışıkları parladı gözlerinde:

– Sen de olmasan?..

Anne ümitsizce seyretti oğlunu. Kahır boğazını sıkmıştı adeta, acı acı yutkundu oğlunu seyrederken. Islaktı bakışları...

Ertesi Gün

Benzin uçuk, duyguların pek buruk,
Yine gözlerinde hüzün var senin...
Ne yaparsak güler yastaki yüzün,
Çözün, şu bilinmez sırları çözün...

Sabah kahvaltının hemen arkasından ortadan kaybolmuştu... Kahırlı bir yüzü vardı sofradayken. Kim bilir tepkisini belki de sükûtunun bozulmaz derinliği yansıtacaktı... Babası abisiyle daha evden ayrılmadan önce, sanki onların gidişine şahit olmamak için kaçmıştı evden... Ana farkındaydı olanların. Bu tavrı en açık çözen de oydu. Bu ayrımı aslında hiç sindirememişti içine...

Çarşıdan döndüklerinde hafif bir akşamın uçukluğu vardı gökyüzünde...

Orhan babasıyla abisinin gidişinden hemen sonra gelmişti eve. Anne depreştirmedi kederini. Orhan da açmadı konuyu. Balkonda güvercinleriyle dertleşti bugün... Onlardan da bıkmıştı bir müddet sonra...

Sıkıntısını atamayışının stresi vardı üzerinde...

Anne iftar sofrasının telaşesindeydi. Baba oğul dışarıdan gocundurucu bir şamatayla girmişlerdi içeriye.

Evin kadını açmıştı kapıyı. Orhan'ın oturmakta olduğu odaya doldular çok geçmeden...

Elinde paketlerle Osman sevinç doluydu. Orhan etkilendiğini sezdirmemek için yüzlerine bakmadı, ilgilenmedi onlarla... Anne sitemli ve suskundu onları seyrederken.

Orhan'ın dışında herkes ayaktaydı. Osman paketi kanepenin üzerine bırakıp nispet edercesine bir tavır takındı:

– Sağ ol babacım. Pahalı olmasına rağmen, beğendiğim elbiseyi aldın.

Fedakâr bir edaya büründü baba. Kasıldı, etrafını gözden geçirdi önce:

– Güle güle giyin evladım. Sen okuldaki başarılarınla ve uyumlu ahlakınla hak ediyorsun bunları.

Önce elini öptü babasının. Sonra kanepenin üzerine bıraktığı paketi açtı... Elbise, gömlek, ayakkabı ve kravat döküldü kanepenin üzerine. Orhan kahrını beklenmedik bir tepkiyle döktü açığa. Hiç yapmazdı aslında. Taşmış olmalıydı:

– Ya ben baba?

Bu bir isyandı, cüretli bir karşı koyuştu. Sesinin yüksekliği, sesin tonundaki azar ve öfke, inanılmaz bir yankı verdi duvarlardan:

– Ya ben, ben hiçbir şeyi hak etmedim mi evladın olarak?

Umursamadı fazla. Biraz sinirlenmişti o kadar:

– Bilmem, herkes kendi durumunu daha iyi ölçer.

– Ben de kazanmıştım Anadolu Lisesi'nin paralı bölümünü. Tıpkı abim gibi ama beni o liseye kazandığım halde vermedin nedense?

Anne zor zaptetti kendisini. Osman aldırmaz bir tavırla giyiniyordu getirdiklerini...

Baba kanepenin üzerine oturdu, kahırlı bir sigara yaktı önce, dumanlar evin tavanına yumak yumak sarıla sarıla yükseldi. Keskin baktı oturduğu yerden Orhan'a. Şimdi o ayakta ve karşısındaydı, hesap soruyordu kendisinden:

– Evet kazandın. Unutma ki abin senden daha başarılıydı ve istikbal vaat eden prensipleri vardı. Ya senin?

– Verdin mi ki bilesin?

– Bir çocuğu özel okutmak için yeterliydi gücüm. Bunun için de hak abinindi.

– Benden daha önce doğduğu için mi?

– Hayır. Özellikleri olduğu için. İlerisi için yatırım sayılacak konumda onun hali. İstikbal var onda... Dünya bu, ileride zor günleri

hesaba katar insan. Abin bizim için o işte. Bir teminat yaşlılıkta ve düşkünlük günlerimiz için.

– Bu düşünceler için çok erken.

– Bozuldun.

– Sevinecek iş mi yapmıştın?

Sesini yükseltti birden:

– Karşı mı geliyorsun bana?

– Gerçekleri söylüyorum.

– Seni düşünmediğimi mi sanıyorsun budala.

– Hiç düşünmedin ki aklım ereli.

– Annenin fitnesi bütün bunlar.

– Beni katma.

İlk defa konuşuyordu Aslı. Firkat, dudaklarının seğirmesine yol açmıştı. Hakkı konuşmalarına daha fazla fırsat tanımamak için yumuşadı. Orhan'ı dikkatle inceledi:

– Bak oğlum, abin özel bir okulda okumakta, o hepimizin de gururu. Kalıbımız aynı, onun çıkardıklarını da sen giyin, olsun bitsin ha? Mübarek günde kırmayalım birbirimizi.

Bu teklifi akşam duymuştu. Hırçınlığını biraz daha artırdı yeniden duyuşu:

Sesinin tonunu düşürdü, adeta mırıldandı konuşurken:

– Hayır baba, giyinmem. Üzerimdekiler bana yeter. Benim gücüme giden elbise değil sadece. Sen bir ayrımcısın. Abimle bile aramızı açmakta davranışların. Ben onu hiç kıskanmadım ki.

– Anlaşıldı. Biraz daha büyüsen gücün yetse döveceksin beni.

– Hep yanlış anladın, yanlış değerlendirdin beni.

– Başka bir anlamı mı var itirazlarının?

– Buna meydan vermemeliydin. Onu demek istedim sadece.

Osman giyinip süslendi. Aldırış etmedi konuşulanlara, umursamadı. Şık bir kıyafetle döndü babasına:

– Yakıştı mı baba?

Baktı tepeden tırnağa süzdü Osman'ı. Yüzünde keder vardı babanın...

Ne de olsa duygusallıkların değil, kırgınlıkların karşısında etkilenmişti:

– Uzağı çok mu iyi gördüğünü sanıyorsun baba?

– Çok.

Diye mırıldandı, yeni bir sigara yaktı elindeki izmaritin ateşiyle... Nispet verdi:

– Babam her şeyin iyisini bilir...

Osman diyordu bu sözleri...

Anne Osman'a bakıp taştı:

– Yeter artık. Bir üvey evlada bile yapılmaz yaptığınız.

Orhan gözlerindeki selin önüne bend koyamamıştı bugün. Buhar buhar kaynaştı siyah bebekler. Annenin tepkisi, tuzu biberi olmuştu taşması için. Hışımla arkasını dönüp ani bir hareketle odadan kaçar gibi ayrıldı. Kapıyı hızla kapattı çıkarken.

Baba:

– Küstah!

Diye bağırdı arkasından...

Ana:

– Müsaade etmeyeceğim bu davranışların devamı için, diye haykırdı. Sesi düştü, anlamsız dudak kıpırdayışlarıyla sokrandı... Osman, kindar baktı annesinin gözlerine:

– Neden bozuyorsun sanki keyfimi? Zaten sen beni hiç sevmedin anne. Hep Orhan'ı kolladın.

Sesi duvarlara şamar gibi indi. Hiddetlenmişti anne:

– Osmaaaaan!

– Ne var, yalan mı yani?

Dişlerini sıktı, kafasını salladı. Morali bozulmuştu onun da.

– Babası kılıklı sen de, evlat ayırt eder mi analar hiç?

– Ettin işte, onu daha çok sevdin benden. Bütün suçlarını ödüllendirdin onun...

Ana dayanamadı, o da çıktı odadan... Sesler geliyordu arkasından aldırış etmedi, ateşle gitmek istemedi barutun üzerine.

– İnsana sevincini yaşatmıyorlar ki.

– Aldırma, keyfine bak sen. Sana yaptıklarımın hepsi de helal olsun oğlum.

* * *

Yatağının üzerine uzanmıştı Orhan. Ana, oğlunun bulunduğu odaya girip yatağının kıyısına oturdu. Saçlarını okşadı şefkatle. Gözlerindeki yaşları göre göre, hassas bir sesle ulaştı ona:

– Çok mu üzüldün?

Dudaklarını gevdi acıdan. Güce gitmişliğin kâbusu istila etmişti çehresini. Konuşmamayı tercih etti. Konuşsa, hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

– Aldırma, anan onun da üstesinden gelir.

Mezurasını çıkardı cebinden, Orhan'ın çalışma masasının üzerinden kâğıt kalem aldı yanına:

– Kalk şimdi.

Şaşırmıştı, gamlı baktı gözlerinin içine:

– Neden?

Ana, çekemeyeceği ıstırapların hamalıydı. Orhan'ın gözlerini anlamlı bakışlarla inceledi yeniden. Derin bakıyordu hüznün perdelediği gözlere... Kirpiklerin uçlarında yaşlar asılıydı. Sesi titrekti, tıpkı yüreği gibi. Hassas bir sesle mırıldandı. Şefkatini o içli sesin kanatlarına takarak sunuyordu çocuğuna:

– Biliyorum çocukluğunu yaşamaktasın hâlâ. Ama çok ölçüsüz, çok sorumsuzsun. Şikayetler usandırdı babanı. Kim bilir, belki de zor durumda bıraktın babanı, tavır alması için. Bir fedai oldun ma-

halledeki akranlarına... Kavgalar, hırçınlıklar, arkadaşlarından haraç almalar; çirkin şeylerdi yaptıklarının çoğu. Bunları kendin keşfet diye söylemedim sana. Baban yeteri kadar söylemekte diye. Kabına sığmayan bir hareketlilik içindesin. Baban sevmiyor bu türlü mizacı.

Biraz ölçülü olsan?.. Pırlanta gibi yüreğin var aslında. Sevgiyi, şefkati, acımayı, yardımlaşmayı, alınganlığı, hassasiyeti, düşüncenin inceliğini tanımış bir yüreğin sahibisin... Dahası kavgayı, mücadeleyi, haksızlıklara direnişi tanımışsın bu yaşında. Bu bir kişiliğin ifadesidir bilen için.

Bunlar iyi ama ölçüsüz; sorgulamayı iyi yapamayışın, henüz şekillendirememiş edinmek istediğin kişiliği.

Dedim ya baban sevmiyor işte böyle uç davranışları... Yapmasan, ben de zor durumdayım be çocuk.

Zor konuştu annesine bakıp:

– Sence babamın davranışları daha mı ölçülü anne?

Acı acı yutkundu:

– Şey, yani nasıl?

Aslında biliyordu diyemedi... Gözlerinin derinliklerinde dolaştı:

– Anne, sana karşı da öyle değil mi sanki.

Uzatmadı sözü, boynunu büktü hafifçe:

– İyi ya, biliyorsun işte. Ama düzelir, önce sen onun istediği gibi bir evlat olmaya gayret etmelisin bence...

– Yani abim gibi mi?

– Hı hı.

– Olmam.

– Neden?

– O değişik, o ayrı. Sevmediğim bir mizaçta o anne. Oyun, eğlence, arkadaş edinme, toplumda kaynaşma, sosyal hiçbir yanı yok onun.

Sadece ders çalışmak, güzel giyinmek, babamın gözüne girmek için çırpınmak. Başka bir meziyeti yok. Hanım evladı o. Bıraksam, inan her gün döverler dışarıya çıktığında. Korkak, mücadeleci değil.

Babam çok yanlış değerlendirmekte onu... Belki de kötülük etmekte farkında olmadan. Ben yeterince ders çalışıyorum ve oyun oynuyorum. Dengeliyorum hayatı. Çocukluğumu yaşıyorum, taşkınlık gibi geliyor bu size.

İtirazlıydı ana:

– Yo, sen de tam dengeleyebilmiş değilsin hayatı. Yanlışlarını göremeyişin, doğru yolda olduğunu söylemekte sadece.

Zor konuştu. Onurlu bir çocuktu Orhan aslında. Acındırmayı hiç sevmezdi. Hep saklardı gözyaşlarını etrafındakilerden.

– Ya onlar anne?

– Onlar da kim?

– Babam ve abim.

– Abin ne yapıyor ki?

Bilmiyormuş gibi yokluyordu Orhan'ı. Onu deşelemek, rahatlatmaktı maksadı.

Acı acı gülümsedi. Elinin tersiyle gözlerindeki yaşı sildi bir yandan da:

– Anne. Bilmiyormuşsun gibi davranma bana. Her şeyin iyisini almakta babam ona. Ben olsam kabullenmezdim, babamın yaptıklarını.

Kardeşime de yapılmayan, içime sinmezdi en azından.

Anne güçlükle konuştu:

– Baban şımartmakta onu.

– Bana aynı ayrıcalığı gösterse, ben kabullenmezdim diyorum sana.

Sözün yönünü değiştirdi anne. Sıkışmıştı anlaşılan:

– Ya ben, benden de şikayetin var mı?

– Yok. Sen başkasın... Sorumluluk duyguların eşit.

– Tamam.

– Anne?

– Efendim.

– Ben doğunca babam hiç sevinmedi mi?

Yüzünün derisi morarmıştı sanki, muzdarip bir hali vardı Orhan'ı seyrederken.

– Çok garip bir soru aslında bu. Çocuğu doğar da baba sevinmez olur mu hiç? Madem sordun farklı bir şeyler söyleyeyim sana istersen. Hem sorunun hem geleceğinin cevabı olsun ister misin?

– Hı hı.

– Sen doğduğun vakit herkeste bir sevinç vardı yavrum. Ama sen bilinmeyen bir sebeple çığlık atıp ağlıyordun... Daha iyi bir dünya mı idi bıraktığın bilinmez. Ayrılık işte, insanın koptuğu hayatı ebediyyen yitirdiğini sanışının bir isbatı belki de bu. Doğarken ağladın...

Şimdi öyle güzel bir hayat yaşa ki sen hayatını bitirdiğin gün herkes ağlasın, ama sen gül...

Anlaşılan rahatlamıştı biraz. Ana, oğlunu yeniden ikaz etti:

– Hadi kalk şimdi.

– Ne yapmak istiyorsun?

– Ölçünü almak.

– Boş ver anne, olmayacak bir şey için uğraştırma beni boş yere.

– Kalk sen. Annen boş yere uğraştırmaz kimseyi. Kumaş var. Hem de çok güzel bir kumaş. Annen bir takım elbise diksin sana dillere destan...

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında Orhan'ın.

– Sen de olmasan.

Kalktı, karşısında dikildi annesinin. Titiz bir ölçü aldı anne, yanaklarını okşadı ve öptü sonunda:

– Aramızda kalsın şimdilik görsünler, el mi yaman, bey mi?

– Tamam.

Yeniden uzandı yatağına. Anne, bir müddet daha onunla birlikte kalmak için oturdu yatağın kenarına...

* * *

El değmedik hülyaların pörsümüş,
O derin bakışlar hayata küsmüş...
Çocuk, sana kimler haksızlık etmiş?
Daha baharında çürümüş özün...

Bir hafta yoğun çalışmalar içinde geçti. Ana bayram hazırlıklarını tamamlamıştı... Osman öğlen sonrası gelmişti eve. Ana, çamaşırlarını yıkadı, onun hazırlıklarını da yaptı. Gösterdiği şefkate karşı, gizli bir tavır, hissedilir derecede bir soğukluk vardı Osman'da.

Orhan hiçbir şey olmamış gibi davrandı abisine. Ramazan'ın son iftar sofrası kuruldu evde ve sönük bir neşeyle yattı herkes...

Ana erkenden kalktı, çocuklarını uyandırdı namaz için... Osman nazlandı, gözlerini yarım açıp, kızdı annesine:

– Dur ya, uykum var benim.

Sakin, hassas bir sesi vardı:

– Oğlum, bari bayram namazına gidin iki kardeş.

Yeniden huysuzlandı Osman:

– Bırak ya uykum var, ben gitmem.

Orhan fısıltılara uyanmıştı. Daha annesi ona seslenmeden kalktı yatağından:

– Tamam anne, ben giderim.

Sevinmişti:

– Sağ ol.

– Babam da kalktı mı?

Neşesiz bir cevap verdi yavaşça:

– Kalkmadı.

– Kalksa beraber giderdik işte.

Saçlarını okşadı ana:

– Anlıyorum seni... Hem de çok iyi...

Herkes kalkmıştı, kahvaltı hazırdı mutfakta... Baba oğul, yüzlerini yıkayıp hazırlık yaptılar önce. Aslı:

– Kahvaltı hazır, dedi.

Sofrada yerini aldı herkes ve zil çaldı... Evin kadını açtı kapıyı... Gözleri gülüyordu Orhan'a bakarken... Mutfağa geçti mutluluk saçan bir yüzle. Orhan, üzerini çıkarıp o da mutfağa geçti annesinin peşinden... Önce ayakta bekleyen annesinin eline uzandı ve öptü:

– Bayramın mübarek olsun anne.

Kucakladı, bağrına bastı Orhan'ı:

– Senin de yavrum, nice bayramlara...

– Sağol anne.

Sonra sofraya yaklaşıp, babasının elini öptü:

Osman, derin bir seyir tutturdu önce... Ana ile Orhan'ın sarmaş dolaş anında, dişlerini sıkmıştı farkında olmadan.

Baba:

– Senin de, diye mırıldandı sadece.

Soğuk bir buse kondurdu Orhan'ın yanaklarına... Osman kalktı neden sonra. Önce babasının elini öptü, sarıldı boynuna, adeta bir cilve, bir gösteriye dönüştü bayramlaşma. Baba oğlunu onore edercesine kucakladı, içten bir sevginin tezahürü ile öptü... Sonra, annesine yaklaştı göstermelik bir tablo gibi ruhsuz bir hareketle uzattı elini:

– Bayramın mübarek olsun anne.

Ana sarıldı, duygulandı oğlunun hareketine. Canın ta derinliklerinden bir şefkati hissettirircesine kucakladı onu...

Osman sıkılmış gibi çekti kendisini geriye:

– Yeter be, bunaldım...

Yine kedere döndü tutkular. Başaramamıştı anlaşılan anne... Orhan, henüz oturmamıştı yerine, abisine uzattı elini. Soğuk bir tokalaşmanın ardından, Orhan'ın sarılmak için yaptığı eğilim, sonuçsuz kaldı... Babasının gözlerinin içine baktı Osman sofradaki yerine geçerken.

Endamlar, tavır ve anlamlı bir bakış anlattı her şeyi.

Önemli bir mesaj veriyordu bakışları... Davranışlarının imajıydı bakışların dilindeki...

Kahvaltı bitti, oturma odasına geçti herkes. Baba televizyonun düğmesine bastı. Osman, yeni bir caka hazırlığı peşindeydi. Bayramlık elbiselerini birer birer getirdi odaya. Anlamsız kasılmalar içinde tamamladı giyinişini...

Kravat, gömlek, elbise... Çekidüzen verdi yeniden kendisine, babasının karşısına geçip kasıldı:

– Nasıl ama baba?

Baba televizyondan gözlerini çekip ilgilendi:

– Çok şıksın...

Anne girdi içeriye. Önce Osman'a baktı:

– Güle güle giyin oğlum, cidden çok yakıştı.

– Sağ ol.

Anne dönüp kanepede oturan Orhan'ın üzerine dikti gözlerini:

– Kalk oğlum, sen de giyin.

Baba karıştı konuşmalarına:

– Annen ütülesin, sen de ağabeyinin çıkardıklarını giyin. Sana da alırım ileride.

Orhan içli ve oldukca anlamlı bir bakış bıraktı babasının gözlerinde. Konuşmadı...

Ana gece gündüz çalışmıştı yetiştirmek için. Muhteşem bir sanat eseri koymuştu sonunda ortaya...

Orhan sessizce kalktı oturduğu yerden ve çok geçmeden giyinip girdi içeriye. Sevinçten gözleri parlıyordu...

Yeni takım, yeni gömlek, yeni kravat. Baba hayretler içinde bir seyir tutturmuştu. Osman'ın hasedinden gözleri parladı. Rengi uçtu, neşesi söndü birden. Ayrıcalığının hiçbir anlamı kalmamıştı artık...

Baba oğul, tarifsiz bir şaşkınlığın içinde beklerlerken, Orhan farklı bir görünüm içinde arzı endam etti ve hiç yapmadığı cakayı, istemeyerek bile olsa sattı onlara:

– Nasılım anne?

Derin bir tebessüm rüzgârı esti annenin yüzünde:

– Fevkalade.

– Ellerine sağlık anne.

Baba hayretini daha fazla gizleyemedi:

– Sen mi diktin bunları?

– Evet.

Osman sukutuhayale uğramıştı. Evin ortasında ruhsuz bir heykel gibi bekledi önce. Üzerindeki elbise bir anda silindi gözlerinden. Renksiz, anlamsız ve abes... Husumetini estirdi dudaklarından çıkan sözcükler:

– Bana hani?

– Baban aldı ya sana oğlum.

– Alsın, sen annem değil misin benim. Neden ayırdın beni?

– Sana da dikerim, kumaşın var, ama vakit yetmedi ikisini yetiştirmek için. Bayramdan hemen sonra olmaz mı?

Kesin bir itirazı vardı dudaklarında:

– Olmaz. Onları ben giyineyim, sonra diktiğini verirsin Orhan'a.

Anne, şefkate sararak sundu azarını:

– Ama oğlum!

– Hani sen ayrımcılık yapmazdın anne?

– Yapmadım, aynı kumaştan seninki de.

– Bir fikrim var o halde. Babamın aldıklarını Orhan giyinsin, onları da ben. Hem ayrımcılık sözü de kalkar ortadan ha?

Keskin bir zekanın örneğini sunuyordu aklı sıra. Bir yandan da üzerindekileri soyunmaya başlamıştı. Anne aceleci bir üslupla direndi:

– Olmaz oğlum, çıkarma üzerindekileri. Hem sen çok beğendiğini söylemiştin giyindiğinde.

– Şimdi onları beğendim. Ben büyüğüm ve ondan daha çalışkanım. Ayırdığın kumaşı da Orhan'a dikersin olur biter.

Yeni bir ikazda bulundu anne:

– Osman!

Baba hiç konuşmamıştı. Koyu bir düşünce içinde seyretti çocuklarını. Çıkış yolu aradı önce, küçük oğlunu yokladı:

– Sen ne dersin Orhan?

Hissettirir biçimde büktü boynunu. Rengindeki uçukluk verdi ele duygularındaki ıstırabı. Direnmedi, huzursuzluğu yıkmak için uyum sağlıyordu:

– Tamam baba, abim giyinsin.

Ana elinde olmadan hiddetlendi:

– Olmaz dedim size. Unutmayın, onun da bir gönlü var.

Hakkı keskin baktı eşine...

– Girme aralarına. Onlar anlaştılar işte. Kalan kumaşı da Orhan'a dikersin olur biter.

Orhan annesine döndü, güçlükle bir tebessüm geliştirdi dudaklarında, gözleri buharlandı:

– Karışma anne. Abim giyinsin.

– Tamam.

Orhan yatak odasında soyunup, başka şeyler giyindi üzerine. Annesinin diktiklerini getirip abisine uzattı:

– Al abi, giyin.

Aldı, kardeşinin getirdiklerini. Diğerlerini çıkarıp, yenilerini giyindi... Anne suskun seyretti Osman'ı... Baba gönül yaptı oğluna bakıp:

– Ne giyinsen yakışıyor sana da.

* * *

Orhan, Osman'ın çıkardıklarına elini bile sürmemişti. Babası ikaz etti:

– Ne duruyorsun, sen de giyinsene.

Odadan ayrılmamıştı. Yeni bir huzursuzluğa yol açabilecek hareketlerin olmaması için sabrediyordu aslında:

– Sonra giyinirim baba.

– İyi ya, sen bilirsin.

Gönülsüz, hatta göstermelik bir teklifte bulundu Orhan'a:

– Abinle çıkacaktık. İstersen sen de katıl bize.

– Annem de gelecek mi sizinle?

– Hayır.

– Ben de onu yalnız bırakmayayım.

– Anlaşıldı.

Bayram buruk başlamıştı... Hakkı da giyinip eşinin karşısına dikildi:

– Biz Osman'la çıkıyoruz.

– Güle güle.

Hakkı:

– Aslında birlikte çıkmamız gerekirdi. Gel gör ki senin bu kıyafetinle genel müdür bayramlaşmasına gidilmez.

– Nedenmiş o?

– Kıyafetin.

– O halde yolunuz açık olsun.

– Söyledim sana, ilerisi için daha büyük bir engel bu.

– Şimdi bırak olmayacak işleri. Orhan'ı da götürsen?

– Gelmem dedi. Duydun işte.

– Ona haksızlık ediyorsun. "Gelme" der gibi bir davetiyeydi çıkardığın.

Bu sözler olumsuz etkiledi Hakkı'yı. Sıkıntılandı. Huzursuz oldu. Oğlunun gözlerini aradı ve seslendi:

– Hadi Osman, çıkıyoruz.

– Tamam babacım, hazırım ben.

Orhan yoktu yanlarında. Osman annesine laf atmadan edemedi yine:

– Nasıl anne, yakıştı mı elbisem?

Derin bir nefes aldı ana:

– Güle güle giyin.

* * *

Caddeye çıkıp bir taksiye binmişlerdi... Yol boyu çok az konuştu baba oğul. Lojmanların bahçe kapısında durdurmuştu taksiyi. Şoför'ün parasını ödeyip uğurladıktan sonra, çeki düzen verdi kendisine... Lojmanların giriş kapısından bahçeye geçip içeriyi arzulu bir seyirle gözden geçirdi baba...

– Buralara çok iyi bak, dedi Osman'a. İşte bayram sonu burada oturacaksın.

Osman şaşırdı sevincinden, ne yapacağını şaşırdı yürürken:

– Sahi mi baba?

Sahi ya. Evde söylemedim. Genel müdür yardımcılığım çıktı. Lojman hazır.

Yürürlerken ayağı dolaştı sendeledi. Bunlar aşırı bir sevincin belirtileriydi:

– Neden daha önce söylemedin?

– Annen fırsat mı bıraktı?

– Tebrik ederim baba, inan gurur duyuyorum seninle.

– Sağ ol oğlum. Yalnız küçük bir sorun var çözüm bekleyen.

– Nedir baba, merak ettim doğrusu?

– Annenin başörtü meselesi.

– Ne mahzuru var ki sana?

– Bana değil oğlum. Görüşmeler, partiler, kokteyller, sonra Genel Müdürlüğe giden yol. İşte bunların hepsinin önünde annenin inadı ve kıyafeti var.

– Açsın başını.

– Ümitsiz vaka artık annen. Ben sana bir sır vermek istiyorum Osman. Nasıl, saklayabilir misin?

– Saklarım tabii...

– Diyelim ki annenden ayrıldım. Kiminle gitmek istersin?

Bu soruya hazır değildi anlaşılan, haddinden fazla şaşırdı ve sarsıldı. Sersemliğin verdiği ürpertiyle cevapladı babasını:

– Baba!

– Başka hiçbir çarem yok.

– Ama babacım, o kadar da değil!

– Ben sana bir sır verdim sadece ve kiminle geleceğini sordum.

– Bilmem!

– Hiç beklemezdim senden.

– Gücendin mi?

– Olabilir.

– Ama o da annem benim.

– Dedim ya başka hiçbir çarem yok. Şimdi sorumun cevabını söyle bana.

Neşesi söndü, keyfi kaçtı. Çaresizlik içinde çalkalandı beyni ve zoraki bir cevap verdi:

– Şey, tabii ki seninle. Ama böyle kötü bir seçeneğe baş vurmasan daha çok sevinirdim.

– Sen ve ben. Annenle de kardeşin.

– Nasıl geçinecekler ki onlar?

– Kardeşi Almancı. Babasının arsasını tutup hiçbir şey sormadan kardeşine verdi. O da bakar onlara herhalde. Sonra iyi terzidir annen.

– Bilmem, çok üzücü bir haberdi bu.

– Evde bahsetmemelisin. Ben seni seçtim. Unutma, özel bir okulda okumaktasın, yanlış davranışın, tahsilini yarım bırakmana sebep olabilir.

İç geçirdi, derin bir nefes daha aldı arkasından. Keyfi iyiden iyiye kaçmıştı. Yürürken ezbere attı adımlarını, biraz önce bulutların üzerinde dünyayı seyreden arzular, acımasızca kırbaçlanmıştı. Bayramın, gezmenin, üzerindeki elbiselerin, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı artık. Bozuk bir moralle baktı babasına ve mırıldandı:

– Baba!

– Efendim.

– Vazgeçsen bu kararından?

Yavaşladı ikisi de, baba durdurdu yürüyüşü, keskin baktı oğlunun gözlerine:

– Cesur ve atak bilirdim seni. Bakıyorum çok etkilendin. Unutma. İkisi de cephe aldı sana. Tahsilin devam etmeli. Onlar gelemezler bunun üstesinden. Hem, sen benim hayatta tek dayanağım, tek umudum ve hatta teminatımsın. Okuyup çok yüksek mevkilerde olacaksın. İftihar edeceğim seninle. Hiç ama hiç bırakmayacağız birbirimizi. Sen benim ayrılamayacağım en kıymetli parçam gibisin. Huyun, mizacın, kişiliğin hepsi, ama hepsi benim bir kopyam. Onun için vazgeçemiyorum senden.

Kardeşin bu lojmanlarda edemez Osman. O hırçın, hoyrat ve kaba. Annene çekmiş. Küçük düşürür bizi etrafımıza. Ayrılmak, kopmak değil oğlum. İstediğin vakit, yine göreceksin anneni.

Usançlı ama pek zor bir sözcüktü Osman'ın dudaklarından ayrılan:

– Tamam!

* * *

Bayram bitti... Osman okuluna, baba işine gitti. Hakkı'nın yeni makam odasında çiçekler desen desendi. Tebrikler, övgüler ve iltifatlar... Sekreteri hiç ayrılmadı yanından...

Hayaller gerçeklere dönüyordu artık... İş yerinden hiçbir bilgi sızdırmadı Hakkı... Odasında yalnız kaldıkça, sık sık bahaneler uydurup sekreterini çağırdı yanına. Etkili baktı, müşfik davrandı. Gözler, yeni bir dünya kuruyordu sihirli bakışların enerjisinden. Her kıvılcım bir büyü gibiydi karşılıklı...

Dairede çok geçmeden fısıltılar ayyuka çıkmaya başlamıştı bile... Hakkı ve Hilal... Anlatıldı...

Aradan günler geçmişti. Artık yeni bir ay girmişti Hakkı yeni makamına oturalı. Ve günlerden cuma. Aslı namazdan daha yeni dönmüştü. Orhan okuldaydı hâlâ. Telefon çaldı:

– Alo!

Tanımadığı bir sesti ahizedeki. Biraz ürpertili ve ürkekti de bu yüzden:

– Aslı Hanım'la mı görüşüyorum?

– Evet.

– Kim olduğumu hiç sormayın. Size bir sır vermek istiyorum.

– Tanımadığı insanın vereceği sır, fitne olur ancak. Kimseniz, önce adınızı verin, sonra sırrınızı.

– İsmi boş ver. Sana lazım olan söyleyeceklerim. Sonra araştırır, kendin karar verirsin. Kocanızla ilgili...

– Anlamadım?

– Sizi tanıyorum ben. Bir banka memuresiyim. Kocana sahip çıkmalısın. Aksi halde sekreteri elinden almak üzere, haberin olsun.

– Kuzum Allah aşkına, neler söylüyorsunuz siz?

– Doğru olanı. Çünkü ben de bir anneyim. Ve benim de bir yuvam var. Söylemek istediğim şu. Kocanız genel müdür yardımcısı olduğu günden beri sekreteriyle olan ilişkilerinin şekli değişti.

– Adın ne, sahiden bir dost mu bu sesin sahibi?

– Dost. Başka da sorma ve araştır. Hadi kolay gelsin.

Telefon kapanmıştı. Derin, hararetli bir nefes aldı Aslı. Bir alevden el dolaştı vücudunda ve ince bir titreyiş aldı bacaklarını...

Bitkin bir hareketle bıraktı ahizeyi yerine... Rengi uçtu, başı döndü hafiften. Fersizlik hissetmişti bacaklarında, yavaşça bıraktı kendisini yakınındaki koltuğun üzerine.

Alev alev tutuştu nefesi, dudakları kurudu birden... Son günlerin davranış bozukluklarının açık bir tezahürüydü sonuç. Genel müdür yardımcısı olduğunu bile söylememişti evde. Saklamıştı sevincini.

* * *

Akşam Osman da geldi okulundan. Hafta sonu tatiliydi... Aslı sır vermedi çocuklarına. Koyu bir kâbus vardı gözlerinde ve buharlıydı hep bakışları.

Orhan, elbiselerin ikisini de abisine bırakmıştı. İki takım da onun gardırobunda asılıydı... Orhan, sokaktaydı. Baba geç geleceğini bildirmişti telefonla... Osman ve anne sadece ikisi vardı evde...

Odasına uzanmak için girmişti Osman... Anne peşinden yürüdü ve içli bir bakış uzattı gözlerinin derinliklerine kapıyı açıp.

Kısa bir bakış alış verişi oldu aralarında. Anne kapıyı kapayıp usulca Osman'ın yattığı kanepenin kıyısına ilişti... Anlamlı bakışlarla kurcalıyordu gözlerini. Siyah bebeklerin limanından iç dünyasına uzanıp nihayetsiz mesafelerde dolaşmaya başlamıştı anne... Etkili ve müşfikti bakışlar. Hassas bir sesi vardı konuşurken:

– Ana oğuluz seninle değil mi yavrum?

Ağlamaklıydı ana, gözleri buharlanıyor, o ıslak kirpiklerin arasından çıkan pırıltılar efkâr efkâr tütüyordu:

– Elbette anne!

– Bir şeyler konuşmak istiyorum seninle. Tıpkı, birbirini anlayan ana ve oğul gibi.

Suçlandı, gözlerini saklamak istedi bir an. Sonra kaçamak baktı annesine.

– Elbette anne.

– Unutma sakın, hem yanlış anlama beni. Ben şu an bir suçlu değil, sadece çare arıyorum.

– Söyler misin anne, yine neyin var senin?

– Önce kardeşinle olan ilişkilerinizden bahsetmek istiyorum.

– Ne varmış kardeşimle aramızdaki ilişkilerde?

– Bak yavrum, bu çatının altında bölüşebileceğiniz imkanları hep tek başına aldın. Üzüntüm şu ki, kardeşinin haklarını da kullanırken hiçbir tepkin olmadı. En azından bir burukluk olmalıydı yüreğinde. Maalesef o burukluğun kırıntılarına bile rastlayamadım sende. Sahi bir kardeş, bu kadar bencil olabilir mi Osman? Üzüntüm sadece şu, oğlumda hiç gelişmemiş, duyarsız bir vicdanın oluşu. Rahatsız etmekte beni bu hareketlerin.

Kızarak baktı annesinin gözlerine:

– Anlattıklarının hepsi de benim hakkımdı anne. Ben çalışkanım ve şikayet etmiyorum kimseden.

– Osman!

Sert bir uyarıydı bu aslında... Osman, usançlı bir dönüş yaptı arkasına:

– Aman anne, uyumak için uzanmıştım şuraya.

– Sen abisin, unutma ki o da senin kardeşin. Ve ben de anneyim. Sizi, ikinizi birden kanatlarının altında tutmak isteyen anaç bir tavuk gibi. Tıpkı...

– Tamam, tamam uykum var şimdi.

İçli bir sesle yeniden çekti dikkatini:

– Ah oğlum, bölünmek üzereyiz haberin var mı?

Hışımla döndü yatağın üzerinde. Dikkatle baktı annesinin gözlerine. Heyecanını gizleyemiyordu:

– Demek haberin var?

Beynine amansız bir hançer gibi saplandı cevap. Yeni yeni bir şeyler sezindi ana. Osman bir şeylerden haberdardı anlaşılan.

– Aptal mıyım ben?

– Biraz uysal olsan anne?

– Hıh, o kararını çoktan vermiş budala çocuk. Ne yazık ki sen de haberdarsın bundan. Öyle bir hal oldu mu yine benimle ve kardeşinle paylaşacaksın hayatı.

Düşünmeden verdi cevabını. Kesin bir itiraz halinde oluşu daha da kuşkulandırmıştı anneyi:

– Hayır, ben babamla kalıyorum.

Hayret etti anne, yüreği çırpındı birden:

– Ya, demek önceden konuştunuz bunları babanla. Ve sen de razı oldun öyle mi? Sen ayrılık nedir bilir misin budala çocuk? Anasızlık nedir bilir misin hiç? Bir yuvanın yıkılışı nelere mal olur çocukların hayatında, düşündün mü hiç? Annesiz, kardeşsiz?..

Ağlıyordu konuşurken. Hıçkırıklarını güçlükle bastırıyordu:

– Neler konuştunuz söylesene?

Osman bunaldı ve aşırı şekilde duygulandı:

– Anne!

– Aptal oğlum benim. Bu çatı çökerse altında kimlerin kalabileceğini merak etmedin mi sen?.. Bir analık gelecek eve. Kardeşin ve benden uzaklardasın demektir artık. Nasıl susarsın böylesi bir haksızlık için ha?

– Anne!

– Babanın genel müdür yardımcısı olduğunu biliyordun değil mi?

– Evet.

Biraz daha şaşırmıştı anne. Bunalan Osman, kararlı bir tepki koydu ortaya:

– Sen haksızsın anne.

– Neden?

– Çağdaş ol ve uy babama. Onun istikbalinin önünde engel olarak durma, yardımcı ol ona. O zaman yıkılmaz yuvamız da.

– Tesettür sadece bir kılıf oğlum.

– Uykum var anne, başka soru sorma ne olur.

– Demek yardımcı oluyorsun babana öyle mi?

– Anne konuşturma beni işte.

– Konuş, konuşmanı istiyorum işte.

– Biliyor musun anne, kardeşimi her zaman benden daha fazla sevdin sen.

Anne acı acı gülümsedi. Bir eksiklikti bu ailede. Birinin gönlünü yapayım derken dengeyi sağlayamayışın acılarını yutkunuyordu şimdi:

– Bir anne çocuklarını hiç ayırır mı birbirinden?

– Sen ayırdın ama.

Sesi hassaslaştı, inceldi ve titredi konuşurken:

– Ya baban? O hiç hata yapmadı mı sence? Ve sen, kardeşine karşı yaptığın hataları düşünme fırsatı yakaladın mı hayatında?

– Bilmem?

– İkiniz de canımsınız benim budala çocuk. O ayırımı baban yaptı hep. Ben kırdığınız gururu onore ederken, dengeyi kuramamışım demek. Hem haksızlık yapıp hem alınmak olur mu be çocuk. Biraz kendini kontrol etsen, anlayacaksın aslında.

İçten bir ifade filizlendi Osman'ın duygularında:

– Anne!

– Yavrum.

Bu cevap gözlerindeki pırıltıları ıslatmıştı. Onun da sesi yumuşadı ve titrekti vuruşları:

– Başını açar mısın?

Kahır doluydu yüzü. İncindi.

– Ah çocuk, bunu sana izah edemem ki şimdi. İnandığın, bir idealin peşine düştüğün vakit anlayacaksın bunu.

– Açsan?

– Bizleri yaratan emretti bana örtünmeyi oğlum. Aklı olan yaratıcısıyla kavga eder mi sence?

– Sıkıntıya düşeceksin. İşte, anlayış göstermezsen o vakit yıkılacak söylediğin çatı üzerimize.

Acı acı yutkundu ve sustu. Onun da gözlerinde hüzün vardı. Yeniden seslenmek için kıpırdandı:

– Anne.

– Efendim.

– Kardeşime haksızlık ettiğimi kabulleniyorum.

– Tamam, o bile yeter. Hiç değilse bundan sonra en azından...

– Anne.

– Efendim.

Derin, içli bir nefes aldı, gözlerinde buharlar kaynaştı, sesi dokunur gibi olunca vazgeçti konuşmaktan:

– Yok bir şey, diyebildi sadece ve kafasını kanepeye gömüp hıçkırdı...

Postacı

Takvim, baharı müjdeliyordu. Ancak, havalar takvimle aynı iklimde değildi hâlâ. Sert, iliklere işleyen bir ayaz vardı dışarıda.

Osman Anadolu Lisesi'nde yatılı okuyordu, Orhan mahalledeki lisenin sıralarındaydı şu an...

Aslı tek başınaydı evde. Dikiş dikiyordu... Hakkı, bu sabah evlerinden ayrılırken hafta sonuna kadar dönmeyeceğini söylemişti.

İşe öylesine dalmıştı ki zilin sesini ikinci çalışında duyabildi... Dikiş makinesinin başından kalkıp kapıya yöneldi...

Kapıyı açar açmaz şaşırmıştı. Çantası omzuna asılı, elinde evrakla bekliyordu postacı...

– Buyurun.

Postacı önce dikkatle süzdü Aslı'yı ve hemen arkasından sordu:

– Aslı Açıkgöz mü?

– Evet.

Defteri uzattı önüne ve bir de kalem tutuşturdu peşinden:

– Şurayı imzalar mısınız?

– Nedir bu?

– Mahkemeden.

Durakladı, şaşırmıştı:

– İyi de benim mahkemelik bir işim yok ki.

– Şimdi var. Kocanız boşanma davası açmış hakkınızda.

Sersemledi birden. Başı döndü, beyninde şimşekler çaktı. Elinde olmadan sendeledi. Şiddetli bir sarsıntı olmuştu vücudunda. Tıpkı sonbahar rüzgârlarıyla titreşen, dalında kalmak isteyen yapraklar kadar çaresizdi şu an...

Postacının işaret ettiği yeri güçlükle imzaladı. Eline tutuşturulan evrakı alırken gözleri karardı, bakışları bulutlandı. Kapının kasasına yasladı omzunu. Ayakta ancak bu şekilde kalabileceğini düşünmüştü anlaşılan.

Postacının arkasından baktı bir müddet. Elinde, parmaklarının arasına sıkıştırdığı evrak titriyordu. Osman'ın ağzından dökülen baklalar, o adını vermeyen kadın ve son günlerin buz dolabında bekleyen saadet duygularının ürpertisi, duyarsızlık içinde beklediği hadiselerin faturasıydı elindeki kâğıt...

Terfi, makam, zenginlik, bunların peşinden yapılabilecek ilk iş, toplumun yanlış bir değerlendirmesinin acı örneğiydi...

Yuvanın kutsiyetini, vefanın bahtsızlığını ortaya koyan basit bir anlayışın ürünü... Yükselişlerde baş döndüren talihsiz esintileriydi fertlerin...

Çocuklar, bölünmek ve değerler... En kutsal değerlerin, nefsin yeni arayışları için feda edilişinin çirkin bir örneği...

Bunlar geçiyordu kafasından... Toparlandı, derin bir nefes aldı, kapıyı güçlükle kapayıp odasına çekildi...

Onurlu bir kadındı. İstenmediğini bile bile, tahammülünü zorlayıp beraberliği sürdüremezdi... Şimdilik düşünceleri buydu...

O lekesiz yüreğinde pasın var,
Zannederler lüzumsuz bir nazın var...
Çocuk senin silinmedik yasın var,
Oysa daha yaşanmadık yazın var...

Orhan gelmişti okuldan. Yemeğini hazırladı, hizmet etti... Annesinin durgunluğunun farkındaydı Orhan. Dayanamayıp sordu:

– Anne!

– Efendim.

– Bugün tuhaf bir halin var. Üzgünsün...

– Aldırma, yorgunum sadece.

– Yo, hayır. Bu yorgunluğun verdiği bir hal değil bence.

Durakladı, muzdarip bir çehrenin fersiz gözlerinde nem vardı yine. Hıçkırmamak için büzüştürdü dudaklarını... Gözlerinde şefkatin en ılık pırıltıları vardı.

– Orhan!

Dikkat kesildi annesini seyrederken. Elindeki kaşık yavaşça indi sofranın üzerine:

– Efendim anne.

Karşısına alarak oturmuştu oğlunu:

– Bir sorum var sana.

– Söyle anne.

– Diyelim ki kaderde ayrılık var.

Yüzünün şekli değişti ıstırabından. Bir şeyler sezmişti:

–Nasıl bir ayrılık bu?

– Babanla.

Rengi biraz daha uçtu, bakışları soldu:

– Anne, o da nereden çıktı şimdi?

– Baban ayrılmak istemekte oğlum. Mahkemeden tebligat geldi bugün.

İnanmak istemiyordu duyduklarına. Biraz daha pekiştirmek için sordu:

– Sen iyi misin anne?

– Evrak salonda, masanın üzerinde. Şimdi şaşkınlığı bırak ve dirençli olmaya bak. İhtiyacımız var buna... Sıkıntılı günler beklemekte yuvamızı... Baban genel müdür yardımcısı olmuş. Bazı insanların kaçınılmaz karakter yapısıdır bu. Parayla, yahut makamla bekledikleri yerlere, beklenmedik anda gelenler, önce karısını, sonra muhitini ve dostlarını değiştirirler. Yeni muhit ve yeni etraf kazanılırken, eski dostlar da satılığa çıkartılırlar... İşte baban da bunu yapmak istiyor şimdi...

– Yani?

– Yani yuvamız çatırdıyor şimdi.

– Ayrılacak mısınız anne?

– Bunu ben istemiyorum ki. Evleniyormuş, baban...

– Ne yapmalıyız anne?

– Bilmem. Sabırlı olmaktan başka çaremiz yok anlaşılan.

– Hani dayım bir müjde verecekti sana?

– Arar bugünlerde. Aç kalmaktan korkma, dayın yalnız bırakmaz bizi, buna inanmalısın önce.

– Başka ne var ki korkacak?

– Sizler. Daha doğrusu abin.

– Beraberiz anne, bırakır mıyız seni hiç?

– Benim korkum sen olmadın hiç. Abin. Baban kandırmış onu, bizimle gelmez...

Hüznün komasındaydı sofradan kalkarken. Lokmalar boğazına tıkanmıştı. Yorgun adımlarla salona geçip, annesinin söylediği evraka uzandı masanın üstünde duran...

Elem doluydu satırların üzerinde dolaşan gözler. Kirpiklerini usulca kapadı, dişlerinin arasına aldı dudağını. Konuşmadı, inanılmaz bir kâbusun etkisi altında bekledi masanın başında...

Gece, koyu karanlıklarıyla kuşatmıştı dünyayı. Orhan yatmıştı. Aslı, müzmin bir düşüncenin etkisiyle yummuştu gözlerini. Kâbuslu hayaller kuruyordu beyin... "Bir kaç gün yokum" derken, belki de son beraberlikleriydi. Aradan tam bir hafta geçmesine rağmen ne bir haber ne bir telefon... Sıkıntıdan patlamak üzereyken kalktı yatağından.

Telefonun başına geçip ahizeyi kaldırdı. Ezberinde bir numaraydı aradığı. Parmakları rakamların üzerine inip kalkarken hiç durakla-mıyordu...

Almanya'yı aramıştı. Sinyal sesini alır almaz rahatladı.

– Muhsin.

– Abla, sen misin?

– Benim. Nasılsın?

– Sağ ol. Ya sen?

– Eh, fena sayılmaz... Çocuklar, hanımın, onlar nasıllar?

– Dua et abla. Hastalık işi. Zor bir dönemeçten geçirmekte kader bizi.

– Allah yardımcınız olsun, ne yaparsın, dünya.

– Sesin hassas ve kederli gelmekte kulağıma.

– Aldırma, dünya işte dedik ya.

– Abla bir şeyler var sende, anlatsana.

– Enişten.

– Hayırdır?

– Boşanmak için mahkemeye vermiş.

– Neden?

– Yükseldi. Genel müdür yardımcısı oldu. Genç bir kız varmış hayatında.

– Ne düşünüyorsun?

– Benim düşündüğüm önemli değil artık. İş yok, ev yok ve çocuklar...

– Şimdi çok iyi dinle beni ve üzülme sakın. Eline kâğıt kalem al ve yaz. Ev var, biliyorsun... Doktor arkadaşımın ısrarı üzerine almış ve döşemiştim üstelik. Anahtar doktorda. Ben ararım şimdi onu, yardımcı olur sana. Maddi yönden de hiç sıkıntın olmaz, karamsar olma sakın. Bir yıl sabret sadece. Babamın bıraktığı arsa kıymetlendi ve müteahhide verdim. Oradan alacağımız daireler bizim gibi on eve daha bakar, cesur ve dayanıklı ol abla...

– Tamam.

Parmakları titrekti adresi yazarken... Telefon onu rahatlattı ve cesaret verdi yarınları için...

* * *

O kadar müşkil mi önünde hayat?
Çile yumağını sardı mı kat kat?
Çok haksızlık ettik, bizde kabahat,
Onun için bir gülmedik yüzün var...

Bir yuva daha bölünüşün dramını yaşadı... Sonuçta çok hazin tablolar çıktı ortaya...

Bugün tam sekizinci gündü ve Hakkı o günden beri hâlâ evine dönmemişti... Lojman verilmişti kendisine... Çalışmalarını orada yürütüyordu. Osman'ı hafta sonu ilk defa makam arabasını göndererek aldırmıştı okuldan. Doğru lojmana getirilmişti. Baba karşılamıştı onu evlerinde... Zili çalan şoföre teşekkür ettikten sonra, hasretle sarılmıştı oğluna...

Dayalı döşeli görkemli bir daireydi şu an içinde dolaştığı. Az sonra, az önceki sevinç bilinmez bir duygunun tezahürüne uğrayıp kırılmıştı... Bir kuşku hançerlemişti düşüncesini. Kardeşi, annesi, kimseler yoktu ortalıkta... Sevinç sükuta dönüşmüştü, ümitsizliğin kuşattığı çehresinde. Durakladı, babasına dönüp anlamlı baktı gözlerine:

– Baba.

– Efendim?

– Kimse yok mu evde?

– İkimiz.

– Ya annem, Orhan?

Hemen arkasında duran koltuğa ilişip, sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekip derin derin üfledi dumanını:

– Sen anlayışlı bir çocuksun Osman. Bunu daha önce de konuşmuştuk seninle.

– Baba!

– Bırakma kendini hemen. Annenden ayrılmak üzereyim. Orhan'a gelince, o bir bürokrat çocuğuna yaraşır vasıfları üzerinde bulundurmamakta. Başka bir hususu da şu: O, daha çok annesini sevmekte. Tıpkı senin beni sevdiğin gibi.

Üzüldü, zor bekledi ayakta. Babasının gözlerinin içine bakarken hüzün vardı gözlerinde:

– Fakat baba!

Babayı zor durumda bırakmıştı. Emrivakiler vardı edalarında:

– Sen biliyorsun olup bitenleri. Annen seni hiç sevmedi üstelik. Hem o sana gereken imkanı hiç sağlayamaz. Üzülme, sen akıllı bir çocuksun. Hayatta bunlar sık sık olmakta Osman. Anlaşamayan çiftler ayrılır. Birkaç gün sonra mahkememiz var. Şimdi söyle bakalım. Annenle mi benimle mi?

– Ayrılmasanız baba.

– Kararımdan dönmem, sorumun cevabını ver sen.

Müteessirdi cevaplarken. Ancak çok zor bir kabuldü:

– Seninle baba.

Yerinden kalkıp sarıldı, öptü, okşadı:

– Aferin Osman, biliyordum benimle kalacağını.

Telefonu işaret etti Osman'a:

– Hadi ara onları. Lojmandayız ve artık ben babamla kalıyorum de...

Kırmadı babasını. Evlerini aradı. Anne sesi alır almaz heyecanlandı:

– Osman, neredesin bu saate kadar?

– Lojmanda.

– Ne lojmanı?

– Babamla birlikteyiz şu an. Ben gelmiyorum artık.

– Neler söylüyorsun öyle?

– Ben babamla kalıyorum anne.

– Osman, akılsız çocuk, ne çabuk kandırıldın öyle. Akılsız oğlum benim. Ayrılığı evcilik oyunu mu sandın ha?

Babasının gözlerine baktı, onun gönlünü yapmak içindi son sözleri:

– Güle güle anne, benim aklım başımda. Ne yaptığımı iyi biliyorum ben.

– Osmaaaan!..

Telefon çoktan kapanmıştı bile... Annenin elinden düştü ahize... Orhan fırladı yerinden. Şaşırdı:

– Neyin var anne, neler oluyor?

Boğulmamak için nefes alıp verdi anne... Yer aradı kendisine vücudunu bırakmak için. Telefonun yakınındaki sandalyeye ilişti gözü...

Baş ucunda bekleyen Orhan'a sadece,

– Osman, diye mırıldandı.

– Neredeymiş?

– Lojmanda. Babanla birliktelermiş. "Biz ayrıldık sizden" diyor.

– Ya! Demek her şey plânlı.

– Abini de alet etti düşüncelerine.

Sıkıldı, gerindi, alevli bir nefes aldı Orhan'a bakarken:

– Sadece Osman değil ki oğlum, bu çatının altında her birimiz ayrı dünyaları yaşadık hep. Karmaşık... Herkesin hesabını ya menfaatine göre yaptığı ya da duyarsız yaşadığı günleri bıraktık arkamızda...

* * *

Sabrın o engin çilesine talip olduğu günden beri çarpık duygular sağanağı içinde yaşadı ailenin fertleri...

Osman iyice doldurulmuştu. Düşüncelerinden hiç taviz vermedi. Hatta annesiyle Orhan'ın uzağında oturdu mahkeme salonunda... Bu manzara, anneyi ve kardeşi ayrılığın getirdiği ıstıraptan daha fazla hırpalamıştı...

Anne, yanına sokuldu, gözlerinde yaşlar vardı onu seyrederken, katı bir tavır sergilemişti Osman. Hırçın bir çehreyle çileden çıkarmıştı anneyi:

– Ne sokulup duruyorsun yanıma? Ben babamla gidiyorum dedim ya.

Babanın kuşkulu gözleri vardı üzerlerinde.

Orhan mahkeme salonunda ilk oturduğu yerden hiç kalkmamıştı. Babasının yanına hiç sokulmadı. O da istemiyordu belki böylesi bir yakınlığı. Çünkü babası, annesiyle ayrılması şeklinde ifade vermişti. Orhan, bu talihsiz sözleri inanılmaz acılar içinde dinlemişti:

– Osman benimle kalmak istemekte. Orhan annesini sever. Anlaşamaz benimle nedense. O, annesiyle kalır.

Anne, üzülerek dinlemişti bunları. Çocuklara sormuştu kararın sonunda hakim:

– Söyle bakalım Osman, annenle mi kalmak istersin, yoksa babanla mı?

– Babamla.

Babanın gözleri parlamıştı sevincinden. Hakim Orhan'a seslendi peşinden:

– Söyle bakalım Orhan, ya sen? Sen kiminle kalmak istiyorsun?

– Annemle efendim.

Baba mutluydu artık. Her şey düşündüğü gibi sonuçlanmıştı. Mahkeme Aslı Hanım'ın da ayrılma isteğine uyması ile sonuçlanmıştı. Osman'ın yanından kaçışı anneyi fena hırpalamıştı. Orhan tek başına oturduğu yerden kalkıp annesinin yanına geldi:

– Üzülme anne, onlar bizi çoktan dışlamış. Biz saflığımız yüzünden fark edememişiz olanları. Kalk gidiyoruz. Dönüp bakarsan onlara, kırılırım... Öyle bir gideceksin ki hiçbirine bakmadan...

Koluna girmişti annesinin. Nihayetsiz bir gurur vardı edasında. Dik yürüdü etrafına bile bakmadan...

Mahkeme salonundan kol kola çıkıyorlardı annesiyle. Osman babasının yanında ve keyifsizdi biraz. Arkalarından derin bir seyirle uğurladı onları... Dışarı çıktıklarında zaptedemediği yaşlar vardı onun da gözlerinde. Annesine göstermemek için çırpındı bir müddet, anne de oğlundan sakladı duygu sağanaklarını... Dönüp yaslı bir bakış bıraktı Orhan'ın gözlerinde. Pırıltılar hüzünlü ve kırık kırık yansımalarla ulaştı hedefine, gamlı mısralar vardı titrek dudaklarında annenin. Sessiz fakat dünyayı kuşatan çığlıklardı aslında bunlar... Hem mırıldanıyor iç dünyasına hem dudaklar büzüşüyor kahrından ve hem de Orhan'ı seyrederken mısraları diziyordu... Sessiz, velveleli bir mırıldanmaydı mısralarla iç dünyasına akan...

O kadar müşkil mi önünde hayat?
Çile yumağını sardı mı kat kat?
Biz haksızlık ettik, bizde kabahat.
Onun için bir gülmedik yüzün var...
El ele aşalım bütün yolları.
Hadi yavrum, sen de sıva kolları...
Kof düzeni yıkmak için ahdın var,
Bana göre, açılacak bahtın var.

İki üç gün sonra okullar da kapandı... Aslı sadece Orhan'la kendisinin giyeceklerini aldı evden ve güvercinlerle kafeslerini... Bir pikap tutup, hazin bir vedalaşma başlattı komşularıyla... İçli, duygulu anlardı bunlar...

Orhan arkadaşlarıyla vedalaşırken, anne, komşularıyla helalleşti... Adres vermedi ikisi de. Gidecekleri yer, bir sırdı. Öyle karar almıştı ana oğul. Ayrılığın katı kurallarını uygulayacaklardı onlar da kendilerinden kopanlara...

– Adres?

– Nereye?

Sır bir yolculuktu başlattıkları... Anne, son defa girdi içeriye kapıyı çekmeden. Kâğıt kalem aldı eline, bir şeyler yazıp bıraktı masanın üzerine.

– Osman, benim akılsız oğlum. Hasret nasıl çekilmez bir çileymiş öğrenesin diye, adres bile bırakmıyorum. Bir gün, sen de anlayacaksın hatanı, fakat belki de vakit çok geç olacak. Allah'a ısmarladık.

Kuşlar bile hüzünlüydü kafeslerinde... Onları itina ile yerleştirmişti Orhan pikabın arkasına... Mahalleli ve çocuklar, el salladı arkalarından...

Kırlangıç Sokağı

Kırlangıç Sokağı enteresandı. Tam anlamıyla bastonu andırıyordu. Aslına bakılırsa bu ismin konmayışı mühim bir eksiklik bile sayılabilirdi burası için...

Üç katlı lüks binanın son katları dubleksti. İnadına görkemli, göz kamaştıran mimarisiyle cazibeli bir tablo oluşturuyordu kurulduğu bastonun üzerinde...

Sahip olamayanların hayal dünyalarını solduracak kadar ihtişamlı fotoğraflar düşürüyordu manzara. Binaların arasında bastonlaşan asfaltın, doğu istikametinden batıya keskin bir çizgi gibi uzanan yolun sağ kıyı şeridi üzerinde küçük, şirin bahçeleriyle tıpkı seyrek, ahenkli dişler gibi sıralanmıştı evler... Bastonun intizamlı "u" harfini oluşturan mevkiinde, yine aynı mimariyi ve aynı ahengi yansıtan bahçeli evler sıralıydı...

Baston kıvrımının kesildiği noktadan, yolun kıyısında alçak, taş duvarların sınırını oluşturduğu park başlar. Ta batı yakasından caddeye bağlanıncaya kadar uzayıp devam eden park, göz kamaştıran güzellikleriyle yeşilin bütün tonlarını sergiler göze...

Yörede nam salmıştır adı. "Kumrular Parkı"...

İğde ağaçları bir başka endamda açar baharla... Bir başka esrarla müjdeler sihirli kokular baharı... Hanımellerinin kokusunu esans gibi üfürür sabah ve akşam rüzgârları. Dostça... Sevdalı göz gibidir burada çiçekler, baktığını görebilen gözler için... Sonra, mazı ağaçlarının duvarlaştığı, iğde dallarıyla sarmaşıkların sarmaş dolaş biçimde oluşturdukları ilahi bir mimarinin esrarlı yapısı şaşırtır insanı.

Parkın kayalıklara sırtını yasladığı, en uç mevkidedir bu şaşırtan harika... Tıpkı döşenmiş bir odayı andırır. Kapısı penceresiyle... Şiirlere, aşklara konu olmuştu son günlerde...

Güneş çekilip, karanlıklar siyah örtüsünü çektiğinde, iniltili bir sessizlik hakim olur parkın bu mevkiinde. Adeta bir kasvet, bir ürperti, bir vehim sarar yanından geçenleri. Ağaçları kendilerine mesken edinen kuşlar bile huzursuz bekleşirler tünedikleri dallarda, tedirgin bir korku içinde uyurlar, uyanırlar... Neyse ki, parkın muhtelif yerlerine dikilen elektrik direklerinin tepesinde parıldayan lambalar ferahlatır insanı...

Hep bildik simalardır bu sokağın insanları; makam sahibi kişilerin, zenginlerin meskeni olmuş bir sokaktır Kırlangıç Sokağı...

Aydın ve çağdaş insanlar hepsi de... Aydın ve çağdaş... Bu ne garip bir tariftir düşünce için?..

Kimine göre aydın sayılan insanlar, kimilerine göre daha değişik isimlendirilmelere tabii aslında... Zihniyetlerin, değişik fikirlerin anaforunda dönüp duran bir dünyada, hangi kültürün, hangi tezin, hangi yaşayış biçiminin sahibi ki aydın insan?..

Çağdaş?.. Bu bir muhal aslında... Sayısız düğümlerin atıldığı bir kaos, içi boş bir kavramdan ibaret sadece...

Kırlangıç Sokağı bugün oldukça sakin ve sessiz... Harun Bey yine o bastonun sağ kesiminden "u" ya, en yakın mevkiindeki evin salon penceresi önünde duran masasının başında, sokağı gözetliyordu... Yorulmuştu anlaşılan, gözlerini dinlendirmek için uzaklara, çok uzaklara bakıyordu... Sonra geriye çekti yavaş yavaş bakışlarını. Parkı, geniş asfaltı inceledi dalgın bakışlarla...

Bugün üniversitede dersi yoktu anlaşılan. Ebrar vardı masasının uç kısmında. Canı sıkılmıştı onun da. Babasına oldukça yakın mesafede oturmuş, yönünü parktan yana çevirmişti o da... Henüz on beşinden on altısına yeni basmıştı... Bu yıl lise birinci sınıfa gidecekti... Adı Ebrar'dı. Ebrar Güldemler...

Baba ve kız... Bu lüks, dubleks evin çatısı altında sadece ikisi kalmıştı... Aslı'nın, kardeşinin arkadaşıydı doktor. Profesör Harun

Güldemler... Anahtarı almak için uğramışlardı ana oğul. Hoca, ilgilenmişti onlarla... "Kapım her zaman için açık size" demiş, rahatlatmıştı en azından onları...

Şimdi şu son günlerde, çok sakin olduğu kadar da çok renkli sokağın iki yeni siması vardı...

Hayatın henüz baharında, toy, yağız bir delikanlıydı Orhan... Başı dumanlı dağlara değecek kadar havalı ve cesurdu. "Gözünü budaktan sakınmayan" derler ya, işte öylesine bir buluğ çağı bunalımıydı dış dünyasına yansıttığı...

Kırlangıç Sokağı onu çok kısa bir zamanda tanıdı... Sadece kendisi değil, güvercinleri, kavgası, külhanbeyliğe özentili kişiliği de birlikte taşınmıştı onunla...

Beyaz Güvercin

Şaşılacak davranışlar sergileyen bir gençti... İçi içine sığmayan, arasına karıştığı kalabalıkların içinde hemen sivrilip ön plana çıkmayı başaran, sadece ön plana çıkmakla da kalmayıp liderleşen bir yapıya sahipti... Ve annesi... Almanya'da bulunan kardeşinin dayalı döşeli bıraktığı dairenin kapısını açıp, oraya yerleşmek zorunda kalmıştı. Sokağın yeni simaları, bölünmüş bir ailenin iki ferdiydi...

Bu sokakta, geçmişleri hakkında kimsenin bilgisi yoktu. Sadece doktor kırık dökük bilgilere sahipti. Eski durdukları evlerinden giyeceklerin dışında hiçbir eşya almamışlardı... Giyecekleri ve güvercinler...

Bu sokak onları çok çabuk tanımıştı... Giriş katın bahçeye bakan penceresinde, çerçevelenip asılmış bir levha vardı. Büyük, okunaklı harflerle "Lüks bayan terzisi. Sipariş kabul edilir" yazıyordu... Gündüzleri bahçeye çıkarılan güvercinler ve kafesleri... Kafeslerin üstündeki okunaklı yazılar hemen üzerlerine çekiyordu dikkatleri... "Satılık Güvercinler"

İşte bu yazılarla sakinlerin dikkatlerini kolaylıkla üzerlerine çekmeyi başarmıştı anne ve oğul...

Prof. ve kızı Ebrar'ın dünyalarında en güzide, en ilginç yerlerini almışlardı belki de...

Baba ile kız, anne ile oğul... Kaderleri birbirlerine oldukça benziyordu... Evet, aynı sokakta, iki bölünmüş aile...

Ebrar ve hatta doktor, pencerenin kenarından sıkıldıkları vakitlerde hep bu genci seyrediyorlardı son günlerde... Nedense ilgisini çekmişti baba kızın...

Kim bilir, belki de hemşehri oluşlarının da katkısı vardı bu yakınlık duygusunun yanında...

Orhan'ın dayısının arkadaşıydı hoca. Oturdukları daireyi onun zoruyla almıştı.

Muhsin, sık sık telefon açmıştı doktora:

– Doktor, ablamla, yeğenimle ilgilen. Her ne eksikleri varsa yardımcı ol. Yalnız bırakma sakın onları.

Fakat hiç ilgiye ihtiyaç duymamışlardı onlar. Anne, çok müşteri edinmişti. El hüneri, taşındıkları bu sokakta da onu hemen ön plana çıkarmıştı...

Orhan güvercin alıp satıyordu. Fakat, yine herkesten farklıydı onun ticareti. Annesinin bütün ısrarlarına rağmen, bazı huylarından vazgeçmemişti...

Kuşları kendisine bir arkadaş gibi alıştırmıştı. Hatta, büyülemişti onları. Hipnoz edilmiş gibi etkisi altındaydı güvercinler...

Hoca, bir an için gözlerini sokaktan çekip Ebrar'ı inceledi. O da farklı bir seyir tutturmuştu karşı binanın bahçesine. Sanki biraz sonra olabilecekleri önceden sezmişti baba kız...

Onun için yine merak doruktaydı şu an... Heyecanın rüzgârına takılmıştı gözleri... Korku, endişe, mimiklerin inanılmaz kargaşası vardı çehresinde... Evet, endişesi vardı hocanın. Bu çocukla aşırı ilgilenmeye başlamıştı Ebrar...

Ya kendisi?.. Bu soruyu sormak zorunda kalmıştı kendisine... Kendisi de ilgilenmeye başlamıştı elinde olmadan... İlgi alanına girmişti bu çocuk...

Her şeyi unutup yeniden sokağa çevirdi gözlerini. Dalgın, hatta baygın bir seyirdi camın arkasından, sokağa tutturdukları seyir...

Keder çepeçevre sarmıştı hocanın çehresini. Pencereden dışarıya dökülen gamlı bakışlarında, gizemli bir pişmanlığın esintileri vardı... Mahmur, yorgun ve içliydi kısarak baktığı kirpiklerin verdiği görüntü... Daha doğrusu bir hoştu hoca bugün...

Yoksa, bugün Kırlangıç Sokağı çok mu daha farklıydı? İşte belki de en doğru yaklaşım olmalıydı bu tahmin...

Günlerdir düşüncesi uç bir ilişki içindeydi profesörün. Yine ilginç bir manzara yakalamıştı sokakta... Kırlangıç Sokak, eskisinden çok daha enteresandı onunla.

Onlar bu sokağa taşınalı henüz iki ayı yeni doldurmuşlardı. On yedi yaşına yeni basmıştı. Lise son sınıfı okuyacaktı bu yıl... İçi içine sığmayan cesur, çevik, yürekli, yılmaz bir delikanlıydı o... Hayır, daha tam değil, delikanlılık günlerine ilk adımlarıydı atmaya başladığı... Toy fakat otoriter, yakışıklı ve sert mizaçlı bir delikanlı adayıydı o...

Profesör, bu mütalaaları sürdürürken, düşünce bandını geriye aldı birden. Onunla ilk muhatap olduğu güne...

Ebrar, güvercin satın almak istemişti. Orhan'ların bahçesinin önünden geçiyorlardı. Güvercin kafeslerini bahçeye çıkarmıştı yine.

Yanında bir çocuk vardı, merakla seyrediyordu güvercinlerin takla atışını. Orhan bir cambaz gibi oynatıyordu onları. Seviyor, uçuruyor, takla atmaları için havalandırıyor. Sonra uçuşup omzuna, başına konuyor güvercinler. Kanat vuruşları, uçuşurken kanatların çıkardığı şakırtılar, mest etmişti çocuğu. Hocanın da dikkatini çekmişti manzara. Daha çok da Ebrar'ın. Sessiz bir seyir tutturmuşlardı baba kız bahçenin kenarında bekleyip...

Bir güvercin vardı avuçlarının arasında, bir de omzunda. Yanındaki çocuğa aldırış bile etmiyordu, güvercinlerle oynarken. Baba, işte tam o an okumuştu kızının esrarlı bakışlarındaki hayranlığı...

Güvercin sık sık Orhan'ın elinden havalanıyor, şık taklalar atarak yeniden dönüyor sahibine, saçlarının üzerine, omzuna rastgele konuyordu. Hele takla atarlarken kanatlarındaki hareketin şiirsel bir ahenk içinde besteye dönüşmesi, hareketleriyle göze nefis ziyafetler sunuşu kayda değerdi...

Orhan'ın yanındaki çocuk çekmişti Hoca'nın dikkatini... Tanıdık bir yüzdü o da:

– Orhan Abi!

Umursamaz bir eda içindeydi. Mağrur bir bakışla süzmüştü önce çocuğu:

– Efendim?

– Bana güvercin satar mısın?

– Tamam.

Çocuk sevinçliydi. Aceleci bir istekte bulundu:

– İki tane istiyorum.

– İyi de paran var mı?

– Var. Sadece onları eve ve kendime nasıl alıştırabileceğimi öğret bana.

– Kolay o.

– Hadi anlat o zaman.

– Yani alıyorsun?

– Evet.

– O halde iyi dinle. İki üç gün kafeslerinden çıkarmayacaksın. Su, yem verip alıştırırsın kendine. Sonra, birini kafesinde bırakıp diğerini uçurursun.

Elindeki güvercini yeni bir uçuş için havalandırdı. Gözlerini ayırmadı üzerinden... Güvercin, peş peşe taklalar atarken, o izahını sürdürdü:

– Havalanır, işte tıpkı böyle takla atar. Bazen uçar, uçuş hürriyetini tatmak için. Dolanır dolaşır gelir eşinin yanına. Sonra, diğerini uçurur az öncekini koyarsın kafesine. İşte dostum, böyle böyle alışır giderler.

– Kolaymış.

– Kolay tabii.

Orhan neden sonra fark etti bahçenin kenarında bekleyen baba kızı... Durakladı utandı. Bakışlarını kaçırdı az önceki noktadan. Havalanan güvercinin üzerine çekti...

Konuşmaların hepsini de duymuşlardı... Umursamadı, biraz sonra çocuğa dönüp mırıldandı:

– Ama önce paralar.

– Ne kadar?

Yavaş konuşuyordu artık. Pazarlıkta anlaştılar. Önce paraları alıp, iki güvercin seçti çocuk için.

– Ya kafes?

– O da parayla. Başka paran var mı?

– Var. Dün konuşmuştuk ya Orhan Abi.

– Ha sahi, unuttum işte.

Güvercinleri kafesine koyup, kapısını kontrol ettikten sonra uzattı:

– Al bakalım. Yalnız yemini, suyunu eksik etme hayvanların.

Sevindi, yerinde duramadı heyecanından:

– Tamam Orhan Abi.

Ebrar babasına baktı. Kısık bir sesle çekti onun dikkatini:

– Baba.

– Efendim.

– Biz de alsak bir çift. Bazen çok canım sıkılıyor evde.

Hoca kısa bir müddet düşündü. Gecikmiş bir cevaptı Ebrar için. Dikkatle baktı gözlerinin içine:

– Tamam da birkaç gün müsaade etmelisin bence.

– Neden?

– Bence daha önce onları nereye koyacağını kararlaştırmalısın, sonra da gelip güvercinleri alırsın.

Durakladı:

– Hı hı tamam...

* * *

Üç gün sonra yine enteresandı bahçe. Birkaç gün önceki güvercin satın alan çocuk vardı kafeslerin yanında.

Baba kız, güvercin satın almak için gelmişlerdi. Bahçenin giriş kapısı önünde oyalanıp onları dinlediler yine... Evin bahçeye açılan penceresinin boşluğunda beliren tesettürlü kadının mahcup çehresi

vardı görüntüde. O da kulak vermişti, oğlunun çocukla aralarında geçen konuşmalara.

Anne tanıyordu hocayla kızını. Utandı, geriye çekilmek istedi önce, sonra kararsızlığını karara bağlayıp çekilmedi pencereden.

Kuşkuları vardı. Ya hocaya...

Orhan zor durumdaydı anlaşılan. Annesi, öte yandan doktor ve kızı... Fena sıkışmıştı... Çabucak başından savması gerekiyordu çocuğu.

Gözlerine etkili baktı. Korku salan bir sertlikteydi bakışları:

– Hayırdır Ceyhun, bir sıkıntın mı var yoksa?

Ceyhun çekindi, sıkıntılı kıvranışlarla yutkundu:

– Şey, yo, öylesine bir uğradım işte.

– Güvercinlerin nasıl, alıştılar mı bari?

Ceyhun tedirgindi, sol kolu hizasında duran kafese baktı, farkında olmadan seyrini sürdürdü...

Oradaydı güvercinleri. Kanatlarına tanıyabilmesi için renk renk boyalar sürmüş, göz alıcı renklerle süslemişti onları... Hatta güvercinlerin kanatlarına adının ve soyadının baş harflerini yazmıştı.

Birden toparlandı:

– Kaçtılar, diye mırıldandı.

– Nasıl olur. Söylediklerimi yapmadın mı yoksa?

– Yaptıım. İki gün çıkarmadım kafesten. Sonra odanın içinde baktım, bugün sabahtan da önce birini uçurdum dönmedi. Sonra senin dediğin gibi diğerini bıraktım. Sevinç taklaları attı, havada döneledi ve uçup gitti.

– Sonra?

– Geriye dönmedi!..

– İkisini birden bırakırsan dönerler mi? Ben öyle mi söylemiştim sana ha?

– Hı hı.

– Eee?

Korktu, çekindi fakat gözleri kafesteki güvercinlerdeydi.

– Ama onlar buradalar, diye mırıldandı. İşte...

Azarlayan bir sesin arkasından keskin baktı gözlerine:

– Ne, buradalar mı?

– Evet. İşte o kafesteler. Kanatlarını boyadım, ismimin, soyadımın baş harflerini yazdım kanatlarına...

Orhan anlamlı baktı etrafına. Pencerenin açık duran boşluğundaydı hâlâ annesi... Önce annesine baktı ve bahçe kapısında bekleyen baba kıza. Başını hafifçe önüne eğdi. Kısık bir sesle mırıldandı çocuğa:

– Sen de az uyanık değilmişsin hani?

Geldiği mahalleden farklıydı burası. Sonra, çocukluk yaşını da gerilerde bırakıyordu yavaş yavaş...

Annesinin daha iki gün önce söylediklerini hatırladı. Derin bir nefes çekti ciğerlerine, öfke doluydu... Ceyhun'un işaretlediği kafese doğru yürüdü. Çömeldi, dikkatlice inceledi güvercinleri:

– Doğru, dedi buradalar işte.

– Verir misin?

Ne yapsa alışkanlıklarını aşamıyordu. Kısık bir sesle mırıldandı.

– Veririm vermesine, ama bu defalık yarı fiyatını alırım.

Anlamsızlık vardı çocuğun mimiklerinde. Hayrete düştü birden:

– Ama nasıl olur, onlar benim güvercinlerim.

Kızdı:

– Kaçırmasaydın. Babanın uşağı mı var! Hem baktık onlara. İşine gelirse koçum.

Buruk bir kabul vardı çocuğun dudaklarında:

– Tamam, öyle olsun.

Anne utançlı ve mahçuptu dışarıyı seyrederken. Müdahale edemeyişin ıstırabını çekiyordu belki de. Doktorla kızı vardı bahçenin kapısında... Daha fazla bekleyemedi Aslı, gamlı bir yüzle yavaşça çekildi içeriye, pencerenin camını kapatıp.

Ceyhun söz verdi giderken:

– Getiririm birazdan.

Başından savmak istiyordu:

– Tamam, tamam bir daha da kaçırmazsın umarım.

Ceyhun güvercinlerini aldığı gibi koştu. Bahçenin kapısında baba ile kızın engeline takılmıştı:

Ebrar sordu ilk soruyu, Ceyhun'a:

– Nasıl, bakabiliyor musun bari?

Hızını kesip bekledi:

– Şey, bakıyorum bakmasına da kaçıyorlar...

Ebrar elini gezdirdi güvercinlerin tüylerinin üzerinde. Çocuk sabırsızdı, kendisine bir yol bulup koştu yeniden...

Baba kız bahçeden içeriye girmeden önce, anlamlı bakıştılar birbirlerine. Sonunda ikisi birden, kanadı açık duran kapının boşluğundan bahçeye süzüldüler...

Orhan, çok olmuştu onları göreli. Daha yeni fark etmiş gibi kıpırdandı, çeki düzen verdi kendisine. İlk Ebrar'la göz göze geldiler. Efsunlu bir bakışın ardından, doktorun sesine dikkat kesildi Orhan:

– Merhaba delikanlı.

Biraz çekingen, biraz mahcuptu çehresi:

– Merhaba Harun Amca.

– Ebrar güvercin almak istiyor senden.

İtiraz etmedi:

– Tamam!

Latifeyle karışık bir ikazı vardı hocanın:

– Peki, kaçırırsa yarı parasını ondan da alacak mısın?

Yanaklarında al al benekler oluştu ve alev alev tutuştu her birisi. Kısık, mahcup bir sesle cevapladı hocayı:

– Yo, hayır.

– O halde kafesiyle birlikte iki güvercin de Ebrar'a ver.

– Tamam.

Üç kafesi vardı bahçede. Altı da güvercini... Vermek için karar kıldığı kafese yaklaştı önce, eğilip usulca kaldırdı...

Ebrar'ın itirazı vardı:

– Ben onları istemiyorum.

Durakladı, yine sıcak baktı gözlerinin içine:

– Hangisini?

Parmağıyla işaretledi:

– Bak onları, en başta duran kafestekileri.

Olumsuzluk ifadesi vardı bakışlarında. Peşin bir itiraz geldi arkasından:

– Onlar olmaz.

– Neden?

– Onlar farklı.

– Güvercin değiller mi onlar da?

– Güvercin.

– Farkları ne o halde?

– Şey, dedim ya, onlar farklı.

Koyu bir keder tabakası kapladı çehresini. Sesi hassas bir notaya bağlandı ardından:

– Hatırası var onların.

Yüzündeki değişim... Görünmez bir elin gemleri altında hareketsiz bekledi. Gözlerine bakamadı misafirlerinin. Buğulanmıştı yine.

Ebrar incinmiş bir gönülle seyretti Orhan'ı. Şiddetli bir duygunun tezahürüyle sarsıldı. Belirgin bir kırgınlık vardı bakışlarında:

– Hiçbir şey anlayamadım doğrusu?

Yüzündeki mahcubiyet firkate dönüştü Orhan'ın:

– Onlar bir aile. Huzurlu, bölünmez bir aile. Sadece onlar var bizden kopmayan...

İçlerinden bir tanesi çekici kuş. Yuvadan uçup gidenleri bulup getirir. Bölünmeleri önler...

İçli bir soluk aldı. Duygusallığına gem vuramayışının farkında bile değildi o anda:

– Bir gün... Gidenleri de bulup getirebilir mi diye? Umut işte! Mecnun birisinin adı. Ötekinin Leyla. Tıpkı kumrular gibidir onlar... Dil dökerler birbirlerine. Onların bakışlarından, cıvıldaşmalarından ne söylemek istediklerini bile anlıyorum artık... Alıştım onlara... Hep alır satarım, fakat onları değil. Onlar bana yalnızlığımı unuttururlar. Üzüntüm azalır onlarla ilgilenirken... Bunu açıktan hissederim... Baba hiç konuşmadı. Dinlemeyi tercih etti susup. Ebrar, yumuşadı hassaslaştı:

– Hatırası var dedin?

– Hı hı, babam da severdi onları. Sonra, abim... Bu çifte alıştık biz. Onlardan da ayrılırsak...

Ebrar hüzünlendi. Kaçamak baktı babasının gözlerine. Çok şey ifade etmekteydi bu bakış. Hemen döndü Orhan'a hazin, içli bir sesi vardı onun da:

– Anladım. Babam ve abim dedin ya, onlar nerede şimdi?

Derin bir nefes çekti ciğerlerine, efkâr efkâr tütüyordu yine bakışları, sesi gamlıydı:

– Bölündük.

Ebrar'ın başı hafifçe önüne düştü. Bakamadı gözlerine:

– Affedersin, üzdüm seni. Tamam, başka olsun...

Dudakları seğirdi, bir duygu sağanağının buharlaşması oluştu kirpiklerinin uçlarında. Onları babasına göstermemek için çırpındı Ebrar... Gamlı havayı dağıtmak için konuştu Orhan:

– Şey, onlar da iyilerinden. Bıraktığında kaçıp gelebilirler. Üzülme sakın. Getiririm kaçtıklarında... Tekrar para almam...

Hoca da hüzünlüydü. Efkârı dağıtmak için, espri yaptı Orhan'a:

– Yani güvercinler buraya kaçarlarsa, yarı fiyatını almayacak mısın?

Başını usulca hareket ettirip mırıldandı:

– Hayır.

Yumuşak bir ses, şefkate bürünmüştü:

– Ya az önceki çocuktan?

Kabahatini anladı, mahçubiyeti arttı:

– Ondan da.

– Ama alacaktın.

Sıkıştı, aşırı etkilendi. Hatasını idrak etmiş gibi kıvrandı, derinden çekti soluğunu rahatlamak için:

– Öylesine söylemiştim. Hem annem kızıyor artık. Belki de bu son, başka alıp satmam... Haksız kazanç diyor annem... Üzmek istemiyorum onu.

Hoca, müşfik bir sesle sürdürdü ikazını:

– Doğru ya da yanlış. Aslında tenbihler fazla etkili sayılmazlar bence, yaptırım güçleri zayıftır onların. İnsan, hayat çizgisindeki yanlışlıkları, kendisi düzeltmeli, sorgulamalı sık sık kendisini.

Ha, bir sorununuz olduğunda mutlaka beklerim. Dayın çok yakın arkadaşım.

– Biliyorum.

– Hemşehriyiz üstelik.

– Hı hı.

– O halde teklif yok. Sıkıldığın zamanlarda bile uğra, konuşuruz. Biz seviyoruz seni, yanlış anlama sakın, olmaz mı?

– Anlamam.

– Şimdi güvercinlerimizi ver bakalım.

Koşup kafese sarıldı. Getirip buruk bir sevinçle mırıldandı:

– Evinize kadar götüreyim.

– Yo zahmet etme. Ama gelmek istiyorsan o ayrı.

– Götüremezsiniz diye.

– Sağ ol, daha çok gencim bu işler için. Sen en iyisi sıkıldığın zaman uğra, konuşuruz bol bol. Olmaz mı?

– Elbette. Gelirim.

– Ya parası?

– Onları hediye etmek istiyorum. Kabul etmezseniz üzülürüm.

Hoca şaşırdı. Eli cebinde bekledi:

– Ama, nasıl olur, sen parasıyla satın aldın onları.

– Olsun.

– Almalısın.

Boynunu büktü hafif:

– Beni sevindirmek istiyorsanız kabul etmelisiniz.

Güç durumda kaldı hoca. Ebrar'a baktı ve Orhan'a döndü:

– Öyle olsun, ne yapalım.

Sevindi, buğuların kaynaştığı gözleri parladı:

– Teşekkür ederim, Harun Amca.

Ebrar'a baktı:

– Bakamazsan yardımcı olurum, unutma.

– Sağ ol.

Peşlerinden uzatmalı bakışlarla uğurladı onları. Sonra, bahçede kalan kafeslerde gezdirdi gözlerini. İki tane kalmıştı kafes ve dört güvercini vardı artık. Başka alıp satmamak kararı vardı içinde şu an...

Kapalı duran pencerenin arkasında iki nemli göz vardı... Anne çekik tüllerinin kenarında durmuştu... Görüntünün müsaade ettiği nispette gözetimi altında tutuyordu bahçeyi... Keder, onu çepeçevre sarmıştı. Ruhsuz bir iskelet gibi hareketsizdi tülün arkasında...

Profesörle kızı bahçeden ayrılır ayrılmaz, vücudunda cılız bir kıpırdanış belirtileri oldu. Derin, içli, ızdırap notalı bir nefes çekti ciğerlerine. Robot kadar ahenksizlik vardı vücudunun kazandığı hareketlerde... Biraz daha yaklaştı pencereye. Tülü hafifçe sıyırıp, pencerenin kanadını araladı yeniden. Gamlı bir seyir tutturdu oğlunun bulunduğu noktaya. Onun, derin ve dalgın bakışları hâlâ yolcularını uğurluyordu... O da geçmişti anlaşılan kendisinden. Buruk bir sesin gemlerine yakalanmıştı bakışları. Önce, o siyah derin bebekler sabitleşti. Görüntü durdu, yuvasına çekildi uzaklarda seyreden bakışlar ve dikkat kesildi hareketsiz bekleyişe:

– Orhan!

Annesinin sesiydi bu. Fakat oldukça farklı bir bestesi vardı bu sesin... Kafasını usulca pencereden yana çevirdi. Aradaki mesafe fazla değildi, göz göze geldi ana oğul. O gamlı bakışlarda katmer katmerdi efkâr:

– Gelir misin içeriye?

Yorgun bir sesi vardı cevabın:

– Tamam anne, geliyorum.

Toparlandı, açık camın boşluğunda çerçevelenmiş bir resim gibi duran hüzünlü çehreyi inceledi yeniden... Binanın giriş kapısına doğru yürüdü. Yorgundu adımları ve yüzü gamlıydı onun da.

Kapıyı kendisi açtı. Anahtarı üzerindeydi. Annesinin bulunduğu odaya geçti. Ona yaklaşırken, çehresi her zamankinden biraz daha duyarlı ve hassastı. Nefesini hissedecek kadar sokulmuştu... Müteessir bir edası vardı. İçli bakışlarla annesinin gözlerinde bekledi bir müddet. Sessiz, bozulmayan ümitsizliği andıran bir sükut içindeydi anne... Gözlerinde keder kıvılcımları alevlendi delikanlının. Hissiyatı alabora olmuştu. Hayrete düşmüştü birden. Muzdarip bir lisanla sordu:

– Üzgünsün?

Anne yorgun bir hareketle döndü pencereye. Az önce açık bıraktığı camı kapayıp, tülleri çekti üzerine. Orhan'a döndüğünde, kısık, elemli bir ses tonu vardı annenin:

– Sattın mı güvercinleri?

Yadırgadı annenin tavrını. Dikkatle bekledi gözlerinin içinde.

– Anne bırak sen şimdi güvercinleri, söyler misin bana, neyin var senin?

Hemen yakınında bulunan kanepeye ilişti bakışları ve yavaşça çekildi seçtiği yere. Yorgun bir hareketle bıraktı kendisini kanepenin üzerine.

Kirpikleri anlaşılmaz bir kederle kapandı. Tonlarla ağırlığı hissettiren yaşlar asılıydı uçlarında. Yine ahenkli bir kapanışla boşalttı yüklerini ve iri iri taneler halinde yuvarlandı yanaklarına doğru...

Morali iyice bozulmuştu anlaşılan. Orhan, dudak büktü. Anlamsızlık taşıyordu onun için bu sebebini bilmediği hareketler. Hemen karşısındaki kanepeye oturdu o da. Gözlerini annesinin üzerinden hiç çekmedi. Kederin gittikçe koyulaştığı çehrede, çözülmedik sırlar vardı.

Orhan haber almaya çalıştı:

– Ağlıyorsun sen?

Dudakları konuşmaya hazırlanırken, yeniden kapayıp açtı kirpiklerini, yeni yükler indirdi. Dudakları titrekti. Yine içli bir nefesle beslemeye çalıştı direncini:

– Sen hâlâ yanlış yapmaktasın be çocuk.

Aynı duyarlılıktaydı cevap:

– Anne, sen nelerden bahsediyorsun? Söyler misin bana nedir yaptığım yanlış şeyler?

– İkimiz kaldık. Sen ve ben. Bölündük... Hâlâ bir şeyler anlatamadı mı sana hayat?

Israrlı bir tavrı vardı Orhan'ın:

– Anne, söylesene neyin var senin bugün?

Hıçkırmamak için dişlerinin arasına sıkıştırdı dudağını ve ona kıyasıya çöktü... Ağlamaklı bir ses getirdi devamını:

– Kendine yön vermelisin artık. Öncelikle, temelinde haksız kazanç olan güvercin satışlarındaki hileyi terketmelisin. Hatta onlara sadece sevdiğin için bakmalısın bundan sonra. Bu anlayışı sürdürürsen, bütün dostlarını kaybedersin hayatta. Bak, artık abin yok yaşadığımız ev de. Baban da... İkimiz kaldık, aile bölündü...

Hayrete düştü, endişelendi birden:

– Anne, yoksa beni mi suçlu görüyorsun ailenin bölünmesinde?

– Alınma hemen öyle. Yalnız, şunu da bilmelisin ki senin yanlış davranışlarının da ufak tefek katkısı vardı bu bölünüşte.

– Söyler misin bana onları?

– Ben sadece uyarıyorum seni. Yanlışlarını fark et ve bir daha yapma onları diye...

Bitmek tükenmek bilmeyen şikayetler vardı hakkında. Kavgaların, çocukluğunu aşırı yaşayışından kaynaklanan bazı davranışlar...

– Bak, gelecek için umutlu olmalısın. Dayın her ay göndermekte geçineceğimiz parayı. Kira vermiyoruz üstelik. Dahası, sana bir müjdem de var. "Bir yıl" diyor dayın. Hayal edemeyeceğiniz şekilde bir hayat bekliyor sizi, demekte. Çalışmayacakmışım bir yıl sonra; duyuyor musun beni... Araban bile olacakmış altında...

– Ne yani, piyango mu çıkacakmış bir yıl sonra?

– Hayır, hayal değil söylediklerim. İleride her şeyi öğreneceksin... Sadece oku ve kimsenin fedaisi olmaya soyunma yeter ki. Her şeyimiz var demektir bu...

– Anne bunların hepsi de tamam. Ama kopuştaki hatalarımı söyle bana.

– Takma kafana. Söyledim işte. Çocuksu davranışların. Tıpkı bir roman gibi işledim onları deftere. Gel gör ki, tıpkı başladığım her iş gibi onlar da yarıda kaldı ne yazık. Yazamıyorum artık...

– Şunu bilmelisin ki anne, hiçbir suçum yoktu benim..

– Sadece fark edemediklerindi onlar. Kaçırdıkların, yakalamak istemeden yaşadığın kırık dökük hatalardı hepsi de. Şimdi unut onları ve bana söz ver. Yapacak mısın söylediklerimi?

– Tamam anne.

– O halde gidip kafesleri içeriye al. Ve penceredeki "Satılık güvercinler" yazısını da indir, şimdi...

– Tamam anne.

– Sattığın güvercinler geriye döndüklerinde, onları sahiplerine iade etmelisin, para almamalısın yeniden.

– Almam.

– O baba ve kız hemşehrimiz bizim. Üstelik de dayının en yakın arkadaşı olmuş, utandırma sakın beni.

– Ben hediye ettim güvercinleri onlara. Para almadım ki anne.

– Öyle mi, güzel buna sevindim işte... Fedailiklere de soyunmaya-

caksın artık. Bu mahalle farklı. Dürüst yaşayacaksın. O da oğlum, ama aşacaksın ağabeyini... En yüksek okulu bitireceksin. Sonra, inançlı yaşayacaksın. Yaratılmış olduğunun idrakinde olup, Yaratıcın'la kavgalı olmayacaksın. Kurallarını öğrenip, onun istediği gibi yaşayacaksın. Secde goncaları açacak alnında. İşte o vakit azalır belki ıstıraplarım. Yaparsın değil mi Orhan?

– Yaparım anne.

– Yine, eskiden olduğu gibi Cuma namazlarına hazırlanmalısın. Namaza birlikte kalkmalıyız sabahları. Giderebilir misin bu üzüntümü?

– Evet anne. Bu sabahtan tezi yok, kaldır istersen.

– Benim istediğim için değil, inandığın için yapacaksın bunları. Nasıl, kendini yokladın mı hiç bu konuda? Hissettim O'nu. Damarlarımda akan kanda, gözlerindeki ışıklarda, çiçeklerin renklerinde, Güneş'in doğup batışında buldum O'nu. Senin şefkatinde, hasretin aşılmaz oluşunda, kaderin cilvelerinde hep O var, hissediyor musun sen de bunları?

Gözleri doldu yeniden, sesi titreşti dudaklarında:

– Hissetmez olur muyum hiç?

– Tamam, çözüyorsun demektir hayatın anlamını...

Duyguları yönünü değiştirdi birden:

– Anne?

– Efendim?

– Özledin mi onları?

Kendisini sıktı. Ateşten bir el dolaştı vücudunda.

– Abini! Bize karşı haksızlık etmiş olmasına rağmen, özledim onu...

– Ya babamı?..

– O sayfa artık bu dünyada ebediyyen kapandı ikimiz için.

– Kalkıp gelse, "pişmanım" dese de mi?

– O senin baban ve sen oğlusun hâlâ. Fakat benim için yabancı bir erkekten farksız o. Haram!.. Bunları ileri yaşlarda daha iyi anlaya-

caksın. Boşandık biz. Dinimize göre, aşılmaz engeller koydu aramıza baban. İstersen kapatalım bu konuyu ha?

– Mahalleye gittim geçen gün.

Gözleri parladı heyecanından annenin:

– Görüştün mü onlarla?

İçli bir soluk aldı. Kafasını umutsuz bir şekilde kımıldattı...

– Hayır. Taşınmışlar.

– Görüştün mü kimseyle?

– Hayır.

– Neden yaptın bunu?

– Anne, biliyor musun, hasret lisanla tarif edilemiyor yeterince.

– Çok mu özledin onları?

– Çok.

– Ya onlar bizi... Kapının önüne koyarlarken... Düşündün mü hiç bunları?..

* * *

Bahçedeki gül ağacının dibine bırakmıştı kafesleri... Artık güvercin alıp satmayı bırakmıştı... Fazla arkadaşı yoktu taşındıkları bu sokakta... Ebrar, sık sık güvercinlerinden birisini kaçırıyor, sonunda ya kendisi uğrayıp alıyordu ya da Orhan götürüyordu tutup.

Sokağın batısında ana caddeyi hemen geçince geniş bir alanı kaplıyordu kaydını yaptırdığı lise. Semtin bütün çocukları hemen hemen oradaydı... Bir ya da iki hafta olmuştu okullar açılalı... Yeni yeni arkadaşlar edindi liseden, hatta kendi oturdukları sokak sakinlerinden. Ne yapsa rahatlayamıyor, keder duvarını hiçbir şekilde aşamıyordu... Ebrar da aynı lisenin birinci sınıfındaydı... Ve üç arkadaşı... Okula gidiş gelişlerde bir ahenk vardı. Gruplar halinde yürüyüşler, sabah çıkışları, bekleyiş, arkadaşlıkları her geçen gün biraz daha pekiştirmeye başladıkları günlerdelerdi daha...

Sabahları erkenden kalkıyordu. Annesi ile birlikte uyanıp sabah namazını kılıyordu. Annesi açısından ümit vericiydi gelişmeler...

Bugün hafta sonu tatiliydi. O yine erkenden kalkmıştı. Evdeki kafesleri erkenden bahçeye çıkarmış, sessiz sedasız onlarla konuşuyor, şakalaşıyor, sevip takla attırıyor, uçuşa bırakıyordu onları sıra ile... Peşlerinden kanat çırpışlarını seyrediyordu gamlı bakışlarıyla...

Uçuştan dönen güvercini aldı omzundan. Dört güvercini kalmıştı onunla. Hazin bir seyir tutturdu gül ağacının dibine koyduğu kafese. Sonra, sadece dikenleri kalmış gül ağacının gamlı görüntüsünde bekletti seyrini...

Sonbahar, ağaçların o şirin, canhıraş görüntülerini ne kadar da acımasızca değiştirebiliyordu böyle?..

Hele, o bülbüllerin dillere destan figanlarını besteye dönüştüren olağanüstü güzelliklerin, esamesi bile kalmamıştı ortalıkta...

Hicran manzarasıydı gül ağacı ve bahçeler, bu mevsimde... Kuru, solgun dikenleri kalmış bir ağaç için bülbül aşk bestesi yapar mıydı hiç?..

Kısa, derin, hazin bir serüvenin yolculuğuna uzanan düşünce ve el değmedik görüntüleri aralayan kısık bakışlar, içli bir nefesin tezahürü ile kesintiye uğradı Orhan'da...

Toy akıl, yeni yeni ufukları aralamaya başlamıştı... Yeni yeni yakalayışlarla hayretler içinde çırpınıyordu arada... Henüz aşkın, sevdanın o boyut tanımaz derinlikleri açılıyordu yüreğinde... Tıpkı, nisan yağmurları gibi kısa ve belirsizlik ifade eden duygu sağanakları arasında gidip gelen düşüncelerin, esnek yapısını kuruyordu henüz dünyasında... Şekil almamış bir kişilik kazanmıştı ancak. Az önce yakaladığı, vazgeçilmez bildiği fikirler, kısa bir zaman içinde başka, hatta zıt ufuklara açılıyordu...

Beyaz bir güvercin çırpındı bahçenin içinde, takla attı, cilveler yaptı. Kafeslerden birisinin üzerine kondu sonra... Orhan elini uzattı, avuçlarının arasına alıp okşadı, sevdi onu... Sonra yönünü Ebrar'ların balkonuna çevirdi. Yanılmamıştı... Anlamlı bir tebessüm belirdi

dudaklarında. Yorgun bir el havalandı ve belirsizlik ifade eden bir hareketle sallandı...

Henüz tatil günü için vakit erkendi. Hoca, yatağından kalkmamıştı belki de. Güvercini alıp bahçeden ayrıldı. Sahibine götürecekti anlaşılan.

Ebrar koşarak indi binanın önüne:

– Kusura bakma ne olur. Alıştırmadım senin gibi. Ne yapsam elimden kurtulur kurtulmaz kaçıyorlar işte...

– Zararı yok, kaçarlarsa ben de tutar getiririm.

– Sağ ol...

* * *

Değişen dünyasında keder yine baş misafiriydi... Gördüğü bir rüyanın etkisi altındaydı hâlâ. Sabahın mahmurluğu vardı gözbeneklerinde.

Babasını, abisini görmüştü rüyasında... Eski oturdukları ev, eski dekor ve eski aile... Eksilmeyen bir elemdi bakışlarındaki gizem...

Bu sabah erkenden çıkmıştı evden. Nedense arkadaşlarını bekleyenler arasında yoktu... Parkın kenarında toplanan grup dönüp sokağa doğru baktı ve kollarındaki saate. Zaman oldukça daralmıştı. Son bir bakış uzattı sabırsızlanan grup ve yürüdüler.

Ebrar, biraz daha bekledi sokağın kenarında... Heyecanlı gözlerle giden arkadaşlarına baktı dönüp. Mesafeyi iyice açmışlardı onlar da... O da yürüdü peşlerinden koşarcasına. Arada bir dönüp arkasına baktı, yoktu...

Gün, yakın bir akşamdaydı yine... Paydos zili çalmıştı... Bir nefeste hazırlandı, arkadaşlarını beklemeden çıktı sınıftan... Koşarak merdivenleri indi ve hemen dibinde bekledi... Arkadaşları geldi birer birer, o yoktu bugün... Sezdirmek istemedi kimseye, o da yürüdü arkadaşlarıyla birlikte...

Grup sokağa girip birer birer dağıldı, herkes evine gitti. Ebrar, anlaşılmaz bir kedere esirdi... Yolunu Orhan'ların evine çevirdi. Ani bir karardı aldığı... Zile, çekinerek çöktü parmağını. Aslı açtı kapıyı:

– Buyur kızım.

– Şey, Orhan'ı soracaktım.

– Gelmedi mi okula?

Hata ettiğini anladı birden. Annesinin haberi yoktu anlaşılan. Zor durumda kaldığı halde yalana tenezzül etmemişti. Mahçup bir eda içinde zor konuştu:

– Hayır!

Söyleyecekleri bitmişti, fakat durakladı, gözlerine baktı şaşkın kadının:

– Aslı Teyze!

– Efendim?

– Kızabilir bana. Merak edip uğramıştım. Söylemezsin ona değil mi?..

– Söylemem.

Üzgündü ayrılırken:

– Hayırlı akşamlar Aslı Teyze.

– Hayırlı akşamlar kızım...

* * *

Ana, vehim dolu bir yüzle çekildi odasına. Kulakları kapıdan gelecek bir ses için bekliyordu... Pencereden sokağa dikmişti gözlerini... Gün iyice solmuştu ve artık kararmak üzereydi ortalık.

Tüllerin arasından fark etti bahçeye girişini. Derin bir nefes aldı... Yerinden fırlayıp kapıda karşıladı onu. Yüzüne, gözlerine baktı önce. O hiç solmayan, gittikçe koyulaşan keder vardı yine gözlerinde. Anne içli bir sesle karşıladı oğlunu:

– Geciktin?..

Başını hafifçe eğdi önüne, gözlerini sakladı ondan. Sesindeki titreyiş ele verdi duygularını:

– Ben bugün okula gitmedim anne.

– Neden?

– Hislerim beni kıskıvrak yakaladı bu sabah ve başka adreslere doğru çekip götürdü.

– Nereye?

Kitaplarını koydu vestiyerin üzerine.

Kravatını çıkardı, astı ve ceketini... Rahatlamıştı biraz. Oturma odasına doğru savuştu, anne gölgesi gibi takip etti Orhan'ı.

Odanın lambası keskin, pırıltılı bir ışıkla aydınlatıyordu içeriyi. Kanepeye oturdu, gözlerinin içine baktı annesinin. Merak doluydu, yeniden sordu:

– Söylesene Orhan, nerelerdeydin bugün?

Karşısına oturdu anne, dikkatle inceledi oğlunu. Neşesi solgun, benzi hafif uçuktu. Moral bozukluğu kuşatmıştı yüzünün derisini.

– Evet anne, çok haksızlık ettiler bize onlar.

– Neden bahsediyorsun söylesene?

Hüzün doluydu sesi:

– Abimle babamdan.

Keder onu da sardı çepeçevre:

– Duramadım desene?

– Evet anne, duramadım. Unutamıyorum ne yapsam, kan çekiyor işte. Abimin okuluna gittim, sonra babamın işyerine. Daha sonra lojmanlara...

Kan hızlı bir dolaşıma geçmişti damarlarında... Yüzündeki deri, üzerine ateş düşmüş gibi kızardı... Dudaklarında bir şeyler mırıldanıyor, fakat beyninin istediği cümleleri sıralayamıyordu yeterince:

– Yani, gittin, buluştunuz, hepiniz öyle mi?.. İşyeri, lojman, yani bir aradaydınız?

Garip bir seyirle inceledi annesini... Şaşırışına fazla aldırış etmemişti doğrusu. Onun duygularının aldığı yara anneninkinden çok farklı sayılmazdı aslında. Dumanlıydı bakışları. Görüntü yeniden değişti biraz sonra. Aşırı bir duygu sağanağı, gözlerindeki buharlaşmayı tesbih tanelerine çevirip dizdi:

– Sabah bir değişiklik istedi yüreğim. Duygularım, bir başka iklimdeydi dışarıya çıktığımda. Görünmeyen bir el tutup çekti beni başka adreslere... Anladım, dayanamıyordum daha fazla. Hasret sabrımı törpüleye törpüleye aşındırmıştı. Çocuklar okullarına giderken, abim düştü aklıma. Sabah okul saatine yetişmek için acele ettim.

– Gördün mü onu?

Anne daha da sabırsızdı dinlerken. Onun gözlerinde de sağanak vardı. Sessiz ve yoğun...

– Gördüm!

– Konuştunuz mu onunla?

Olumsuzluk ifadesi olarak kıpırdattı başını. Fersiz, dumanlı ışıklar yansıdı gözlerinden.

– Hayır. Uzaktan seyrettim sadece. Yaklaşsam, yüz yüze gelsem ayrılamayacağımı anladım... Oysa oldukça keyifli bir görüntüsü vardı onun... Dayanamadım aslında. Bir ağacın arkasına gizlenip seyrettim. Fazla uzak değildi... Görüp, içime sığmamaya başlayan hasreti eritecektim güya. O kadar arzulamama rağmen cesaret edemedim yanına kadar sokulmaya. Tıpkı bir suçlu gibi uzaktan seyrettim sadece. Duyuyor musun anne? Tıpkı bir suçlu gibi ve uzaktan. Oysa, o benim abimdi ve tek kardeştik biz. Şöyle bir his devleşti içimde sonra, büyüdü büyüdü ejderhalaştı ve dünyayı kuşattı, sıkıp küçük bir top yapıp avuçlarımın içine verdi. Mesaj verecektim bütün dünyaya. Avucumun içine bakıp haykıracaktım. Sahi anne, kimin hakkı vardı bu haksızlığa? Gönlü öyle istedi diye, yüreğine başka bir aşk düştü diye insan sahiden de yıkmalı mıydı yuvasını?

Şöyle bir soru verdi bana düşüncelerim. "İnsan sadece kendisi için yaşayabilir miydi?" Ve cevabını da aldı anında... "Hayatta kendisi için yaşamaya yönelen insan, yeryüzündeki haksızlıkların en beterini reva görürdü başkasına."

Bak, öyle değil mi şimdi? Babam başka bir kadınla evlendi, acılarını yaşamaksa bizlere düştü. Ben hırsızlık yapsam, sen ahlaksızlık, soy ağacındaki bütün herkes etkilenir bundan. Bu korkunç bir izdüşümü hayatın. Aslı'nın oğlu hırsız, katil, ahlaksız deseler nasıl

etkilerdi seni? Babamı, abimi ve hatta arkadaşlarımı... O halde insan kendisi için yaşayamıyor ne yapsa... Onurlar, ödüller bile müşterek paylaşılmakta... Namus ve şerefi de insanın...

Anne pay çıkardı kendisine bu dersten... Onun merakı henüz giderilmemişti... Kaldığı yerden devam etmesini istedi Orhan'ın:

– Sonra?

– Bir sarılabilseydim anne. Yapamadım bunu. Yapışır kopamazdım belki de... Kederin, hasretin en katısını eritecektim. Hırçınlıklarım, yanlışlarım bütün fenalıklar eriyecekti yüreğimde. Öylesine hasretmişim meğer. Meğer ne kadar da çok seviyormuşum onu anne. Yaptığı bütün haksızlıklar erimiş, silinmiş ayrılığın verdiği doyumsuzlukla... Kendimden nefret ettim bugün. O kavgacı, cesur, hırçın çocuk sanki, pısırık, korkak, gölgesinden bile sakınan basit, silik bir insan olup çıkmıştı. Duyuyor musun beni, onu sadece uzaktan seyredebildim?..

Anne tam bir duygu sağanağı içinde çırpınıyordu Orhan'ı dinlerken. Kalbi tekledi acının hâl bilmezliğinden, dişlerini sıktı, oğlunu dinleyebilmek için. Biraz daha, biraz daha direnmeliydi. Fakat boşunaydı kendisini sıkışı. Boşanıverdi, hıçkırdı:

– Sarılsaydın ya, kardeşin değil mi senin? Neden uzaklardan seyretmektesin?

– Anne, şüphe vardı içimde. Onu ebediyyen kaybetmemek için sokulmadım ona. Tutup "Neden geldin?" ya da "Biz ayrıldık artık, ne işin var buralarda?" dese... Olur ya, ters bir söz etse. İhtimal işte. O vakit ebediyyen kopabilirdim ondan. Biraz daha, dedim içimden. Kim bilir, babam ya da o arar diye düşündüm. Hasreti, götürdüğümden daha yoğun şartlar altında yüklenip geriye getirdim işte.

– Neşesi yerinde miydi sence, iyi miydi ha?

– Gamsızdı yine, neşeliydi gördüğüm kadarıyla.

– Ya baban, ona da gittin demek?

– Gittim... Abimin okulundan ayrılıp doğru bankaya.

– Girdin mi içeriye?

– Yok. Zorladım kendimi, ancak yapamadım. Babam peşin bir fikirle daha önceden istemiyordu beni. Onu da görmek istemiştim en

azından... Öğlen tatiliydi. Herkes karşı binaya yemek için çıkıyordu.

Belki o da çıkar diye düşünüp caddenin kıyısındaki çınar ağacını kendime siper alarak bekledim.

– Çıktı mı bari?

– Çıktı. Kolunda bir kadın vardı. Genç ve güzel. İşte o vakit anladım. Babam bizim dünyamızı sadece o kadına sahip olmak için yıkmıştı. Babam çocuklarını, yuvasını unutup nefsinin peşine düşmüş olmalı. Sadece kendisi için yaşayan acımasız bir vicdan yapabilirdi bunu. Mesuttu hayatından. Bizim çektiğimiz acıların aksine o, bir mutluluk sergiliyordu hareketleriyle...

Yaklaşmak istedim önce. Açığa çıkıp karşısına dikilmek geldi içimden. O kadının babamın gözlerinin içine bakışları, caddenin üzerindeki şen kahkahalar, hançerledi beynimi. Hatta elimde olmadan açığa çıktım bir an. Yanımdan geçmelerine rağmen, fark etmedi beni... Caddenin kenarındaki binanın sessizliğine çekilip, hıçkıra hıçkıra ağladım anne.

Boncuk boncuk terler sökülmüştü annenin suratından. Daha fazla direnemiyordu anlaşılan. Hiç beklenmedik bir anda odanın içine şamar şamar indi bir ses. Daha doğrusu, acı bir çığlıktı annenin dudaklarında patlayan:

– Orhaaaaan...Yeter..

Başını avuçlarının arasına gömdü birden. Hıçkırıklarını orada sürdürdü... Şaşırmıştı Orhan. Birden toparlandı. İrkildi hatta.

Anne avuçlarını çekti yüzünden, buhar buhar kaynıyordu sıkıntıdan. Hışımla kalktı yerinden, kollarını açıp doladı Orhan'a...

Başını bağrına yasladı usulca, acılarını işte orada söndürdü oğlunun... "Ya lojman" diyemedi... Dayanamıyordu fazlasına, hissetmişti bunu...

Âşiyân

Gökyüzü pürüzsüz, uçuk mavi bir örtüyle kaplı bugün. Güneş Ekim ayına rağmen bir yaz mevsimi görünümünde hâlâ. Terletmeden ısıtan, insanın cildini şefkatle okşayan hafif bir esinti vardı havada...

Gökyüzü muhteşem, hava özlem dolu, fakat yeryüzü son baharın hüznünü sergilemekte... Sarı yapraklar, titrek bir yürek gibi hâlâ dallarda... Yorgun bir rüzgârın vurgununu bekleyen...

Paydos zili çaldı okulun. Çantasını aldı, gürültülü akışın arasına karıştı o da... Çoğunlukla zengin çocuklarıydı arkadaşları... Aynı sokakta oturan iki arkadaşı vardı Orhan'ın. Son günlerde onlarla gelip gitmeye başlamışlardı... Lise, sokağa yedi ya da sekiz yüz metre mesafedeydi...

Abisini hatırlamıştı yine. İçli bir nefes aldı ciğerlerine yürürken... Hasreti ne kadar da büyümüştü bu günlerde. Yoğun, gürültülü talebe selinin arasında yalnızdı yine.

"Bölünmüşlük." Önceden içi boş bir kavramdı onun için ve son günlerde düşüncelerinin içini doldurmaya çalışıyordu yaşadığı acılarla...

Arkadaşları kadar şen ve şakrak değildi bu yüzden. Okul bahçesinden dışarıya çıkıp yolun kıyısında duyarsız adımlarla yürümeye başlamıştı. Etrafından habersizdi yine. Bazen aynı sokağın üç kızı yetişirlerdi peşinden... Ebrar, Damla ve Arzu... Orhan'ın yanında güvende hissediyorlardı kendilerini... Bazen Levent ve Mete sararlardı etrafını. Araya alırlardı yol boyu. Dostluklar pekişirdi konuştukça... Dalgınlığını bir çağrı bozdu:

– Orhan!

Düşüncelerine ara verip sesin sahibine çevirdi gözlerini. Levent'ti bu, yanında her zamanki gibi Mete vardı. Levent sokuldu yanına:

– Ne çabuk çıktın?

– Bilmem. Zil çalar çalmaz...

Mete katıldı sohbete:

– Düşüncelisin yine.

– Yok canım, dalmışım işte.

– Dün parktan konuşmuştuk.

– Ha, evet.

– Uğrayalım istersen. Biraz dolaşır, nefesleniriz.

– Tamam, öyle olsun...

Üçüncü ay dolmuştu aynı sokakta. Fakat o, hâlâ bunca methini dinlediği parkı gezmemişti bile. Her gün kıyısından gelip geçmesine rağmen, içinden gelmemişti anlaşılan yol uğratmak...

Şu an arkadaşlarının ısrarını dinledikten sonra, adeta bir eksiklik olduğu kanaatine varmıştı, parkı gezmeyişinin...

Kendisinin daha yabancısı olduğu manzaralar vardı. Âşinâ olması gereken mevkiler...

Bildik yüzler, dostane bakışlar, âşinâ manzaralarla iç içe olmalıydı insanlar...

Levent bir koluna girdi, Mete diğer koluna. İki arkadaşının samimi duyguları arasında yürüdü... Parkın kenarından boylu boyunca uzanan istinat duvarının yanından koyu bir sohbet içinde tüketmeye çalıştılar girdikleri yolu...

Komşu kızlar vardı arkalarında. Kısa bir mesafe kalmıştı aralarında. Levent arkadaşının efkârını dağıtmak için koyulaştırdı sohbeti:

– Bu park, dillere destandır yörede. Baharda tanımalıydın aslında. İğde dallarının, hanımellerinin yakınından geçenlere tatlı bir yel, rayihalı kokular ikram eder... Karanfiller, yediveren gülleri ayrı bir endamda değişik, sihirli bir koku yayarlar parka... Mazı ağaçları yeşilin en canlı renkleriyle gülümserler... En dipte, havuzlu fıskiyenin arkasında heybetli kayaların kenarında, şirin bir konak ihtişamıyla görüntü verir Âşiyân... Mazıların intizamlı biçimde duvarlaştığı,

hanımellerinin koku püskürttüğü, iğde dallarının çadırlaştığı, sarmaşıkların en hünerli sanatın nakışlarını dökerek dallara sarıldığı mevkide, ihtişamlı bir oda görüntüsü verir Âşiyân...

Âşiyân'dır oranın adı. "Aşk Yuvası" da derler... Belediyenin oraya koyduğu bir kanepe tamamlar o şirin odanın dekorunu.

Orhan, yol boyu hayretle dinledi arkadaşını.

– Sen yazar olmalıymışsın arkadaş. Aslında abartı sanatın mükemmel gelişmiş.

Levent, bir an için koluna asılıp durakladı:

– İnanmadın mı?

– Bilmem, kitaptan ezberlemiş gibi okudun.

– Ha, geçen yıl kompozisyon dersimde orayı anlattım, yazdıklarımı ezberlemişim demek.

Parkın giriş kapısına gelmişlerdi. Üç arkadaş kol kola girdiler içeriye...

– Öyle anlattın ki, Âşiyân'ı kiralamak, orada durmak geldi içimden.

– İşte o kesinlikle olmaz.

– Neden, sen mi kiraladın yoksa?

– Yo öyle değil. Haddimize mi düşmüş aslanım.

– Eee o halde?

– Murat diye bir isim duydun mu geleli? Yani sokak sakinlerinin deyimiyle "Hoyrat."

– Evet, duydum galiba öyle bir isim. Her gün değişik kızlarla sokakta voltalar atıp aylak aylak dolaşmakta.

– Tamam, görmüşsün, o işte. Daha çok aynı kızla gelir bu sokağa. Arada başkaları da oluyor dediğin gibi. Değişikliği sever Hoyrat.

Âşiyân'da ondan başka kimse oturamaz. Yakınına sokulup bekleyen olsa cıngar çıkarır.

– Neden?

– O birlikte dolaştığı kızlarla gelip, orada oturur genelde.

– Anladım, şımarık hareketlerine orada devam eder öyle mi?

– Evet, aynen öyle işte.

– Siz hiç oturmadınız mı?

– Yo, uymak istemez ona kimse. Hem büyük bizden. Üniversiteli o.

– Ya başkaları?

– Boş buldukça oturanlar olur olmasına. Herkes ezberledi artık, ilinir bela çıkartır. Kimse uymaz bu yörede ona. Çünkü derler ki arkası bir mafya babasına dayanır.

Umursamadı dinlediklerini. Arkadaşlarını şaşırtan bir istekte bulundu üstelik:

– Tamam, gidip orada oturalım isterseniz.

Arkadaşlarının ikisi birden itirazda bulundu:

– Yo, biz oturmayız orada.

Hayret içindeydi. Yüzlerine baktı, şaşırdı:

– Allah Allah. Mülkü değil ya. Belediyenin, herkes için açtığı bir dinlenme yeri sonuçta.

Mete, kesin bir itirazda bulundu:

– İyi tanımamışsın onu anlaşılan... Onunla başa çıkılmaz aslanım.

– Hele bir görelim canım. Hem övüyorsunuz hem kaçırıyorsunuz.

– Belki de buralardadır. Çok belalı birisi, tanı ve dikkatli ol diye anlattık bunları.

– Boşversene sen. Sanki adam değil de ejderha anlattığınız.

Tereddütlü yürüdüler birlikte. Kızlar, bilinmeyen bir merak içinde mesafeli bir seyir sürdürdüler peşlerinden...

Levent, konuyu değiştirdi yürürlerken:

– Bütün sokak sâkinleri bu parkta soluklanır fırsat buldukça. Bu ağaçlar, yeşil örtü, çiçekler, akciğerleri gibidir bu sokağın.

Buranın bildik bir simâsı daha vardır. Adeta değişmeyen bir bekçisi gibidir o. Hakim Amca... Bak ilerideki kanepede oturmuş, güneşin tadını çıkartıyor ağacın altında... Ona genelde hep rastlarsın burada. Çocuğu olmamış hiç. Çocukları çok sever ve gençleri... Onlarla ilgilenir daha çok... Sevecen, yardım seven, herkesin sevgisini kazanmış

yalnız bir adam... Eşi terk etmiş onu emeklilikten hemen sonra... Tonton Amcasıdır o herkesin. Çocukların iyilik meleği...

Yanlarından geçiyorlardı tam. Tebessümler belirdi dudaklarında, gözleri parladı gençleri görür görmez, yaşlılığa merdiven dayamış adamın. Gösterişli giyinmişti yine:

– Hakim Amca merhaba.

– Merhaba çocuklar. Okul dönüşü mü?

Levent, ılık bir sesle cevap verdi:

– Evet Hakim Amca. Okul dönüşü. Arkadaşımız henüz yeni sayılır aramızda. Ona bilmediği yerleri gezdiriyoruz.

– Ha, iyi. Görüyorum arada. Güvercinleri olan delikanlı.

– Evet.

– Nasılsın delikanlı?

– Sağ olun, iyiyim.

– Tanışalım bundan böyle.

– Tabii, neden olmasın.

Mete getirdi konuşmanın devamını:

– Anlattık sizi.

– Bak sen, demek reklamımı da yapıyorsunuz.

Orhan mırıldandı:

– Çok övdüler sizi.

– Bakma sen onlara, abartırlar.

– Sizi değil ama Âşiyân'ı çok abarttılar.

– Ha, sadece bakıp çık. Neredeyse düşer birazdan. Aynı saatlerde uğrar genellikle.

– Siz hakimlik yapmış birisi olarak arkadaşlarımla aynı şeyleri söylemektesiniz.

– Evladım, ele avuca sığmayan birisidir o. "Hoyrat" derler ona adı üstünde işte.

– Ama Hakim Amca!

– Basit meselelerle insan kendisini güç duruma sokmamalı bence. Mesela, karakola şikayet gitse bu konuda daha kolay halledilir. Maşa dururken, elini ateşe sokmayacaksın. Yeni tanıştık, ileride daha detaylı konuşuruz istersen.

– İsterim elbet.

Yürüdüler. On, on beş adım daha uzaklıktaydı Âşiyân... Bir nefeslik mesafe kadar sokuldular yakınına. İçinde kimseler yoktu...

Sarmaşıklar yapraklarını dökmüş, iğde ağaçları, hanımelleri elbiselerini soyunmuştu. Sadece mazı ağaçları üzerine çöken kalın toz tabakalarıyla yeşilin uçuk bir tonunu sergiliyorlardı...

İçerisi tıpkı bir odayı andırıyordu... Levent ve Mete gerilerde kalmışlardı. Arkasına baktığında şaşırdı, bir gariplik çöktü duygularına. Umursamadı, Âşiyân'ın kapısına kadar gelip içeriye girdi; derin, içli bir seyirle süzdü manzarayı... Cidden mükemmeldi burada manzara... Baharı hayal etti. Levent için "abartılı" dediği konuşmaları hatırladı... İnsana rehavet veren yorgun bir güneş yansıyordu, yapraklarını döken sarmaşık dallarının arasından... Odayı oluşturan mazı ağaçlarından duvarların arasında bekledi bir müddet, kanepeye ilişti gözü. Aheste bir hareketle açtı kollarını yanlarına, sonra arkasını dönüp kanepeye oturdu.

İlgisini çekmişti manzara. Âşiyân'ın dışında kalan arkadaşlarına seslendi:

– Gelsenize buraya. Oturacaktık hani?

Onlar korkuluydu dışarıda. Levent cevapladı arkadaşını:

– Orada değil, başka bir kanepede oturacaktık.

– Ne kadar korkaksınız öyle. Bu topluma açılan yerlerde başkaları kadar sizin de hakkınız yok mu?

Mete itirazlıydı hâlâ:

– Anlattık sana önceden. Uymayalım diye.

Azarlar gibi yükseltti sesini:

– Uzatmayın canım, amma da büyütmüşsünüz gözünüzde. Ateş olsa cürmü kadar yer yakardı...

Yüzler ürpertiliydi. Adımları vücutlarını geri geri çekmesine rağmen az önceki sese kulak vermişti arkadaşları. Tedirgindiler, ama onlar da girmişlerdi içeriye. Üçü birlikte oturdular kanepeye. Yine ortalarına almışlardı Orhan'ı...

Koyu bir sohbet başlamıştı içeride. Hakim Amca'ları anlamlı seyretti onları uzaklardan... Sokağın üç güzel kızı belirdi oldukça yakınlarında... Onlar da selamladılar Hakim Amca'larını. Tebessümle süzdü yaşlı adam kızları:

– Hiç ayrılmaz mısınız siz?

Ebrar cevapladı:

– Yapışık kardeşleriz.

Yürüdüler. Onlar da Âşiyân'a doğru... Derin, anlamlı bir bakış uzattı peşlerinden yaşlı adam... Gıptayla süzdü onları ve içli bir nefes aldı... Kısık bakışlar aralandı az sonra, gözleri parladı...

Kuşlar uçuştu Âşiyân'ın üzerinden, cıvıltıları karıştı fıskiyenin şırıltısına... Ebrar:

– Hoyrat! diye mırıldandı.

Üç kız, Âşiyân'a baktılar heyecan dolu gözlerle... Onlar da görmüşlerdi arkadaşlarının Âşiyân'a girdiklerini. Adeta katı kuralları olan bir gelenek bozulmuştu bugün... Onun, tatsız sonucuna gebeydi vakit...

Gösterişli bir delikanlıydı Murat. Cesur, kavgacı ve belalı... Varlıklı bir ailenin tek çocuğuydu. Bu imtiyaz aslında biraz da şımartmıştı onu... Üniversite üçüncü sınıf talebesiydi. Derslerden daha çok kızlarla ilgilenen, sorumsuz, hırçın bir mizacı vardı.

Anne ve baba sevdikleri kadar da buruk duygulara sahiptiler onun için...

Kafasında kavak yelleri esen, sadece kendisi ve duyguları için yaşayan bir tipti Murat. Etrafında, topluma sıkıntı veren yapısıyla isim yapmıştı yaşadığı sokakta...

Kırlangıç Sokağı, Kumrulu Parkı, herkes, ama herkes çok iyi tanırlardı onu. Tanımaktan çok ezberlemişti herkes... Kimse uymak

istemezdi bu yüzden, hatta taltif eden sözler söylemek zorunda bile kalırlardı çoğu kez...

Üstüne üstlük, bir de hâl hatır sorarlar, seviyormuş gibi görüntü vermeye kalkışırlardı bazıları...

Değişik kızlarla uğrardı Âşiyân'a hatta, Kırlangıç Sokak'ta havalı turlar atardı sık sık... Kırlangıç Sokak sakinlerinin sevdiği bir huyu vardı. Aşina yüzler değildi dolaştığı kızların hiçbiri de... En çok da Yağmur denilen kızla görünürdü buralarda... Aşıktı ona... Havalı, maceraperest, külhan ağızlı bir kızdı Yağmur...

Yine o vardı kolunda. Koltukları kabarık, kafası bulutların üzerindeydi ikisinin de. Emekli Hakim'i gördüler ilk, selam vermeden geçmezlerdi:

– Merhaba, Aydın Amca.

Durgundu bakışları, neşesi uçuktu bugün yaşlı adamın. Kısa bir bakışla süzdü gençleri:

– Merhaba.

– Hadi iyisin gene. Güneşli havayı da hiç affetmezsin hani.

– Eh işte. Dediğin gibi olsun bakalım.

Döndü Âşiyân'a çevirdi istikametini. Neşesi söndü aniden, uzaklarda bekletti donuk bakışlarını... Hiç beklemediği bir manzara düşmüştü görüntüye. Birileri vardı bugün Âşiyân'da... Çok ender zamanlarda olurdu bu. Morali bozulur, kafası atardı hemen... Çoğunlukla burayı tanımayan insanlar yapardı. Fakat farklıydı bugünkü misafirleri... Tanımıştı onları. Belki de bu yüzden hayreti, endişe veren dekorlar kurdurmuştu çehresinde...

Yağmur mırıldandı daha önce:

– Senin köşkün konukları var bugün.

– Bizim sokağın çocukları.

Emekli Hakim karıştı söze:

– Sokağa yeni taşındı bir tanesi. Merak etmiş olmalı orayı.

– Tanıdım.

– Bırak da otursun çocuklar, bugün bozma keyiflerini.

– Sen karışma Aydın Amca. Alışkanlık haline getirirler sonra.

– Sen bilirsin! Aynı sokağın çocuklarısınız diye.

Cevaplamadan yürüdü. Hatta azarlar gibi bakmıştı gözlerine. Derin nefes alıp verdi. Öfkesi iyiden iyiye arttı. Yağmur hafifçe asıldı koluna:

– Bozma çocukların keyfini ha?

Konuşmadı, sert baktı ona da. Yağmur, yeniden asıldı durdurmak için. Israrlıydı sesi:

– Mantıklı olalım biraz. Burası park... Hem, neşemizi bozmaya bile değmez... Yürüyüp geçelim bugünlük...

Ya Âşiyân'ın içindekiler?.. Koyu bir huzursuzluk vardı Mete ile Levent'te...

İnce bir titreyiş sarmıştı iki arkadaşı. Orhan'a derin bir sükutla baktılar önce. İki arkadaşın bakışları buluştu. Korkak ve ürpertiliydi ikisi de. Gözler anında anlaştı.

Çarçabuk toparlandı ikisi de ve hışımla kalktılar oturdukları kanepenin üzerinden...

Orhan hiçbir şeyin farkında değildi hâlâ... Hayretle baktı arkadaşlarına:

– Neden kalktınız?

Levent mırıldandı:

– Geliyorlar işte. Hadi sen de kalk.

Orhan gururuna yedirememişti kalkmayı... Arkadaşlarının peşinden gamlı bir seyir tutturdu sadece. Onların acelesi vardı. Konuşup anlaşmadan yerlerinden kalkıp çoktan uzaklaşmaya başlamışlardı...

Karşısında bekleyen delikanlıya ve yanında huzursuz bekleyen genç kıza baktı. Tuhaf bir bakış alış verişi oldu aralarında...

Orhan umursamadı, onların varlıklarını. Uzakta, tam karşısına düşen mevkide bekleyen kızlara ilişti gözleri... Sonra Murat'ın yüzüne bile bakmaya cesaret edemeyip Âşiyân'dan başları önlerine eğik olarak uzaklaşan, hatta kaçan arkadaşlarını takip etti, esefli bakışları...

Keskin bir ses çekti dikkatini:

– Ulan zibidi, arkadaşların benden bahsetmediler mi sana?

Soğukkanlı olmasına rağmen sinirliydi şu an. İşittiği sözleri hiç de hak etmemişti doğrusu. Bu davranış, bu hakaret barut fıçısına çevirdi Orhan'ı.

– Önce sözlerine dikkat etmelisin. Zibidi sözünü de sana iade ediyorum. Tanıyıp tanımadığıma gelince. Tanıyorum seni. Adın Murat, lakabın da Hoyrat. Doğrusu çok yakışmış sana bu isim.

Yağmur koluna asıldı. Murat hiddetlenmişti:

– Ulan, ne diye ordasın hâlâ?

Soğukkanlı ve kesin kararlıydı Orhan. Pek mühimsememişti Murat'ı... Üstelik, çileden çıkartan sözler ediyor, hatta küçümseyerek bakıyordu gözlerinin içine:

– Baban senin için özel mi yaptırdı burayı?

Küplere bindi Murat. Yeniden gümledi. Yağmur durmadan sıkı sıkı asılıyordu koluna:

– Tövbe tövbe. Ulan bela mısın başıma bugün?

– Sen hayatında kibar bir söz öğrenemedin mi?

Yağmur, yalvarmaklı baktı gözlerine, asıldı bırakmamak için:

– Yapma dedim işte. Tanımıyor seni.

Hırsla çekip boşalttı kolunu:

– Fena mı, tanıtırım birazdan.

Alaylı, umursamaz ve çileden çıkartan cinstendi Orhan'ın bakışları:

– Sen de beni tanımıyorsun anlaşılan. Deli deliyi görünce sopasını saklarmış. İstersen vazgeç ha?

– Ulan şimdi gösteririm ben sana.

Yağmur yeniden yakaladı kolunu, usançlı bir yüzü vardı:

– Bırak dedim. Bozma günümüzün keyfini.

Orhan'da hiçbir hareketin olmayışı, kuşkulandırmıştı Murat'ı. Durakladı, yeisi andıran bir bakış bıraktı Yağmur'un gözlerinde:

– Her şeye karışmasan?

– Ne olur, hatırım için sadece bu günlük.

– Tamam kırmak istemiyorum seni, ancak bu çaylak şunu bilmeli, Âşiyân herkesin istediği vakit konaklayacağı bir yer değil. Orası benim, emek verdim ben, bahçıvan gibi özendim buraya.

– Tamam tamam, yapmaz bir daha. Hadiiii!

Gururuna yedirememişti aslında. Orhan'ın hafifçe elini ceketinin altına doğru indirişi huylandırmıştı Murat'ı.

– Bak delikanlı. Şansın varsa bir daha karşıma çıkmazsın. Dua et, Yağmur çok ısrar etti. Yoksa yakardım canını.

– Hadi canım sende. Görmek istersen her vakit buralardayım. Unutursan da kendimi hatırlatırım ben, sen hiç merak etme sakın.

Hiddetlendi, dişlerini sıktı. Yağmur yeniden çekti kolundan:

– Bırak dedim.

– Ulan! Tövbe tövbe. Şu sokağın çocuğu olmasan.

Beklenmedik türdendi sonuç. Adeta katı bir kural, bir tabu yıkılmıştı. Dokunulmazlığına dokunulmuştu Murat'ın. Hem de toy bir çocuktu bunu yapan...

Öfkelendi, kafasını salladı, derin derin soludu uzaklaşırken. Etrafına hiç bakmadı. Kısık bir sesle mırıldandı Yağmur'a:

– Tanımadı!

Gönül yaptı genç kız:

– Tamam, anladık cesursun, külhansın, ama haksızsın da.

– Varma üzerime sen de.

– Burası umuma açık bir park.

– Yavaş konuş.

Başka bir güne bırakmıştı hesabını anlaşılan. Utançlı, kafası önüne eğik ve muzdaripti kol kola yürürlerken.

Muhatabı belki küçüktü kendisinden, ama kolay biri olmadığı belliydi davranışlarından...

Aydın Bey ilgisiz görünüyordu. Dudak büktü, çaktırmadan. Hayretini gizleyemiyordu o da. Kızların gözleri parlıyordu sevinçlerinden.

Güzel bir hadiseydi doğrusu konuşmaları için... Kızlara baktı, sonra gidenlere... Sırtını yaslayıp bir müddet daha seyretti etrafını...

Olay o günden sonra ayyuka çıktı. Orhan gözlerde devleşti, büyüdü. Silinmez bir isim yazdırmıştı bazı gönüllerde. Yeni bir isim kazanmıştı sokağın yeni delikanlısı. Liderleşti, efsaneleşti...

Yankıları Murat'ın kulaklarına kadar gelmişti. Bozuldu, kinleşti, fırsat kolladı.

Ebrar aynı akşam babasına anlatmıştı olanları. Hoca:

– Hoşuma gitmedi, diye mırıldanmıştı.

Ebrar, yitiremediği heyecanının coşkusu içindeydi hâlâ:

– Neden baba? Haddini bildirdi işte ona.

– Henüz başlangıç bu unutma.

– Neler olabilir sence?

– Murat daha büyük ve güçlü. Üstelik kaşarlanmış. Katı, inatçı bir tip. Bırakmaz yanına.

– Yani senin favorin Murat, öyle mi?

– Öyle.

– Baba!

Sitemle doluydu bu ikaz.

Gökyüzü yıldızlarla süslü bu gece... Orhan akşamın ilerlemiş vaktine rağmen bahçede güvercinleriyle ilgilendi bir müddet.

Anne dikiş makinesinin başında zamanı usançlı hareketlerle eritmeye başlamıştı... Orhan kafesleri içeriye aldı. Sonra sessizce odasına çekilip ders çalıştı. Dikiş makinesinin düşünceyi bozan sesine aldırış bile etmiyordu...

Anne bıkkınlığın ifadesini taşıyordu hareketleriyle. Makineyi durdurdu, başının örtüsünü düzeltip, yorgun kıpırdanışlarla kalktı yerinden... Orhan'ın bulunduğu odaya geçti. Sessizce seyretti oğlunu. Ellerini yüzüne kapadı bir an. Ani bir hüzün kaplamıştı gönlünü, gözleri buhar buhardı ellerini çektiğinde. Hazin bir sesle ilgisini çekti oğlunun:

– Orhan!

Sesin etkisine kapıldı, gözlerini anında çekti kitabın üzerinden... Seyrettiği çehrede iklim değişikti yine:

– Hayırdır anne?

– Zayıflamış mıydı abin?

Hayrete düştü. Kitabı bıraktı toparlandı. Esefli bir hali vardı Orhan'ın:

– Sen hâlâ orada mısın anne?

Algılayamadı espiriyi:

– Neredeyim?

– Anne yanılmıyorsam birkaç gün önce konuşmuştuk bunları.

– Gördüm demiştin.

Yumuşadı, duygulandı o da:

– Çok mu özledin onları?

Gözlerini kapayıp açtı cevap olarak:

– Anne.

– Efendim.

– Biliyor musun, ikimiz de aynıyız. Yani çok özledik aslında onları.

Kızdı:

– Onlar değil bir kere.

– Yani sadece abim mi demek istiyorsun?

– Evet.

– Bilmem, özlemiş olsa gelirdi herhalde.

– Ama biz adres bırakmadık ki gelmesi için.

– Gidelim mi bir gün okuluna?

Acı bir tebessümle başını önüne eğdi... "Kabul" demekti bu...

* * *

Yeni bir gün başlamıştı Kırlangıç Sokak'ta. Güzel, ılık, nefis bir Ekim sabahıydı. Bugün bol güneşli bir pazar yaşıyordu sokak...

Harun Hoca çoktan kalkmıştı. Masasının başına oturup çalışmalarına başlamıştı... Henüz kahvaltılarını daha yeni yapmışlardı baba ve kız...

Ortalığı yine birlikte toplamışlardı. Ebrar, odasına geçmiş güvercinleriyle ilgileniyordu. Yemlerini verdi, su koydu kablarına. Sonra, pencerenin karşısına geçip, dışarıyı seyre koyuldu... Uzatmalı bir seyir tutturmuştu yolun kıyısındaki bahçeye.

Sokak sessiz, iniltili anlarını yaşıyordu şu an, ortalarda kimseler yoktu... Orhan bahçeye çıkarmıştı güvercinlerini...

Bir müddet aynı noktada bekledi bakışları... Pencereden içeriye dolan güneş odayı nasıl da ısıtmıştı. Bir Ağustos sıcağını andırıyordu içerinin sıkıntısı...

Damla ilişti gözlerine. Yaz aylarının ince, japone kıyafeti vardı üzerinde...

Vücudunu teşhir ettiğini ileri sürdüğü bu kıyafet yüzünden, daha iki ay önce babasıyla yaşadığı kırgınlığı hatırladı, onu seyrederken...

Kısa bir etek, göbeği açıkta bırakacak kadar kısa bir blujin vardı üzerinde... Yılın modasıydı ve bu sokakta Damla başlatmıştı ilk. Arkadaşları hep aynı moda kıyafetler giyinmeye başlamışlardı. Sadece Ebrar kalmıştı sokağın başlattığı modaya uymayan...

Yine onun üzerinde fark etmiş ve babasına göstermişti yoldan geçerlerken:

– Baba! Bak, ben de bu kıyafetten istiyorum.

Baba etkili ve anlamlı bakmıştı kızının gözlerine:

– O kıyafetler bize göre değil.

Hayrete düşmüştü o vakit:

– Neden babacığım? Arkadaşlarımın hepsi de giyinmekteler. Moda bu yıl.

Açıklama yapmamıştı. Geçiştirmişti öylesine:

– Uygun değil.

– Anlat o halde, neden?

– Yorucu bir ameliyattan çıktım. Başka zaman hatırlat, uzun uzun anlatırım.

Dudak bükmüştü sadece ve kırılmıştı babasına. O günden beri yerine getirilmemiş bir arzunun burukluğunu yaşıyordu Ebrar. Fakat, unutmuş, bir daha sormamıştı da babasına sebebini.

Sonbaharın yaz aylarından kalma bu nefis havasında Damla yine aynı kıyafetini giyinmişti...

Arzuları galebe çaldı yeniden... Damla bakkala gidiyor olmalıydı bu saatlerde. Havalı havalı yürüyor, savruluyor, sek sek oynuyordu yollarda...

Orhan'ların bahçe kapısında durup güvercinleri seyretti. Hayran hayran baktı bahçeye. Farkedilmediğini anlayıp ses verdi içeriye:

– Orhan Abi.

Güvercin elindeydi. Dönüp sesin geldiği yöne baktı:

– Efendim Damla.

– Bana da güvercin satar mısın?

Durakladı:

– Şey, ben artık güvercin satmıyorum. Ama, istiyorsan gidip alırım bir gün.

Sevindi:

– Tamam, iyi günler.

– Sana da.

Batı yakasına çevirdi yönünü yeniden, seke seke ilerledi...

Orhan güvercin modasını da beraberinde getirmişti bu sokağa. Damla uzaklaştı. Ebrar öfke doluydu arkasından. Farkında olmadan kızmıştı arkadaşına. Peşinden takip etti, keskin bakışlar. Akşam hayallerini çepeçevre saran düşüncelere dönmüştü tekrar...

Akşam duygularını işlemişti kâğıdın üzerine. Hayatın toz pembe anlarını yaşıyordu... Ilık ruhunu çepeçevre saran bir yörüngeye oturmuştu duyguları. Ne yapsa kendisini düşüncelerin ikliminden çekip alamıyordu.

Pencerenin kenarından çekilip çalışma masasının başına geçti. Akşam yazdıklarını gözden geçirdi önce ve sonra itinalı bir şekilde temize çekti... Kâğıdı katladı, kafesi açıp güvercinlerden bir tanesini çıkardı dışarıya. Sevdi, okşadı, öptü...

Yeniden pencerenin kenarına geçip sihirli bakışlarını sokağın karşı şeridindeki bahçeye perçinledi... Orhan oradaydı hâlâ...

Masanın üzerine daha önce hazırlayıp bıraktığı ipliği aldı, küçük katlamalarla ufalttığı kâğıdı ustaca bağladı güvercinin ayağına. Pencerenin kanadını açarken tarifsiz bir heyecan içindeydi. Kalbi inanılmaz bir şekilde çırpınıyor, damarlarındaki kan akışını gittikçe hızlandırıyordu. Güvercini avuçlarının içinde bekletti. Dalgın bir seyir vardı gözlerinde...

Orhan güvercinlerle oynuyor, sırası ile kafeslerinden alıp uçuruyor, taklalar attırıyordu onlara...

İçli, inadına yakıcı bir nefes alıp bıraktı... Orhan'ın dikkatini çekmek için bekledi bir müddet ve dediği olmuştu sonunda.

Güvercini boşluğa tuttu ve umursamaz, gamsız bir eda içinde salıverdi...

Orhan durup hareketsiz bekledi, güvercinin uçuşuna takıldı bakışları bir an... Ebrar da bakıyordu uçurduğu güvercinin arkasından. Kalbinin atışları inanılmaz şekildeydi. Heyecan adeta tehdit ediyordu vücudunu.

O sihirli bakışlar bir müddet deli uçuşlarla havada dönen güvercinin peşine düştü... Hürriyetin tadını çıkartırcasına turlar atıyordu gökyüzünde. Yükseklere, inanılmaz yükseklere havalandı önce...

Taklalar attı yükseklerde, başka adreslerde döneledi bir müddet. Nefesi sıkıştı Ebrar'ın... Sonra adresini seçmişti güvercin.

Neden sonra Orhan'ların bahçeye inip ilk sahibinin omzuna konmuştu... Orhan elini uzatıp parmaklarının arasına çekti güvercini.

Güvercine baktı, sonra anlamlı bir bakış uzattı tam karşısına düşen binanın açık duran pencere boşluğuna.

Belirsizlik ifade eden görüntülerin, tam netleşemediği karşılıklı bakışlardı bunlar...

Gözlerini uzaklardan çekip elindeki güvercini inceledi. Güvercinin ayağına bağlanmış kâğıt çekti dikkatini...

Yeniden baktı pencereye, pencere kapanmış, tül çoktan çekilmişti camlara. Orhan'ın görüntüsünden silinmişti. Fakat, tülün gerisinde kıyıya çekilmiş Orhan'ların bahçesini takipteydi şimdi...

Orhan meraklanmıştı. Önce kâğıdı çözdü güvercinin ayağından... Parmaklarının arasından salıverdi güvercini. Dışarıda bir arkadaşı kalmıştı. Onunla cilveleşti, uçuştu, keyif taklaları attı bahçenin üzerinde...

Orhan intizamla katlanmış kâğıdı merakla açıp, tarifsiz bir heyecan içinde okudu satırları:

Duyguları bulutların üstünden,
Çekip yeryüzüne indirdim bugün...
Aşkı hayallerin büstünden,
Kuşun kanadına bindirdim bugün...
Önce satırlara sardım kendimi,
Güvercinle yüreğimi yolladım...
Kuş uçunca korku saldı sinemi,
Toy sevdama bilsen nasıl ağladım...
Ulaşırsa sana bu satırlarım,
Adres yanılmışsa ona yanarım...
Kaynağından kurur gönül pınarım
Ben sensiz hayatı hiçe sayarım...

Umutsuz sevdama bir cevap gönder.
Ne olur yüzünü bu yana dönder.
Mısraların seni üzdüyse eğer,
Sal güvercinimi bana geri ver...
Ebrar...

Mısralar onu duygulandırmıştı... Hiç beklemediği şeyler olmuştu... Başını kaldıramadı bir müddet... Satırların üzerinden çekemedi gözlerini... Neden sonra, usulca kaldırdı başını, gözlerini kısarak karşıya baktı...

Pencere kapanmış, tül çekilmişti. Anlaşılan cesareti yoktu açıkta durmaya...

Orhan tüllerin arkasından hareketlerinin an an takip edildiğinden habersiz, elindeki kâğıdı katlayıp ceketinin cebine soktu... İrade dışı bir kıpırdanışla güvercini yakaladı, okşadı, sevdi... Kalemini çıkardı cebinden ve güvercinin kanadına "Yes" yazdı... Her şeye rağmen bir durgunluk vardı hareketlerinde, utanmıştı, yanakları kızardı...

Pencereleri dikkatlice inceledi kimseler yoktu. Güvercini alıp, karşı binaya doğru yola çıktı.

Ebrar heyecandan bayılabilirdi. Tüllerin ardındaki takibini sürdürürken... Orhan evlerine doğru geliyordu, nasıl bakacaktı onun yüzüne. Şimdiye kadar yaptıkları işin en kolayıydı aslında.

Ya bundan sonra!.. Nasıl bakacaktı gözlerinin içine. Kendisini yokladı, cesareti yoktu. Soluğu derinleşti, kalp atışları hızlandı... Çeki düzen verdi kendisine...

Zamanı eskitmeye çalışırken karmaşık duygular içindeydi... Zilin sesiyle irkildi. Koşup babasından önce yetişti kapıyı açmak için. Nefesi sıklaştı, eli titrekti kapıyı açarken. Açtı...

Orhan vardı karşısında. Utandı, başını önüne yıktı hafifçe; mahçup, affedilmez bir suçun sahibi gibi bekledi karşısında... Gözleri bakabilme cesaretini kendisinde bulamamıştı...

Orhan güvercini uzattı:

– Bizim bahçedeydi de.

Kaçamak baktı, hızla indirdi gözlerini yere. Sesi titrek ve tutuktu:

– Kaçtı işte.

Güvercini Orhan'dan alırken, elinin parmakları nasıl da titriyordu.

Baba belirdi kapının boşluğunda... Dikkatle baktı Orhan'a:

– Girsene içeriye.

Utandı:

– Şey, Harun Amca, Ebrar'ın güvercini kaçmıştı da.

– Yoruyor seni. Alıştıramadı anlaşılan.

– Zararı yok.

– Gel, konuşurduk biraz.

– Güvercinler bahçede, başka zaman.

– Eh, sen bilirsin.

Bir an önce kurtulabilmek için çırpınıyordu:

– Allah'a ısmarladık.

– Güle güle.

Orhan gitti. Ebrar güvercini alıp odasına geçti...

Babasının sesi yankılandı kulaklarında:

– Alıştıramazsın sen o güvercinleri...

– Neden?

– Baksana hâlâ ayrıldılar mı dönmüyorlar.

Güvercini inceledi... Kanadındaki yazı çekti dikkatini. "Yes" bu "Evet" demekti... Sevincinden uçacak gibiydi... Güvercini kalbinin üzerine bastırıp uzun müddet sevdi. Sonra kafesine, eşinin yanına koydu onu. Aynı heyecanla salona, babasının yanına geçti.

Son günlerde yoğun bir çalışma temposu içindeydi Hoca... Kızının masasının kenarında beklediğini oldukça geç fark etmişti...

Damla vardı sokakta ve Arzu belirmişti onun yanında... Güneşin billur pırıltıları göz kamaştırıcıydı dışarıda. Evde sıkılmıştı aslında:

– Baba! Diye çekti dikkatini.

Konuyu en hassas yerinde bölmüştü anlaşılan. Kalemin ucunu durdurup, derin baktı kızının gözlerine.

– Efendim?

– Yanında olduğumun farkında bile değilsin.

– Kusura bakma dalmışım.

Yüzü kırıştı, neşesi kaçtı birden...

– Afedersin babacım, düşünceni böldüm anlaşılan.

Elinden kalemini bıraktı hemen:

– Bozulma canım, ben de yorulmuştum zaten.

Konuşmadı bir müddet. Anlamlı bekledi babasının gözlerinde. Baba gönül aldı:

– Söyle bakalım, bir isteğin mi vardı?

– Zamansız mı geldim?

– Aldırma zararı yok.

– Sırası mı diyeceksin belki ama, hani bir konumuz vardı yaz günlerinden kalma. Aklıma düştü birden.

– Hatırlayamadım.

– İleride anlarsın demiştin.

Hayretle bekledi. Çıkaramayınca mânâlı bir seyir tutturdu Ebrar'ın gözlerinde:

– Sokağa bak.

– Ne var orada?

– Arzu ve Damla.

– Onları görüyorum.

– Ya üzerindeki kıyafetler?.. Sen bize göre değil demiştin ya.

– Hâlâ istiyor musun?

– Yo, istediğim için değil. Yarıda kalmıştı ve sen ileride izah ederim demiştin.

– Ha, evet!..

– Sen aydın bir insansın. Üstelik profesör olmuşsun. İlmin var, görgün var. Beni düşündüren bir şey daha var bunlarla beraber.

– Neymiş o?

– Günümüz insanında aydın kavramı mı sana yabancı, yoksa sen, aydın dediğimiz insanlara mı? Dehşet bir kargaşa, inanılmaz bir çelişki var aranızda.

– Önce söyle bakalım. Aydın, çağdaş, münevver demekle neyi kastediyorsun?

– Hoşgörülü, katı kuralları olmayan, ahlak anlayışları senin izahından çok daha farklı boyutlarda olan insanlar onlar... İçki içiyorlar,

kumar oynuyorlar, çılgınca eğleniyorlar, flört ediyorlar, kız erkek arkadaş ayrımı yok onlarda. Diledikleri biçimde giyiniyorlar. Yani, hayatın tadını çıkartıyorlar. Onlar hür... Senin dünyansa yasaklarla ve katı kurallarla dolu. Hayat senin değil, benimsediğin kuralların elinde ve sen onlara tutsaksın...

Baba, acı acı gülümsedi kızına bakıp. Derin bir ıstırabın tezahürü vardı yüzündeki mahçubiyetin izdüşümlerinde:

– Bak kızım, henüz lise birinci sınıftasın. Düşüncelerin daha toy ve biçimlenmemiş... İçki, kumar ve flört. Bunlar birer vasıf değil, sadece hayatın temeline konulmuş sinsi dinamitlerden ibaret... Yaşamak, tad almak, çok daha farklı şeyler...

Tecrüben yok. Genç kızlık çağlarını yaşıyorsun. Düşüncelerin bulanık henüz ve fırtınalarla iç içe yaşıyorsun. Bununla beraber dinlediklerini özümleyecek kıvrak bir zekaya sahipsin bence...

Madem sordun çok iyi dinlemelisin beni. İnsan olmak için, üç şey gerekli önce.

Bilmek, bulmak ve olmak... Kimi bilmek?.. Allah'ı... Kimi bulmak?.. Allah'ı... Kiminle olmak?.. Allah'la... Çünkü O bizim yaratıcımız ve bizler O'nun eseri ve kullarıyız.

Hayat başından sonuna kadar bir matem değil elbet, ama bununla beraber isyan, çılgınlık ve gayesizlik de değil... İşte aydınlanmamış aydınların karanlığını bu yolu izleyerek göreceksin... Sorgulamadan karar vermek, yön tayin etmeden yürümek, hep yanıltır insanı.

O'nunla olmayan, O'nu bulamayan, O'nu tanıyamamış bir hayatın ne anlamı var?.. Her icat mucidinin imzasını taşır altında... Her tablonun altında ressamın imzasının bulunduğu gibi...

Elektriği bulanın, uçağı keşfedenin, bütün buluşların bir sahibi vardır. O eser mucidinin adıyla bilinir. Ya insan?.. O kimin eseri düşündün mü hiç?.. Kainatın, insanların ve bütün canlıların sahibi başıboş mu bırakmış onları? Onlar için bir katalog, bir hayat nizamı bildirmemiş midir sence? Onların huzurlu yaşaması için, kurallar koymamış mıdır?

Din, peygamberler yani öğreticiler ve tüm ilahi emirlerin, kuralların yer aldığı ayetleri içeren kitaplar... Kendisini hep duyurmuş kullarına Yaratıcı ve onlara nasıl bir hayat yaşamaları gerektiğini bildirmiş... İsyan veya itaat... İnsanın seçeceği iki yoldan birisi... Ben, isyan edecek kadar ne cahil ne de o çılgınlığın peşine düşecek kadar cesaretliyim doğrusu. İşte baban ve senin tesbitlerindeki farklılık.

O kaynaktan duygularını beslemeyen, O'nunla olmayan, O'nu bulamayan insan, kendi beden çukurunda kendisini yitirmiş, çaresizdir bence...

Kâinatı, içinde yaşamakta olduğun dünyayı, akılalmaz sırları araştıracak, buluşlarınla hayrete düşeceksin, bu akılalmaz oluşumların sahibini umursamazlıktan geleceksin! O'na itaat edenlere, kurallarına uyanlara, gerici, yobaz ve çağdışı diyeceksin!? Doğru mu bunlar? Hiçbir zerrenin elinden kaçmasına imkan olmayan bir kuvvete isyan etmek, kurallarını çağ dışı olarak yorumlamak, akıllı bir düşüncenin ürünü mü sence?..

Aydın olmak, münevver olmak, çağdaş olmak, kendisini Yaratan'ı idrak edememiş düşüncenin sahiplerine mi kalmış?..

Çok şeyi keşfettiğini iftiharla anlatan insan en mühim keşfi ihmal etmiş bence. Kendisine yabancı kalışı, hâlâ tanıyamamış oluşu kendisini... Bedenindeki derinliklere yolculuk yapmaktan korkuşu.

Beynini, kalbini, gözlerini; bedeninde taşıdığı bütün organlarıyla birlikte et, kemik ve su parçasından teçhiz edilen harikanın, nasıl düşündüğünü, nasıl görebildiğini, duygularını, hissiyatını... Bütün derinlikleriyle o ihtişamlı yapıyı keşfedebilse?.. Çekirdeğin inanılmaz projelerini inceleyip o muhteşem oluşumlara imzasını atan Sınırsız Kuvvet'in gönderdiği Rehber'e kendisini sorsa, en anlamlı yitiğini bulacaktı.

Başta söylediğim o üç şeyi, çok derin düşünmelisin beni anlayabilmek için...

Şimdi de o kıyafet arzuna gelelim istersen... Ölçü tanımayan ihtirasların, astarsız, ince japone urbaların sırrını, sadece sokakların

akılalmaz düşünceleri çözer... Fakat sonuçlar çoğunlukla inanılmaz acıları tattırır insanlara...

Beden ruh için, sadece onu örten bir elbiseden ibarettir. Ruh görünmez... Kıyafetlerde bedeni gizleyen, onların mahremiyetlerinin teşhir edilmemesi için, ziynetlerini saklı tutan bir araçtır sadece... Art düşüncelere, şehvetli bakışlara çekilmiş bir perdeden ibaret.

Kadınların, erkeklerin dışında, giyiniş ve davranışlarıyla başkalarının zevklerine hitap etmesi, onların şehvet duygularını tahrik edip mahrem duygulara davetiye çıkartmaktan başka hiçbir şey değildir. Yükselmek, çağdaşlık ve aydın düşünceyi sen biçimlendir bunları dinledikten sonra...

Aydın ve çağdaş olmak, Yaratıcısını bulmak, O'nu fark etmek, O'nun müsade ettiklerine ve yasaklarına uyarak yaşamasıdır...

Şimdi bana hiç cevap verme istersen. Düşün, gerçeklerin derinliklerine nüfuz etmeye çalış önce. Müsbeti ve menfi olanı araştır, kararını öyle ver. Dilersen işte o vakit konuşalım seninle bunları...

Yüzündeki deriyi inadına koyu bir yeis tabakası kaplamıştı. Kısık bir sesle mırıldandı sadece:

– Tamam babacığım!

Sıkılmıştı. Çareler aradı rahatlamak için. Yeniden babasına baktı:

– Şey! Bugün yemeği dışarıda yesek?..

İtiraz etmedi Hoca:

– Neden olmasın? Fakat, oldukça erken.

Yerinden kalkıp anlamlı bir öpücük kondurdu babasının yanağına. Sonra sokağa yansıttı bakışlarını... Gözleri parladı, heyecanı yükseldi. Murat vardı baktığı noktada. Yanında değişik bir kız...

Orhan bahçede değildi şu an. O da sokaktaydı... Sokağın ortasında yolu bölen daire şeklindeki duvarın üzerine oturmuş, çınar ağacının üzerine düşürdüğü gölgelikte etrafını seyrediyordu...

Murat, havalı havalı sokulmuştu yanına. Aldırış etmese bile Orhan'a ilişmek için kararlıydı tavırları...

Karşısında hayalet gibi dikilmişti. Ters ve inadına keskin bakışları vardı.

Orhan mühimsemez bir eda ile baktı karşısında dikilen delikanlıya. Yerinden kımıldamadı, istifini bile bozmadı. Bir hakaret gibi gelmişti davranışı Murat'a. Hiçe sayıyordu adeta onu. Kin doluydu sesi:

– Ulan piç kurusu, geçen yaptıklarını unutmuş değilim.

Ağzını eğe eğe, gıcık mimiklerle sürdürdü tahrikini:

– Bugün doluyum. Şanslısın yine. Yengen var yanımda. Başka bir güne kaldı hesabın.

Dalgın dalgın baktı Murat'ın gözlerine. İçli, derin bir nefes almıştı. Konuşmadı. Bozuk bir moralle sürdürdü seyrini... Onu önemsemeyişi vardı bakışlarında, sadece dişlerini sıktı.

Murat kolunda kızla, arkasını dönüp inanılmaz bir havayla uzaklaştı yanından... Ağrına gitmişti. Öfkesi fırtınalaştı tepesinde. Yutkundu acı acı, soluğu derinleşti. Dayanamadı, elini usulca pantalonun arka cebine doğru kaydırdı. Sapanını çıkardı, eğilip taş aradı yerden. Bunların hepsi de iradesinin dışında, adeta rüzgârına takıldığı öfkenin emrinde oluyordu...

Soğukkanlılığını hiç yitirmemiş gibiydi hareketleri. Sapanın lastiğine ustaca taktı taşı ve kopacakmış gibi gerdirdi lastiği.

Sol gözünü kapayıp sağ gözüyle hedefi yokladı. Fazla uzaklaşmış sayılmazlardı hâlâ...

Ebrar dikkat kesilmişti camın arkasında. Gözlerini kısarak bakıyordu sokağa, daha net bir görüntü almak için çırpınıştaydı bakışları.

Hoca'nın yüzündeki deri ekşidi. Dudaklarını gevdi sokağı seyrederken. O da fark etmişti manzarayı... Derin bir endişe fırtınası koparan bakışlar, huzursuzdu...

İkisinin de şu an seyirden başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu...

Sapanın lastiğinin en gergin anıydı. Murat, yanındaki kıza anlatıyordu hadiseyi:

– Mahalleye yeni taşınmış lavuk. Âşiyâna oturmuştu geçen gün.

Sakız çiğniyordu kız arkadaşı. Sarmaş dolaş, keyifli bir yolculuktu yaptıkları. Kız arkadaşı Murat'a bakıp sordu:

– Dövdün mü?

– Yo, alacak hesabına kaydetmiştim. Onu hatırlattım geçerken.

– Hayret, hiç alacaklı kalmazdın sen.

– Öyle icab etti.

– Hareketine bozuldu bozulmasına ama, bence hiç umursamadı aslında seni.

Öfkelendi:

– Ne dedin! Haddine mi düşmüş Murat'a karşılık vermek?..

Betona çakılmış gibi kaldı yerinde. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Olduğu yere çivilenmiş gibi bekledi. Yüzündeki deri şiddetli bir acının istila alanıydı şu an.

Sağ elini sızılı bir kıvranış içinde kalçasına doğru götürüp acıyan noktaya bastırdı. Dişlerini sıktı, boncuk boncuk terler söküldü suratından.

Acı, öfke ve incinen gururun en canlı ifadesini yansıtıyordu gözleri... Az sonra yanındaki kız irkildi ve yüksek bir çığlık attı sokağın ortasında:

– Ayyyıı!..

O da elini bastırdı kalçasına.

Murat kükreyerek döndü arkasına. Soluğunu tazeleyip haykırdı:

– Ulan iiiiiit! Sakın kaçma bir yereeeee!

Orhan istifini bile bozmamıştı. Sapanını yine cebine koydu. Oturduğu duvarın üzerinden yavaşça kalktı ve bekledi... Acılı kız bir müddet eli kalçasında döneledi sokağın ortasında... Keskin bakışlarla seyretti kızı ve üzerine doğru koşan Murat'a bakarken elinde olmadan gülümsedi...

Beklenmedik bir mücadele, dehşet manzaraları oluşturdu yolun üzerinde. Ürperti veren fotoğraflar çekiyordu hayretli gözler...

Yumruklar, tekmeler, kafa vuruşları uçuştu havada... Seyirciler belirdi camların arkasında ve yolun kenarlarında...

Orhan sırım gibiydi, indirdiği darbelerle rakibini sükutu hayale uğratmıştı. En son şiddetli bir kafa vuruşuyla sersemlemişti Murat. Yerde debelendi çırpındı...

Baş ucunda sessiz, kâbuslu bir seyir tutturmuştu Orhan. Fırsattan faydalanmadı... Kaşının üzerinde açılan mevkiden, sıcak sıcak akan kanı hissetti, elini üzerine götürdü yaranın... Göz kapaklarını güçlükle aralıyordu görebilmek için. Kan bulaşmıştı parmaklarına...

Orhan derin soludu baş ucunda bekleyip, çığlıkları hâlâ dinmeyen kıza nefretle bakıp, usançlı bir yüzle arkasına döndü, hadisenin odaklandığı noktaya ve evlerine doğru yürümeye başladı...

Murat ıstıraplı bir yekinişle yokladı kendisini. Toparlanıp oturdu asfaltın üzerinde. Acıdan kırış kırıştı yüzü. Çığlıkları tükenmeyen kız yetişti peşinden:

– Duuur!

Dönüp baktı gözlerine.

– Benden ne istedin ha?

– Kötü örnek olmaktasın başkalarına. Neydi o öpüşmeler, sarmaş dolaş halin?

Hırçınlaştı:

– O benim hürriyetim, anlıyor musun? Hürriyetimdi benim o.

– Yok canım! Her hareketi her yerde yapmak hakkını tanımaz sana hürriyetin. Herkesin gözü önünde değil de daha başka kuytuları seçmeliydin arzuların için.

– Hürriyetim, dedim sana!

– Sokak ortasında sevişip öpüşmek hürriyet değil, başkaları için yapılmış en çirkin haksızlıktır bence.

– Şikayet edeceğim seni, anlıyor musun?..

Arkasından kin dolu bir sesle yakaladı Orhan'ı.

– Cesaretin varsa birkaç dakika daha bekle burada.

Halsizdi, sıkıntılı kıvranışlara terkettiği bedeninin sızlayışı acınacak duruma sokmuştu onu.

Küçümseyerek baktı dönüp:

– Taşınmıyoruz herhalde. Daha uzun zaman buralardayım.

Genç kız nefretle baktı Orhan'ın ardından. Acılar içinde döndü, Murat'ın yanına kadar geldi. Murat güçlükle kalktı yerinden, zor dengeledi vücudunu ayakta durabilmek için.

Genç kızın kolundan tuttu. Etrafına bakamadı utancından ve sadece kısık bir sesle mırıldanabildi:

– Gidelim!

Perişan bir görüntüsü vardı ikisinin de parka doğru yürürlerken... Sokağın sakinleri pencerelerinden onları seyretti hep. Ve Ebrar beklenmedik bir nara attı içeride:

– Heeeeyt! Nasıl babacığım, dememiş miydim ben sana?

Yorgun bir ses vardı dudaklarında babanın:

– İyi de kızım, bu hadise burada bitmez ki.

– Olsun, yine dôver...

* * *

Anne belirdi binanın bahçesinde. Perişan görüntüsü vardı. Çırpınan kalbinin vuruşları titretiyordu nefesini...

Dışarıdan gelen acı çığlıkları duydukça zor tamamlamıştı namazını. Hicaplı bir sesin, yanık, ürpertileri kuşattı sokağı:

– Orhaaaan!

Giden delikanlıyla kıza baktı, sonra annesine... Toparlandı, çeki düzen verdi kendisine ve bahçe kapısını açıp yorgun hareketlerle girdi içeriye... Mahçup bir edası vardı hayretli kadının karşısında dikilirken... Ezik, tırnağının dibine inecek kadar kısıktı mahcup sesi annenin... Yakarışlı bakışlarını dikmişti Orhan'ın gözlerinin içine:

– Oğul, söz vermemiş miydin bana sen? Sokaklar, sorumsuzluk dolu hareketler, sana göre mi hâlâ?..

Ailenin bölünüşünde senin de payın var derken, üzülmüştün hatırladın mı?.. Verdiğin üzüntülerin derecesini ölçer mi yüreğin?

Elinde kalmış tek çocuğunun, tutunacak dal bildiği, gözbebeği kadar sakındığı çocuğunun, sokaklara mağlup olmasının nasıl çekil-

mez acılarla dolu olduğunu hissettin mi hiç?..

Dolukan bir sesi vardı ve cılız fısıltılar halinde dökülüyordu dudaklarından dışarıya...

Muzdarip bir çehresi vardı delikanlının. Işıklar sitem sitem yansıyordu bakarken. Usulca fısıldadı annesine o da:

– İçeriye geçsek?

Anne aynı tonda sürdürdü serzenişlerini:

– Sokak sürekli kendisine çekmekte seni. İraden zayıf... Verdiğin sözlerde duramıyorsun bu yüzden... Duygularına sık sık yenik düşüşün, sürekli değişkenlik arzeden kişilik yapın, korkutuyor beni artık.

Yumuşak bir ihtar daha vardı dudaklarında:

– Anne!..

* * *

Güneş'in kızıl ışıkları batı yakasının ufuklarında muhteşem bir dekor oluşturmuştu... Mahmur bir aydınlık içindeydi dünya... Kırlangıç Sokağı'na uzanan yolun kenarında bir gariplik vardı bugün... Parkın kenarına şerit gibi çekilen duvarla asfaltın kıyısında uzanan geniş kaldırımın üzeri seyircilerle doluştu... Yoldan gelip geçen insanların dikkatini çeken, onları yollarından eğleyen bir hadise vardı yine...

Baba kız yemek için çıktıkları evlerine henüz yeni dönüyorlardı. Ebrar oturduğu koltuktan dışarıyı merak içinde seyrediyordu...

Önce parkın çevre duvarının kenarında biriken yoğun kalabalık çekti dikkatini. Daha çok kendi sokaklarının insanlarıydı seyirciler. Kendisinden geçmiş bir hali vardı:

– Baba! diye mırıldandı.

Hoca farkındaydı kalabalığın. O da meraklıydı aslında:

– Ne var? diye cevapladı, gözlerini araştırdı kaçamak bakışlarla. Bir asfaltta, parkın kenarındaki kalabalığın üzerinde tutuyordu bakışlarını...

– Baba, baksana şu kalabalığa.

Vitesi küçülttü. Duracakmış gibi ilerledi yolun sağından:

– Bakıyorum ya.

Müsait bir yer bulup çekti arabayı. İyisine gitmemişti kalabalık. Bir vehmin pervanesine takıldı düşünceler.

– Bir şeyler görebildin mi?

– Hayır, ya sen?

İnmek için hazırlandı ikisi de:

– Anlarız şimdi.

Harun Hoca'nın düşüncesi merak değildi. Henüz tazeliği beyninden silinmemiş bir hadisenin kuşkusuydu onu yolundan eğleyen.

Orhan düşmüştü aklına. Tekin bir insan değildi Murat... Hergün sokakta değişik duyumların yayıldığı, şaibeli bir gençti.

Yeraltı dünyasının insanlarının elinden tuttuğu söylenmekteydi... Aynı sokakta oturmaktaydı o da. Ve meşhur bir babanın sağ kolu olduğu söylenen Sansar vardı bu sokakta. Murat'ı tahsilatçı olarak kullandıklarının söylentileri yayılmıştı... Belki de hep bu yüzden olmalı ki, onun bir çok olumsuz hareketine şahit olan insanlar susar, hatasını söyleyemezlerdi ona... Şerrinden korkar olmuştu herkes.

Sokak ortasında değişik kızlarla uygunsuz voltalar atışı, parkta dokunulmazlığı olan Âşiyân mevkii, hepsi bu esrarlı yaşayışın ürünleriydi...

Harun Hoca arabanın dörtlü ışıklarını yakıp inmişti. Ebrar ondan çok daha çabuk davranmıştı... Babasından önce koştu. İnsanları araladı, görüntüyü daha net yakalayabilmek için çırpınıyordu. Babası takip etti Ebrar'ı. Parkın çevre duvarının kenarında durdu ikisi de. Görüntü netti burada. Devam eden bir kavgada iki adamın arasında Orhan'ı seçti gözleri. Baba da yakalamıştı aynı fotoğrafları...

İki yabancı delikanlı Orhan'la kıyasıya bir kavganın içindelerdi. Kalabalık hadisenin seyrine öylesine kaptırmıştı ki kendisini, adeta duyarsız, sadece baktığı noktayı görebilen ruhsuz birer robottu orada bulunan insanlar...

Zor durumdaydı Orhan. Telezimiş, fersiz kalmıştı aralarında. Delikanlılardan bir tanesi attığı yumruklardan hıncını alamayıp cebinden bir bıçak çıkardı, kenara çekilip. Gözler haddinden fazla aralandı, biraz daha, biraz daha net göreceklerdi. Sadist ışıkların parıltısı tiksinti vericiydi. Ebrar, çaresizlikten öyle değerlendiriyordu bakışların esrarını...

Sinemanın dehşet sahnelerinden birisi çekiliyordu önlerinde ve insanlar ürpertili sahnenin fotoğraflarını yudum yudum içerek çektiriyorlardı beyin kasedine...

Yabancı delikanlı Orhan'ın kalçasına iki defa saplayıp çekti bıçağını. Heyecanlı seyircilerin arasından sokağı velveleye veren bir çığlık yükseldi. Batmakta olan güneşin kızıl ışıklarına seranat yapan bir çığlık:

– Babaaaaaaa!

Ebrar'dı bu.

Orhan sendeledi. Hemen yakınındaki kanepeden tutundu önce düşmemek için, çırpındı fakat başaramadı bunu. Toprağın üzerine pelte pelte yığılıp kaldı.

Kavga bitmişti. Yabancı iki delikanlı etrafındaki duyarsız insanlara kinle baktılar. Tepkisiz, sessiz, duyarsız kalabalığın gözleri önünde parkın güney kapısına doğru mağrur birer külhanbey edası içinde uzaklaşıp gittiler...

Tepkisiz ve sessiz uğurladı seyirciler kahramanlarını... Onların uzaklaşmalarıyla birlikte seyircilerin uyuşukluğu da çözülmüştü... Harun Hoca koştu nefes nefese ve peşinden Ebrar...

Toprağın üzerinde halsiz, kırışık, acılı bir yüzle yaralı kalçasının üzerine oturabilmişti Orhan... Utançlı bir bakış tutturdu yanında beliren baba ile kıza.

– Orhan, neden uyarsın o serseri takımından insanlara be çocuk?

– Onları hiç tanımıyorum Harun Amca.

– Ya sabahki hadise? Onun devamı işte bu. Neyse yaralısın sen.

İçli bir nefes aldı ciğerlerine. Yüzlerine bakamadı mahcubiyetten. Kahırlı bir hali vardı. Elini pantolonun cebine sokup mendilini çıkardı. Aldırış etmedi, kendisiyle ilgilenenlere ve hiçbir soruyu cevaplamadı. Mendilin kenarını yırtıp bir parça aldı ondan ve şehadet parmağına bağladı yırttığı parçayı. Hoca endişeliydi, gözlerine baktı, hareketlerini kontrol etti, derin bir şoku yaşıyordu ona göre...

Kendisinde değildi Orhan. Elini omuzuna koydu, yeniden seslendi Hoca:

– Orhan, duyuyor musun beni?

Yavaşça kaldırdı başını, gözlerini Hocaya dikti. Mat, bön, anlamsız bir bakıştı. Acı değişik nakışlar işlemişti yüzündeki deriye:

– Farkındayım! Diye mırıldandı sadece.

Parmağına bağlamaya çalıştığı mendil kenarına son düğümü atıyordu bu sırada...

Ebrar korku içindeydi. Nefesi bile tuhaf bir panik içindeydi... Bakışları titrekti, dudaklarını geriyordu, huzursuzdu hareketleri...

– Orhan Abi yaran parmağında değil.

Harun Hoca garip bir seyrin ardından yine garip bir soru yöneltti Orhan'a. Hafif bir azar vardı sesinin tonunda:

– Ne yapıyorsun sen öyle? Yaralısın gitmeliyiz.

Umursamaz, bezgin bir hali vardı hâlâ. Önce boğuk hıçkırıklarla ağlayan Ebrar'ın sağanaklı gözlerinde misafir oldu, sonra Harun Hoca'ya baktı:

– Hiç. Diye mırıldandı.

– Yaran kalçanda, sen hâlâ parmağını sarmaktasın.

Başını önüne eğdi. Gözlerine bakamadı Hoca'yı cevaplarken:

– Biliyorum!

– O zaman neden parmağını sarıyorsun?

Cevap Hoca'yı şaşırtmıştı:

– Öcümü unutmamak için.

Şefkatle hayret, iç içeydi Hoca da:

– Hay Allah. İnanılır gibi değilsin doğrusu.

Kolundan tuttu:

– Kalk, acele et biraz, hemen hastaneye.

İtiraz etti:

– Olmaz, annemin haberi yok, korkar. Önce eve gitmeliyim.

– Ben haber ulaştırırım annene. Sen biraz acele etmelisin, kan kaybın var.

Hoca kolundan tutmasına rağmen güçlükle atabiliyordu adımlarını. Kan sızıyordu pantolonun kumaşından...

Seyirciler doymamıştı hâlâ. Aralarından geçerlerken fısıltılar, heyecan dalgası gibi yayılıyordu...

Baba kız arabalarına bindirdiler Orhan'ı ve Hoca etrafla ilgilenmeden çevirdi arabasının istikametini hastaneye...

Hastane

Hoca yorgundu. Tetkikler, yaraya müdahalede oldukça güç anlar yaşatmıştı. Ebrar babasının üniversitedeki odasında sabırsız bir bekleyiş içindeydi...

Tatil günü olmasına rağmen acil servis kalabalıktı. Fakat diğer koridorlar acile nisbetle sakin ve sessizdi...

Genç kız çok sıkıntılı dönüşler yapıyordu babasının odasında. Hâlâ heyecanla korkunun tazeliği vardı gözlerinin önünde... Bulunduğu odanın kapısı açıldı. Babasıydı içeriye giren. Gözleri parladı heyecandan. Kendisini yokladı. Alacağı haber için hazırlandı. Farkında olmadan yükseldi sesinin frekansı:

– Baba nasıl durumu?..

Masasının başına geçti. Halsizdi görünüşte. Derin bir nefes aldı konuşmadan önce. Dikkatle baktı Ebrar'ın gözlerine:

– İyi meraklanma. Yara derin değildi. Bir göz dağı kanaatime göre. Hırpalandıktan sonra ustaca vurulmuş bıçak.

Sevindi:

– O da dönecek mi bizimle?

– Yo hayır. En az üç ya da beş gün yatabilir.

– Neden?

Neşesi farkedilir biçimde sönmüştü. Baba manalı baktı kızına:

– Dikiş var yaralarda. Pansumanın, iltihaplanmaması için bakıma ihtiyacı var. Sonra polis soruşturma başlattı:

– Kimmiş onlar?

– Tanımıyor. Daha fenası kimseyi de suçlamıyor.

– Ya parmağına bağladığı çaput? Duruyor mu hâlâ?

Acı bir tebessüm belirdi Hoca'nın dudaklarında:

– Çocukça bir inat işte, çözmedim...

Ebrar da güldü. Ve espri yaptı babasına bakıp:

– İki delikanlı bir olup, bir delikanlıyı dövdü...

Kendisine tuzak kurulan delikanlı, ağladı ağladı, ağladı.

Öcünü unutmamak için parmağına çaput bağladı...

– Sen de iyi şairsin hani.

– Kimin kızıyım?

Gözlerinin içine ısrarla baktı. Ayrı bir iklim vardı şu an bulundukları odada. Hassas, hüzün dolu bir ses soru açtı:

– Baba!

– Efendim.

– Annemin odası hangi katta?

Keyfi kaçtı, yüzünde sert, derin çizgiler oluştu ve inadına gerginleşti. Hırçın bir rüzgâr esti odanın içinde, fırtınalaştı...

Bu soru insafsızca kamçıladı duygularını, gözbebeklerinde telafisi güç bir kaosu yaşadı ışıklar... Sesinin tonu düştü. Istıraplı ve ezikti:

– İki kat altı. Ama bugün olmaz. Nöbetçi de değil, bildiğim kadarıyla.

– Görüşmüyor musun onunla hiç?

Bu soruların babasını nasıl yaraladığını hesaba katmamıştı. Sıkıntı bastı, kekeledi konuşurken:

– Şey, hayır. Tesadüflerin dışında tabii.

– Baba, onunla karşılaştığında neler hissediyorsun?

Sert bir ikazdı. Farkında olmadan yükseltmişti sesini:

– Ebrar!

Mahcubiyeti yudumladı gözleri:

– Afedersin babacığım.

Acıyı buruk bir tebessümle karıştırıp sundu dudakları:

– Karşılaşınca başka istikamete çeviriyorum gözlerimi. Bazen o, talebelik yıllarının sevdalısıyla birlikte geçiyorlar yanımdan... Üzülüyorum hatırladıkça... Rahatladın mı şimdi?

Bak kızım, eğer özlemişsen anneni, dilediğin vakit görebilirsin. Bu senin en tabii hakkın. Bunun için ne gücenir ne de gönül koyarım. Bunu ne zaman istersen yapabilirsin ve hatta görüşmelisin onunla.

– Yo, hayır baba. Ailemizi bölen bir anneye hasret duyduğumu hissettirişim bile azap veriyor bana.

– Bir suç için, bir defa cezalandırılır insan. Her gün yeniden olmamalı yargılama. Onu ben duygularımla yargılayabilirim belki, ama sen asla.

– Baba!

Sözünü kesti:

– Benim de hatalarım vardı.

– Üzdüm mü seni?

– Aldırma! Hadi gidelim... Orhan'ın annesine gidip, onu da getirmemiz gerekecek yanına...

Hüzün Sokağı

Gökyüzü matemde... Bütün yıldızlar sönmüş, koyu bir sis örtüsü kundaklamış bu gece semaları... Hayır hayır, sadece semalar değil matemdeki... Kırlangıç Sokağı'nın bütün insanları...

Akşamın uçuk benzinden hemen sonra ortalık kararmıştı... Sokakta bu akşam da inanılmaz bir hareketlilik vardı. Daha üzerinden bir akşam ancak geçmişti hadisenin... Hayretini ve ürpertisini kalplerin henüz silemediği o akşamın... Orhan bıçaklanmıştı, sokak sakinlerinin gözleri önünde. Failleri meçhuldü... Orhan, hastanedeydi ve annesi vardı yanında... Acı haberi duyar duymaz evinden dizlerine vura vura, çığlıklar atarak dışarıya çıkışını da izlemişti aynı sokağın insanları. Acı sinmişti sokağın her yanına. Çığlıkların dehşet veren tokatları inmişti kaldırım taşlarına... Fısıltılar uğultulu, boğuk sesleri taşmıştı meraklı kulaklara:

– Murat'ın işi bu.

– Sansar'ın adamları yapmıştır.

– Orhan ifadesinde tanımıyorum demiş...

– Korkmuş olmalı çocuk.

Daha bir gün geçmişti aradan. Günün rengi bu akşam bir başka arayış içinde soldu... Bu akşam Damla için seferberdi herkes.

Ebrar'dan soruldu önce:

– Haberim yok, görüşmedik bugün hiç, demişti...

Sonra Arzu'ların zili çalındı.

– Damla uğradı mı size?

Arzu annesinin gözlerine baktı:

– Hayır uğramadı!

– Hay Allah, bakkala diye çıkmıştı dönmedi hâlâ.

Vakit oldukça ilerledi, kuşkular kedere, umutlar yeis'e bıraktı yerini... Herkes seferber olup ev ev aradı. Gece zifiri karanlıktı. Sis koyu bir kâbus gibi çökmüştü sokağın üzerine... Vakit ilerledikçe umutlar azaldı. Ebrar, heyecan doluydu... Duyarlı bakışlarla süzdü babasını, dudaklarını gevdi ıstırabından. Farkında olmadan parmağını ısırdı sık sık:

– Baba, diye mırıldandı.

Dikkatle süzdü baba kızını:

– Efendim.

– Nereye gitmiş olabilir sence?

– Bilmem kızım. Sen benden daha iyi bilirsin takıldığı yerleri.

Esefli bir bakış bıraktı babasının gözlerinde, sitemli konuştu:

– Yoktu takıldığı bir yer. Daha çocuk o.

– Tepkini gerektirecek bir söz söylemedim. Kötü düşünmemiştim aslında.

Sabit bakışları derindi. Çepeçevre kuşatmıştı babayı:

– Orhan abi ne zaman taburcu?

Konuyu değiştirmişti aslında. Baba bildik bir cevap verdi:

– İki, bilemedin üç gün sonra.

– Güvercinleri düşünüyorum da...

– Annesi evlerine uğrayıp yeniden dönüyor hastaneye.

– Ha iyi o zaman.

Sokak hâlâ hareketliydi... Yol kenarlarındaki elektrik direklerinin tepelerinden sızan ışıklar sisleri uçuk pırıltılarla deliyor, adeta bir kedi gözü gibi yansıyordu bulundukları yüksekliklerden... Kırlangıç Sokak gecenin bu ilerlemiş saatlerinde sanki üzerine kâbus gibi çöken sislerin altında, fikren meşgulmüş gibi müphem bir çehreyle karmaşık, vehimli, sükûtun iniltileri içinde yaslıydı...

Kayıptan hâlâ hiçbir haberin alınamamış olması, herkesi üzüntüye sokmuştu... Sislere, kâbusa meydan okurcasına evlerin pencerelerinden hiç sönmeyen keskin ışıklar dökülüyordu dışarıya...

Gamlı, hicran notalı iniltiler vardı sokakta. Her evde, ıstırap vardı şu an. Gözler, sessizce konuşuyor, haberler soruyordu herkes birbirlerinden: "Ne olabilir ki?", "Yoksa, kaçırıldı mı?" Sır bir gidişti işte... Ve hiç sönmeyen ışıkların varlığını, hiçe sayan taze ışıklar gülümsedi gökyüzünden. Tan yeri ağırdı, sonra güneş, göz kırptı Kırlangıç Sokağı'na.

Sis kalkmıştı ama, nem vardı pencerelerin camlarında. Hicran buharlarının yükünü taşımıştı camlar sabaha kadar.

Meçhule giden yolcunun ardından, uykusuz bekleyen gözler mahmurdu... Sabah, erkenden sokağa çıktı sakinlerden bazıları. Haber yoktu...

Yüzler kederli, uykusuz gözlerde hüznün katmerleri açılıyordu...

Saat dokuz otuzu gonklamasına rağmen hiçbir haber alınamamıştı. Herkes seferberdi. Sokağın, parka yakın yuvarlağında toplanmıştı herkes... Kara bir haber ulaştı sabırsız gönüllere. Polis, ekip arabası durdu önce kalabalığın yanında. Haber bomba gibi düştü sokağa. Ekip arabasından inen polis amiri, kederli bir yüzle aldı kalabalığı karşısına. Annenin feryad eden sesi, vurdu gönülleri önce:

– Memur bey, haber var mı yavrumdan?

Mahcup, bunaltılı bir çehresi vardı amirin:

– Var, diyebilmişti.

– Bulundu mu kızım?

– Evet!

Heyecanlandı anne. Baba, sabırsız çırpınışlar içinde bekledi verilecek haberi:

– Hani, neden yanınızda değil?

Amir derin bir nefes aldı. Çok zorlandı konuşabilmek için. Fakat mecburdu. Görev duygusu cesaretlendirmişti amiri:

– Âşiyân diyormuşsunuz adına. Hemen şurada yanınızdaki parkta.

Ümit belirdi yüzlerde, baba heyecanından kızdı:

– Ne yapıyormuş orada?

Elini babanın omzuna koydu amir:

– Sakin olmalısınız efendim

– Neden, dedim amirim?

Anne kuşkulu baktı görevliye, azar yansıdı titreyen sesine:

– Neden getirmediniz onu?

– Kızmayın efendim. Sakin olun önce. Damla, maalesef bir vahşete kurban verilmiş.

Sevinçlerin, acıların ve çığlıkların dili, hep aynı. Yeryüzünde atılmış kahkahalar ve çığlıkların özellikleri değişmez fazla.

Kırlangıç Sokak acı çığlıklarla sarsıldı... Orada olmayanlar, sesi duyan herkes akın akın koştu sokağa.

Parka doğru bir akım başladı ve selleşti biraz sonra. Aynı istikamete aktı herkes. Sadece anne hariç. Çünkü bacakları artık taşımıyordu onu. Acı en şiddetli vuruşuyla indirmişti darbesini, yolun ortasına uzanıvermişti... Baba, şuur ötesi hareketlerle çırpındı, başı kesik tavuk gibi döndü ortalıkta ve sonra acının rüzgârına takılıp fırtınalar kopardı yolların üzerinde... Sadece bir isim vardı dudaklarında naralaşan:

– Damlaaaa! Damlaaaaa!.. Damlaaaaaa!..

Damla Âşiyân'da korkunç bir sapıklığa kurban edilmişti. Boğularak öldürülüp Âşiyân'a bırakılmıştı. Elbisesi, lime lime edilmişti. O körpe vücut şimdi içler acısı bir manzara gibi yatıyordu Âşiyân'da. Sessiz ve ıstıraplıydı çehresi. O, kirpikleri kırpılmayan gözler sitem doluydu dünyaya.

Seyirciler ürpertiliydi. Ebrar ve Arzu fenalık geçirdi. Arkadaşlarının soğuk yüzünü görmeye dayanamamıştı onlar.

Fısıltılar bir isim yaydı ortalığa:

– Murat!..

Evet, hiç zorlanmadan ve düşünmeden:

– Sadece o yapar bu tür işleri.

Halk arasında parkın müdavim bekçisi unvanını alan Aydın Kaya tasdik etti fısıltıları:

– Kesinlikle başkası olamaz.

* * *

Son birkaç gün, Kırlangıç Sokağı'nda çok şeyi değiştirdi. Akla gelmez şeyler olmuştu... Kavgalar, merakları renklendirdi. Sonra Orhan'ın gözler önünde bıçaklanması ve Damla'nın o tüyler ürperten vahşete kurban gidişi...

Damla, hazin bir törenle uğurlandı... Emekli Hakim Aydın Kaya, Damla'nın mezarı başında içli bir konuşmayla sevenlerini ağlattı...

Murat, fısıltıların ardından kıskıvrak yakalanıp gözaltına alındı ve hemen sonra tutuklanıp cezaevine alındı.

Murat'ın babası ve annesi kimsenin yüzüne bakamaz olmuştu. Utançlı ve mahçup... Bir gece sessizce kapılarını kilitleyip adresi belirsiz bir yolculuğa çıkmışlardı onlar da... Kahırlı ve umutsuz bir yolculuk, bir kaçış, ödenmesi güç bir utancın faturasının, omuzlarını çökerten payını ödüyorlardı anlaşılan...

Murat'ın yakalanıp evlerinden alınışı silinmemişti gözlerden. O, hiçbir beynin yitirmek istemediği bir tablo olarak kalacaktı zihinlerde. Umursamaz, yüzsüz, mağrur ve kendisinden emin, itirazlı ve hırçın bir sıfatla gitmişti polislerin arasında...

– Yok haberim, haksızlık ediyorsunuz bana.

Tükürükler, hakaretler, beddualar ve çığlıkların arasından uğurlanırken, yükselen sesleri kindar bakışlarla tarıyor ve adeta tehditler savuruyordu insanlara:

– Vurun, linç edin soysuzu. Linç ediiiin!..

Damla'nın arkadaşlarının çığlıklarıydı bunlar...

Son günlerde Âşiyân bakımsız. Hatta, içinde hiç müşterisi olmadı. Herkeste bir tereddüt, bilinmedik bir korku hakimdi yüreklerde...

Havanın güneşli günlerinde yine müşterisi vardı elbet. Oturmasa bile uğrak veren, dolaşıp evinin sessizliğine dönen yalnız adam: Aydın Kaya...

Orhan hastaneden taburcu edildi... Damla için, çok ama çok üzülmüştü... Dışarıya çıkmıyordu. Okula gitmiyordu günlerdir. Raporu vardı hastaneden...

Kırlangıç Sokağının neşesi yoktu eskisi gibi. Yüzler hüzünlü, bakışlar gamlı...

* * *

Havalar soğudu. Güneş artık dostça okşamıyordu insanları. Yılın ilk karı da toprağa düştü... Kış soğuk yüzünü iyice gösterdi.

Gün geçtikçe Kırlangıç Sokağı sakinleri, o dehşet sahnesinin etkisinden yavaş yavaş sıyrılıp unutulmuşluğa bıraktı herşeyi. Fakat bir anne ve baba vardı, evin tek çocuğunun yokluğuna alışamamış.

Hadiseyi unutamayan bir sima daha vardı. Aydın Kaya... Çocuksuydu mizacı, fakat ılık, sevecen bir kalbi vardı. Eşi kendisini terk edip sırra kadem bastıktan sonra, hasretin, gamın, yalnızlığın tabii ki terkedilmişliğin, en canlı örneğiydi onun hayatı.

Yalnızlığı bilmiyor, yaşıyordu o... Kederli anne ve babayı hiç mi hiç yalnız bırakmadı. Tıpkı bir yumuş çocuğu gibi, eksiklerini gidip aldı, acılarına ortak oldu, adeta soluklandırdı onları.

Fedakârlığın en canlı örneklerini sergiledi, insanlığın silinmezliğini ispatladı yaptıklarıyla...

Kırlangıç Sokaklılar onu efsaneleştirdi, büyüttü... Herkesin yapamadığını yapıyordu... Gönüller eskisinden biraz daha duyarlıydı ona karşı, bakışlar biraz daha saygılı ve sıcak...

Tabiata beyaz elbisesi yakışmıştı. Kuşlar, eskisinden daha tedirgin ve ürkekti tünedikleri dallarda...

* * *

Okullarda birinci dönem tatili başladı... Orhan'ın karnesinde zayıf olmayışı anneyi çok sevindirmişti... Artık eskisi gibi değildi Orhan. Sokaklar onu kendisine çekemiyordu. Kuşlarıyla ilgileniyor, derslerine çalışıyor, sade, sakin bir hayat yaşıyordu artık...

Bu değişim en çok anneyi sevindirdi... Sabah kahvaltılarını yapmışlardı... Anne bulaşıkları yıkamakla meşguldü. Orhan salona geçti, pencereden dışarıya arzulu bir seyir başlattı... Kafesteki güvercinlere baktı... Sıkılmıştı anlaşılan. Kafesleri aldığı gibi dışarıya çıktı... Bahçeye kurdu tezgâhını... Kuşları birer birer çıkartıp onlara uçuş talimi yaptırdı, taklalar attırdı...

Ebrar pencerenin kenarındaydı. Günlerden pazardı yine ve Harun Hoca da evdeydi bugün... Kahvaltının hemen arkasından çalışma masasının başına geçmişti. Yoğun bir programı vardı anlaşılan.

Ebrar odasına geçti. Pencerenin camından Orhan'ların bahçeyi seyre koyuldu... Sonra, onun da aklına güvercinleri geldi. Bir şeyler düşünüp masasının üzerindeki pelür kâğıtlardan aldı ve kalemine sarıldı... Bir duygu sağanağının esintilerini düşürdü kağıdın üzerine.

Evet, başlığı atmıştı kâğıdın üzerine... Sonra, duygularını işlemişti nakış nakış... Toy aklın peşine düşmüştü yüreği...

Kızar mısın?..

Pencere önünde efsun gibiyim
Ufuklar bulutlu, mahzun gibiyim.
Sen varsın baktığım her noktada yâr,
Kayasını bulmuş yosun gibiyim...
Aklıma yanık türküler düşüyor,
Yakılmadık...
Sen varsın baktığım her noktada yâr,
Sen varsın...
Aşka dair mısralar diziyor,
Sevdalı gönlüm.
Kızar mısın?..
Geveze kuşlar gibi seranat söylemekte,
Yüreğim...
Kalbime adını işledim senden habersiz,
Kızar mısın?..

Güvercinlerden bir tanesini çıkardı kafesinden. Kâğıdı yine katlayıp ayağına ustaca bağladı.

Sahi bu kaçıncısıydı yazdıklarının? Saymamıştı bile... Karşı bahçeye baktı. Güvercini sevdi, okşadı ve Orhan'ın tam dikkatini çektiği anda salıverdi elinden...

Yine her zaman yaptığı gibi camı kapadı, tülleri çekti üzerine ve tülün karelerinin sokağa verdiği görüntüden seyretti olanları...

Ziyaret

Dalmıştı. Zilin sesiyle irkildi. Kalemini bıraktı elinden, kapı açılmıştı kalkıncaya kadar. Dikkat kesilip sesleri dinledi Baba...

Orhan hicaplı bir yüzle belirmişti kapının boşluğunda. Utancından bakamadı Ebrar'ın gözlerine:

– Güvercinin kaçmış da.

Ezildi, soğuk bir ürperti yayıldı bedenine. Benzi uçuk pembeydi onun da... Güvercini almak için uzatılan elin parmakları titreşti yine, kalbi güvercininkinden daha hızlı vuruşlardaydı... Sesi de parmakları kadar titreşti:

– Sağ ol, zahmet veriyorum size de.

– Şey zararı yok!

– İçeri girsene. Babam da evde.

– Yo sağ ol, rahatsız etmeyeyim.

– Rahatsız olmayız.

Harun Bey gözüktü koridorda. Beklemedik zamanda araya giren ses ikisini de sıçratmıştı:

– Gel bakalım Orhan. Konuşalım biraz.

İrkilmişti, çekidüzen verdi kendisine, sesin sahibine bakarken:

– Sağolun Hocam. Rahatsız etmeyeyim. Ebrar'ın güvercini kaçmıştı da.

– Gel gel. Ben de sıkıldım yalnızlıktan. Hem bir şeyler sormak istiyorum sana.

Çekindi, suçlandı, bakamadı gözlerinin içine:

– Tamam, diyebildi sadece...

Sıkılarak içeriye attı adımını...

Sohbet

Çalışma masasının sağ kenarına oturmuştu... Ebrar vardı masanın diğer kenarında ve Hoca masasının başında ve yerindeydi yine... Ortalarında kalan masanın kenarlarında tam bir üçgen oluşturmuşlardı.

Ebrar vardı karşısında. Onunla göz göze gelmekten bile korkuyordu adeta.

Harun Hoca'ya baktı, gözlerinde yorgun ışıklar çırpınıyordu. Müşfik bir yüzle rahatlattı onu:

– Hoş geldin delikanlı. Çekinme öyle. Arkadaşmışız gibi davranmalısın. Hem evin sayılır burası. Bir oğlum vardı benim de. Adı Edebali. Şimdi senin yaşlarında olacaktı yaşasaydı. Boyu, fiziği, bakışları; evet, sen her halinle onu andırıyorsun. Biz seviyoruz seni. Gelip gitmeni istiyoruz. Yalnızız bizde gördüğün gibi... Başka kimsemiz yok işte. Sen iyi kalpli bir delikanlısın, kötülük gelmez senden.

Orhan kuşkulandı. Koskoca profesördü, kaçmazdı gözünden... Hassas bir sesle mırıldandı:

– Sağ olun hocam. Herkes olumsuz söyler de benim için.

– Hayır hayır. Sen çok farklı bir insansın benim için. Hatta hakkında olan eksik bilgilerimle, yazdığım eserde sen de varsın...

Şaşırdı:

– Yani?

– Yanlış anlamadın. Hayatın, yazmakta olduğum romanın içinde çok önemli bir yer tutmakta.

– Hayret, annem de öyle söylemişti. Hatta yazmaya başlamıştı beni. Şimdi de siz... Sahi ben öykülere konu olacak kadar farklı birisi miyim?..

– Şüphesiz.

– Sıradışı, şaşırtıcı davranışlarım mı var?

– Yok canım, alınma hemen. Romanlaşacak kadar renklisin sadece.

– Yarıda kalmış annemin yazdıkları. Artık devam edemiyormuş söylediğine göre.

– Merak etme ben bitiririm.

Ebrar heyacanlandı:

– Babacığım, ben de var mıyım yazdıklarının içinde?

– Elbette. Sensiz olur mu hiç?

Gönlünü aldı kızının.

– Babacığım.

– Efendim.

– Sen meşhur bir doktorsun. Üstelik profesör. Mesleğinle ilgili olsa hani?

– Kızım, Türkiye'de herkes mesleğini mi icra etmekte sadece? Hem mesleğim dışı da sayılmaz yaptıklarım. Doktorlar insanı en iyi inceleyen, en iyi tanıyan kimselerdir bence.

– Doktorların hepsi de kendisini tanıyabilir mi baba?

Şaşırtıcı bir soruydu doğrusu. Bir müddet durakladı. Anlamlı baktı Ebrar'ın gözlerine... Keyfi kaçtı biraz da:

– Onlar kendilerini tanıyabilselerdi, Yaratıcı'ya iman bakımından inanç, dünyada zirvesini yaşardı herhalde... Çünkü insanı en iyi tanıyan, onun teçhiz edildiği organları, nasıl çalıştıklarını akıl, his ve bütün sistemleriyle didik didik edildiği ilmin uzmanları onlar. Ne yazık ki onların çoğunluğu gezdirdikleri vücutların esrarından bile habersiz dolaşmaktalar yeryüzünde... Yüzeysel bir bakış sadece ve ezberlenmiş bilgilerden ibaret uzmanlıklar.

Hoca Orhan'a baktı sıkılmaması için:

– Güvercinler nasıl?

– İyiler. Sadece dört tane kaldı. Artık eskisi gibi alıp satmıyorum.

– Şayet annen artık yazmıyorsa, okuyup iade etmek için... Tabii bir mahzuru yoksa demek istedim.

– Bilmem sanırım mahzuru yoktur. Şey meraklandım duyunca. Adı ne yazdığınız romanın?

– Ha, Siyah Güller.

Düşündü, mânâ veremedi birden:

– Gülün siyahı diye mırıldandı.

Harun Hoca dikkatle inceledi Orhan'ı ve daha fazla merakta bırakmamak için açıkladı:

– Her insan ayrı bir güldür delikanlı. Sadece aslını yakalayamayışları, sorumsuz yaşayışlar, başkalarının haklarını hiçe sayan insanlar, gülün vasfını ve özelliklerini üzerinde taşıyamayan, talihsizlerin renkleri siyahtır sadece... Bir vasfı daha vardır siyah güllerin, çok ender rastlanan... Özlenen...

Gözleri buğulandı, elinde olmadan. Buruk bir çehre alıngandı:

– Yani ben?

– Yine üzerine aldın. Sen takma şimdi ismine. Yaratıcısı ile rabıta kuramayan insanlar olarak düşün istersen. İsyancı ve günahkâr. Ya da buradaki mecazdan kurtulup özlenen, aranan sıfatına bak.

Ebrar sabredemedi fazla:

– Babacığım o zaman çok az kırmızı ve beyaz güller kalır dünyamızda.

– Güller dediğin kadar azdır kızım. Fakat bütünüyle vasfını yitirenlerin rengi oradaki siyah.

Orhan sıkıldı. Bir kaçamak yolu arıyordu hareketleri ve onu da buldu:

– Harun Amca.

– Efendim.

– Annemin yarım bıraktığı defteri getireyim mi?

Durakladı:

– Bilmem! Bakarsın aile mahremiyetiyle ilgili konular vardır içinde. Anladığım kadarıyla hatıra türü yazılar olmalı.

– Yo hayır. Ben okudum bir kısmını. Daha çok benimle ilgili. Çocukluğumu anlatan kesitler.

– İy ya, getir o halde. Yalnız mahzurluysa ısrar etme sakın.

* * *

Güneş paskızılı bir renkte parlıyordu bulutların arasından. Tıpkı mahcup bir yüzü andırıyordu gökyüzü... Yerdeki beyaz örtünün üzerine hâlâ lapa lapa karlar düşüyordu... Güneş ışıklarıyla düşen kar taneleri enfes bir manzara oluşturuyordu havada.

Manzaranın dışarıya çekici bir gücü vardı insanı. Kırlangıç Sokak birden hareketlendi. Gençler, yaşlılar, herkes dışarıdaydı...

Kar topları uçuşuyordu havada. Ve o özlenen kahkahalar çekiliyordu semalara.

Elleri paltosunun ceplerinde, kasketinin siperlerini hafifçe kaşlarının üzerine yıkmıştı Aydın Bey. Kahkaha atan bir grubu kibarca azarladı:

– Çocuklar, ne de olsa kederli bir aile yaşamakta aramızda.

Çocuklar sustu. Neşeler söndü bir anda. Arzuları kursaklarında kaldı hepsinin de. Kar topları avuçlarının arasından birer birer usulca düştü.

Aydın Bey hiçbir şey olmamış gibi yürüdü. Herkesin dikkatini başka bir manzara çekmişti şimdi.

Hırçın kız, takmışlardı lakabını. Murat'la sık sık dolaşırdı bu sokakta. Onun hiçbir kural tanımayan serbestliği şaşırtırdı insanları...

Kar taneleri nefis düşüşlerde iniyordu yeryüzüne. Hava güneşli ve ılıktı. Değişik bir delikanlı vardı yanında. Sarmaş dolaş yürüyorlardı.. Dünya, insanlar hiçbir şey umurlarında değildi. Daha önce tanımışlardı onu... Aradan çok az bir zaman geçmesine rağmen, hem de aynı yolları, bir başka delikanlıyla, aynı sokakta, kural dışı cilvelerle adımlıyordu... Herkes şaşırmıştı. Onları seyrediyordu Kırlangıç Sokağın insanları ve adeta robotlaşmıştı vücutları. Ruhsuz, heykeller kadar duyarsız, bön ve şaşkındı herkes.

Yağmur'la yanındaki delikanlı yürüyordu sadece ve onlardan başka hayat durmuştu sokakta.

Orhan karşılarına çıktı. O da şaşırdı birden. Adımları ağırlaştı, derin bir kasvet bastı vücudunu... Aptallaştı, adımları iyice ufaldı, hayreti arttı. Aradaki mesafe oldukça azalmıştı.

Delikanlı kolunu omzuna atmıştı Yağmur'un. Biraz daha sokuldu. Hatta öpmek için yaklaştırdı dudaklarını.

Bu sıra sokaktaki sessizliği ürperten bir velvele çekildi semalara.

– Heeeey!

Delikanlı irkildi, sıçradı, ikisi de toparlandı. Bir nefes kadar sokuldu yanlarına Orhan. Kızı tanımıştı... Keskin bakışları kin doluydu. Bozuk bir asapla mırıldandı delikanlının gözlerinin içine baka baka:

– Hôst ulan ayı. İnsanların arasında dolaştığını unutmasana.

Delikanlı tuhaflaştı. Hayreti arttı.. Yağmur yavaşça sıyrıldı sarmaş dolaşlıktan. Delikanlı toparlandı, sert baktı, dişlerini sıkıp öfkeyle sarıldı yakasından Orhan'ın.

– Söylesene sen, kime ettin o sözleri?

Çevik bir hareket şaşırttı yine herkesi... Ellerini hınçla vurdu alttan yakasından sarılan bileklerine. Boşalan bilekleri yakasından çekip sert bir kafa indirdi delikanlının suratına...

Herkes şaşkın ve yine herkes suskun bir bekleyişteydi çakılıp bekledikleri yerlerde...

Orhan'ın okul arkadaşları yine kayıtsız kaldılar durdukları yerlerde. Seyir yine onlar için vazgeçilmez tutkuydu.

Yabancı delikanlı yerde ve sersemlemiş, acılarla kıvranıyor, derin soluyordu karların üzerinde...

Yağmur şaşkın ve korkulu bir yüzle bekliyordu. Bir jip fren sıktı sokağın kenarında. Heybetli, iri kıyım bir adam indi içinden.

Ona inmesi için kapıyı açan iki adam, gözlerine baktı emir almak maksadıyla.

Sokağa girer girmez ön camdan hayal meyal fark etmişti hadiseyi.. Yanındaki adamlara sessiz bir kafa göz işaretiyle emir verdi sadece...

Yerde debelenen delikanlının hareketlerini kontrol etmişti önce. Birşeyler sezmişti Kurt Adam.

Delikanlı, dudaklarından akan kanı yokladı parmak uçlarıyla. Acı, yüzünün şeklini değiştirdi. Kalkmak için kıpırdanırken çok ani bir karar vermişti ve bu Kurt Adamın gözlerinden kaçmamıştı.

Elini kot pantolonunun arka cebine sokup sustalısını çıkartıp kin dolu bir hareketle çökmüştü düğmesine.

Kurt Adam'ın işaret verdiği adamlar rüzgâr gibi estiler önce, delikanlı daha ayağa kalkmadan, bileğine yapıştı bir tanesi.

Sert, inanılmaz bir tepkiyle baktı delikanlı, bileğini büküp, elindeki sustalıyı alan adama... Koyu bir acı sardı suratındaki derinin üzerini. Yağmur çekildiği köşede şaşırmış, çaresiz titriyordu. Pardösüsünün içinde küçülmüştü, Hırçın Kız...

Sansar ve adamları... Delikanlı yerinden güçlükle kalkıp tedirgin baktı gözlerine Sansar'ın...

– Nusret Amca, o başlattı.

Kısıktı sesi Sansar'ın:

– Neden?

– Kız arkadaşımla dolaşıyorduk, laf attı.

– Durup dururken mi laf attı sana?

Orhan soğukkanlı bir eda içinde süzdü Sansar'ı... Namını o da duymuştu önceden... Beklenmedik anda söze girdi, Orhan. Kırlangıç Sokaklılar dudaklarını avuç içleriyle kapadı, güldüklerini saklayabilmek için:

– Uygunsuz hareketler içindelerdi Sansar Amca.

Önce Aydın Bey gülümsedi bıyık altından ve sonra herkes.

Adam dikkatle inceledi Orhan'ı:

– Nusret amca, diye düzeltti adını.

– Afedersiniz Nusret Amca. Herkes öyle diyor size de.

– Neyse, dobra bir delikanlısın sen fark etmez. Anlat bakalım neden vurdun?

– Dedim ya Nusret Amca. Uygunsuz hareketler içindelerdi. Bu sokağın genç kızları, kadınları arasında yakışık alır mı sizce?

Genç şiddetli bir tepkiye kapılarak yükseltti sesini:

– O benim hürriyetim anladın mı?

Orhan yine alışılmadık bir cevap verdi:

– İyi ya, suratının şeklini değiştirmek de benim hürriyetim olmalı...

– Nusret Amca!

Sansar delikanlıyı şaşırttı:

– Defol git buradan. Bir daha da gözüm görmesin buralarda.

– Ama Nusret Amca.

– Hapse giren çocuk, senin arkadaşındı bildiğim kadarıyla. Yakışır mı delikanlılığa senin yaptıkların?

Başka konuşmadı genç. Yönünü usulca sokağın çıkış istikametine doğru çevirip tek başına ıstıraplı bir gidiş başlattı...

Yağmur korkusundan düşebilirdi. Öylesine sarsılmıştı, ayaklarının üzerinde güçlükle duruyordu... Usulca toparlandı. Önüne baka baka, adeta ayaklarından ses çıkmamasına dikkat edercesine ürkek bir çekiliş stili ile uzaklaştı...

Sansar, Orhan'a baktı, elini omzuna bıraktı yavaşça.

– Cesur bir delikanlısın. Anlattılar seni. Fakat, yalnızsın unutma. Yalnızlıklar çok çabuk yorar insanı ve "pes" dedirtir...

Fedai olmaktan ileriye gidemezsin hayatta...

Orhan derin baktı Sansar'ın gözlerine ve anında rüzgârına kapıldı bir kelimenin:

– Fedai, diye mırıldandı sadece.

O da farkında olmamıştı kendisine konulan ismin... Kim bilir, bu tesbitten sonra, onun da asıl ismini unutacaktı sokaklar... Bu isimle çağıracaklardı artık onu da... "Fedai" tıpkı Sansar'da olduğu gibi.

Çünkü, etraftakiler de duymuşlardı kendisine konulan bu ismi... Esrarengiz sima, adamlarını alıp giderken mırıldandı:

– Bir gün lazım olursam, ara. Sevdim seni.

İnsanlar hâlâ hareketsiz, kayadan yontulmuş heykeller gibi seyir içindeydiler. Orhan hiçbir şey olmamış gibi dudak büktü ve etraftaki heykelleşmiş insanlara baktı... Sonra az önce ayrıldığı evin penceresine çevirdi gözlerini, Ebrar vardı pencerede ve Hoca...

Aldırış etmedi başka, yönünü çevirip evlerine doğru yürüdü...

* * *

Anne herşeyden habersizdi. Dikiş dikiyordu hanl hanl... Makinanın gürültüsü velvelelerini bile taşıyamamıştı kulaklarına...

Orhan, hadisenin hemen ardından bahçelerine gelmişti. Ağacın dalına astığı keseleri aldığı gibi evlerine girdi...

Zilin sesiyle durakladı anne.. Hayal meyal bir ses gibi geldi önce, ikincisinde işini bırakıp:

– Hay Allah, diye mırıldandı.

Kapıyı açtığında Orhan'la göz göze gelmişlerdi:

– Nerelerdeydin?

– Harun Amcalarda.

– Hayır ola?

– Güvercinleri kaçmıştı da.

Anne anlamlı gülümsedi oğluna bakıp. Sonra, odaya geçip makinesinin başına oturdu... Orhan güvercinlerin kafeslerini yerlerine bırakıp, annesinin bulunduğu odaya geçti. Baş ucuna geçip gölgesi gibi bekledi. Anne fark etti oğlunu. İşini bırakıp, şöyle bir göz gezdirdi üzerinde:

– Birşey mi var?

– Anne!

– Evet.

– Hani senin o "Hayatını yazıyordum" dediğin ajanda var ya?

– Evet.

– Onu Harun Amca'ya verir misin?

– Neden?

– O da beni yazmak istiyormuş da. Daha doğrusu bu sokağın insanını, kendi hayatını, ama, benim yerim de çokmuş...

Kesin bir itiraz vardı edasında:

– Olur mu hiç evladım? Aile yapımızı, onun aksaklıklarını anlattım ben o deftere.

– Utanacak bir şey var mı içinde?

– Yoo!

– O halde verelim be anne.

– O bir profesör, ben duygularımı basit bir üslupla yazdım sadece... Olmaz utanırım...

– Anne benim bildiğim yazı, başkalarının da faydalanması için, ondan ders çıkarması için yazılır. Hem aynen olmayacak ki. Sadece senin, benim hakkımda olan tespitlerine bakacak...

Dudak büktü, zorlandı, bir miktar düşündü... O defterin içinde başkalarının okuması gereken mahremler var mı diye... Şerit gibi geçirdi sayfaları gözlerinin önünden ve umursamaz bir karar verdi:

– Tamam götürebilirsin. Ancak geriye getirmek şartıyla.

* * *

Kış bitti... Bahar envayi çeşit çiçeklerle donatmıştı Kırlangıç Sokak'taki görkemli bahçeleri...

Desen desendi çiçekler bahçelerde. Güller, yeni tomurcuklarını patlatmaya çalışıyorlardı dikenlerin arasından...

Gönüllere bir tazelik coşkusu vaat ediyordu mevsim... Sokak kış günlerinin iliklere işleyen soğuklarını çoktan unutmuştu bile.

Bahar da ortaladı hatta, son günlerine yaklaştı. Öğrenciler mevsimin rehavetine kaptırmışlardı kendilerini. Her köşe başında kaçak talebeler göze çarpıyordu artık...

Park en ihtişamlı günlerini yaşıyordu baharın... İğde dallarına vuran yorgun esintiler enfes kokular taşıyordu dudağında. Hanımel-

lerinin esrarengiz rayihası karışıyor iğde dallarından yayılan kokulara... Sarmaşıklar ilahi sanatın göz kamaştıran nakışlarını dökmüş âşiyânın çatılaşan mevkiinde. Mazı ağaçları yeşilin en canlı renkleriyle duvarlanmış, muhteşem bir sarayı andırıyordu yine...

Bu bahar Âşiyân herkesindi... Murat tutuklandığı günlerden beri, ayrı bir hürriyete haizdi Âşiyân... Herkesindi. Daha cazip, daha çekici ve daha misafirperver...

Bazen çocuklar içinde evcilik oynuyorlar, bazen kaçak âşıkları ağırlıyordu... Daha doğrusu kim erken kaparsa onundu artık...

Bu bahar sık sık Aydın Bey de inzivaya çekildi Âşiyân'da...

Park sakindi... Akşamın habercisi lambalar, havanın henüz kararmasına rağmen yandı... Parkın müdavimleri de yavaş yavaş evlerine çekilmeye başlamıştı. Ortada kimseler kalmamıştı az sonra...

Kuşlar tünemeye başladı dallara, direğin tepelerinde kedi gözü gibi parlayan yorgun ışıklı lambalar, hafif hafif kendisini belli etmeye başlamıştı. Parkın batı yakasında tek tük misafirleri vardı kanepelerin...

Loş ışıkların kucağındaki parkta tüyler ürperten bir çığlık çekildi göklere:

– İmdaaaaat!

Âşiyân tarafındaydı yükselen feryat. Parkın batı yakasında oturanlar önce irkildi bu sesle, sonra korkulu, ürkek ama irade dışı bir koşuşturma başlamıştı sesin geldiği istikamete...

Koşanlar sokağın sakinlerinden yaşlı bir karı kocaydı... Bu sesin rüzgârına takılmıştı yaşlılar... Nefes nefeseydiler. Bir kaç meraklı daha vardı. Herkes yine mesafeli durmuşlardı hadisenin olduğu mevkiye... Yine çirkin, ürpertili ve içler acısı bir sahnenin şahidiydi seyirciler...

Bakışlar tedirgin ve heyecan dorukta bir andı. Herkesi hayrete düşüren sahne kanlıydı yine... Oyuncular yorgundu. Hatta, içlerinden yaşlı olanı "pes" bile demişti... Herkesin çok yakından tanıdığı simalardı oyun kahramanları.

O, acı çığlıklarla ortalığı velveleye veren kız, Ebrar'dı. Köşeye çekilmişti. Elbisesinin içinde titriyor, gözleri çıldıran bir insanın ba-

kışlarından farksız ışıklar yayıyor geceye, farkında olmadan adımları onu hadisenin uzaklarına çekiyordu. Geri geri yürüyor, fakat gözlerini dehşet sahnesinin üzerinden bir türlü alamıyordu.

Tarifsiz bir korku hakimdi vücudunda ve inanılmaz çırpınışlar içindeydi hâlâ... Ayakta duruşunu zor dengeliyordu feri çekilmiş bacaklar...

Aydın Bey vardı. Hemen Âşiyân'ın kapısı önünde. Onun da göz bebekleri deli deli dönüşlerdeydi. Kolu arkasında bükülmüştü. Yüzünden bir kazan su boca edilmiş gibi sıkıntı terleri boşaltıyordu suratının derisi.. Sağ kolu sırtına doğru bükülmüş gibi duruyor, gözleri korkutuyordu seyircileri... Bıçak saplanmıştı sağ kalçasının kalın etine. Orhan'ın sağ eli vardı bıçağın sapında.

Yaşlı adam sendeledi, dizleri büküldü. Bacakları taşıyamıyordu bedenini. Dizlerinin üzerine çöktü, eli belinde... Orhan, Aydın Beyin haline bakıp hınçlı, derin bir nefes aldı. Hırsını, hâlâ alamamış olmalı ki tüksintili bir eda içinde elini sırtına bastırıp önüne doğru itekledi... Herkesi hayrete düşüren güçlü bir nara attı seyircilere dönüp:

– Sapık işte bu adam!.. Sapık buuuuu!.. Murat sapık değilmiş, işte sapıımık!..

Ebrar'ı aradı şuursuz bakışlar ve az ileride buldu onu. Arka arka kaçıyordu hâlâ. Soluk soluğaydı, şuuru iyice karışıktı korkudan...

Orhan yerde yüzükoyun yatan yaşlı adama bakmadı bile... Bıçağını kalçasına saplı halde bırakıp, Ebrar'a doğru koştu... Yanına sokulup teskin etti onu, akıl verdi:

– Korkma! Kurtuldun işte...

Yaşlı Adam yorgundu, üstelik acılı... Yerde debelendi, çırpındı, gücünü toplayıp seyircilere bağırdı... Komşuları, onu tanıyan herkes şaşırmışlardı az önce duyduklarına. Onun seslenişi başka bir mecraya doğru çekti düşünceleri:

– Durmayın, polis çağırın, kötüyüm... Yalan söylüyor. Kızın ırzına geçerken mani oldum. Uygunsuz haldelerken yakalayıp kızdım. Onun için iftira etmekteler bana. Siz ona inanmayın, polis çağırın, polis!..

Orhan, Ebrar'a destek oluyordu:

– Yürü, hemen babana gidip anlatırsın olanları.

– Öldü mü?

– Boş ver şimdi. Sen söylediklerimi yapmalısın.

– Tamam.

Adımlarını hızlandırdı. İkisi birden terkettiler parkı... Yaşlı karı koca ve hadise yerinde birikenler ilgilendi Aydın Bey'le.

* * *

Ebrar evlerine girdiğinde soluk soluğaydı. Güçlükle açtığı kapıyı öylece bırakarak telefona koştu... Titrek parmaklar telefonun rakamlarına fersiz dokunuşlar bırakıp bir başka rakama dokunabilmek için kalkıyordu... Babasını aramıştı. Dolukan bir ses vardı Harun Bey'in kulağına götürdüğü ahizenin mikrofonunda:

– Baba!

– Ebrar?

– Baba koş!..

Hoca şaşırmıştı:

– Ebrar, neler oluyor, söylesene?..

– Kötü şeyler baba, çok kötü şeyler...

– Baba koş, bekleme. Aydın Amca, Aydın amca saldırdı bana parkta. O bir sapık baba, o bir sapık!

– Ebrar neler söylüyorsun?

– Baba koş korkuyorum.

– Evde misin?

– Evet.

– Nasıl kurtuldun?

– Orhan Abi'yetişti imdat sesime. Bıçakladı Orhan abi onu baba, yetiş!

– Geliyorum...

* * *

Orhan'ların ev Ebrar'ın endişesinden daha haberdar değildi... Akşam yemeklerini hazırlamaktaydı mutfakta. Zil sesini duyup kapıyı açmak için ayrıldı işinden. Kapıyı açtı, Orhan vardı karşısında... Garip bir hal vardı üzerinde. Anne gözlerinden yakaladı oğlunu...

– Orhan, bu ne hâl?

Aldırış etmeden içeriye geçti. Peşinden yürüdü ana.

– Sen ekmek almak için gitmemiş miydin?

– Evet.

– Hani almamışsın?

– Alamadım.

Anne telaşlandı.

– Anlatsana be çocuk. Bir gariplik var sende?

– Basit bir hadiseydi işte.

– Nasıl yani? Benzin uçuk, yakan paçan! Sen boğuşmuşsun birisiyle?!

Derin bir nefes alıp annenin gözlerine mahcup bir bakış uzattı:

– Anne, sakin ol ve beni iyi dinle şimdi. Aydın Amca'yı bıçakladım.

Anne, korkunç bir feryat kopardı:

– Neeeee!

– İnan bana anne. İstemezdim öyle olsun. O bir sapıkmış anne. O bir sapık.

Endişesi çoğaldı, elini saçlarının üzerinde dolaştırdı oğlunun.

– Orhan, sen hiç uslanmayacak mısın ha? Söyler misin yine neler oluyor?

– Ekmek almak için çıkmıştım hani. Parkın kenarından geçerken acı bir çığlık ulaştı kulaklarıma. Koştum. Ses yabancı değildi...

Ebrar'ı sıkıştırmıştı. Bıçak dayamıştı kızın göğsüne... Âşiyân'ın içindeydi ikisi de... Beni görünce şaşırdı. "Gelme, gelme öldürürüm" diye bağırdı. Aldırmadım, bütün ikazlarına rağmen koşup bileğine sarıldım. Büktüm, bütün gücümle büktüm. Ebrar kurtuldu anne. Bıçağı almak için zorlamıştım kolunu büküp. Bırakmadı. Ani bir

hareketle tökezledi üzerime ve olanlar oldu. Bıçak ya böğrüne, ya da kalçasına saplanıp kaldı...

Anne gözyaşları içinde dinledi oğlunu. Hıçkırıkları yükseldi. Çaresizlik içindeydi. Hıçkırıkları kesip güçlükle mırıldandı:

– Ne yaptın sen be çocuk? O nüfuzlu bir insan. Biz kimsesiz... Suç, döner dolaşır seni bulur.

Teselli etti annesini. Soğukkanlıydı hâlâ:

– Korkma sen, hiçbir şey olmaz, merak etme.

– Yaşıyor mu bari?

– Bilmem, herhalde yaşıyor olmalı.

Dizlerine vurdu, çırpındı anne:

– Oğul ne yaptın sen? Sahip çıkmadım mı sana? Sokaklara yenik mi düştün sonunda?

* * *

Park hareketli anlar yaşadı yine. Polis haber alır almaz ambulans istedi... Park, meraklıların istilası altındaydı.

Yaşlı adam seyircilerin gözleri önünde ambulansa alındı ve polis verilen adres için yola çıktı...

Kapılarında duran ekip arabasına baktı perdenin kenarından, siren seslerine dikkat kesildi. Anne ölümcül bir heyecana kaptırmıştı kendisini... Oğluna dönüp çırpındı:

– Demedim mi ben sana? Polisler, polisler var kapımızda.

Az sonra zilin cırlak sesi doldurdu odanın içini. Orhan etkilenmemişti anne kadar:

– Korkma, gidip ifademi verir dönerim. O adam sapık anne, ispat ederim bunu. Meraklanma sen.

Dizlerinin feri kesilmişti annenin. Kapıyı Orhan açtı. Polisler vardı kapının önünde. Göz göze geldiler:

– Orhan Açıkgöz sen misin?

– Evet.

– Bizimle karakola kadar geleceksin.

– Tamam...

Aslı Hanım yalpalayarak geldi koridora kadar, üzerine almak için pardösüsüne uzanırken bir itiraz sesi yükseldi Orhan'dan:

– Anne sen gelmeyeceksin...

Dinlemedi oğlunu. Güçlükle giyindi pardösüsünü ve bütün itirazlarına rağmen o da yürüdü arkalarından...

Sokak, yine bir seyir yeri. Lanetli bakışlar var bu defa Orhan'ın üzerinde... Kin dolu, nefret dolu bakışlar, yüzler tiksintili nedense...

O nefret sağanağı bakışların arasından geçip bindi polis otosuna. Anne ve oğul, bu manidar bakışlara anlamsız, garip bakışlar bıraktılar cevap olarak...

* * *

Harun Hoca sokağa alışılmadık bir süratle girdi. Polis arabasının kenarından rüzgâr gibi geçti. Orhan'ın annesini gördü otonun içinde yıldırım hızıyla dolaşan bakışları. Gazdan çekmedi ayağını. Kırlangıç Sokağının kaldırım taşları yine seyircilerin yüküyle muzdaripti...

Acı bir frenle durdu kapılarının önünde. Arabanın kontağından anahtarı çekmeden inip rüzgâr gibi esti merdivenlerde.

Ebrar pencereden görmüştü babasının geldiğini. Kapıya koşup bekledi.

Göz göze geldiler, Ebrar kollarını korkuyla açıp babasına sarıldı.

– Babaaaa!

Sarıldı, sarıldı, sarıldı... Aralanıp kızının korkusunu gidermek için çırpındı baba:

– Neler oldu anlatsana?

Ağlayan bir ses yakarıştaydı:

– Baba, Orhan'ı götürdü polisler.

Kızını içeriye alıp kapıyı kapattı önce. Kolunu doladı boynuna, şefkatle baktı gözlerinin içine. Sakinleştirmek istedi kızını:

– Anlat hele, neler olmakta?

Gözlerine baktı babasının. Sevgi, şefkat ve destek bekliyordu ondan...

– Canım sıkılmıştı. Sokağa çıktım. Sonra ekmek almak geldi aklıma. Parkın kenarından geçerken. Dolaşmak istedi canım. Bir ses vardı. Beni çağıran... Dönüp ona baktım:

– Aydın Amca'ydı. "Ebrar" diye seslendi... "Efendim Aydın Amca" diye cevapladım. Sesi titrek ve oldukça heyecan doluydu. Hiçbir anlam veremedim, Âşiyân'ın karşısına düşen kanepesinde oturmuştu yine... "Gelsene" diye tekrarladı. Hiçbir şey düşünmeden yanına yaklaştım. Gözleri korkunçtu:

– Arzu'yu gördün mü, dedi.

– Hayır. Diye cevapladım...

Ayağa kalktı. Üzgün gibiydi... Gözleri değişikti baba.

– Şey, diye mırıldandı... Âşiyân'da oturmuş sessiz sessiz ağlamakta. Bir derdi var onun. Sana ihtiyacı olmalı bence, diye söylendi.

İnandım ona.

– Gidip bir bak istersen, dedi... Yakın arkadaşısın. Belki sana anlatır.

Şaşırmıştım. Yürüdüm, Âşiyân'a girdim... Kimseler yoktu içeride. Geriye döndüğümde, bir el kapandı ağzıma ve göğsüme bıçak dayadı.

Ağladı, ürperdi, titredi yeniden, anlatırken:

– Aydın Amca'ydı o... Sus diye mırıldandı sadece ve tehdit etti. Sesini çıkardığın anda öldürürüm seni.

Aniden sarıldı babasına, hâlâ hadisenin etkisi altında ve şoktaydı. Yüksek hıçkırıklarla endişeye düşürdü babasını:

– O bir sapık baba, o bir sapık!

Okşayarak saçlarını düzeltti kızının:

– Korkma, herşeyi anlatmalısın.

Gözyaşları buharlandırdı görüntüyü. Şaşı gibi bakıyordu babasının gözlerine:

– Ne istiyorsam öyle yapacaksın, dedi. Sesin çıktığı an, bıçağı saplarım kalbine...

Çırpınırken ağzımı kapatan eli aralandı. Korkunç bir çığlık attım o vakit. Paniğe düştü, hırçınlaştı... İtekledim, sendeleyip aralandı benden. Tam kaçıyordum, ayağını taktı ayağıma yüzükoyun düştüm Âşiyân'ın kapılaşan mevkiine. Yeniden toparlanıp yakaladı beni. Ağzıma kapadı elini ve bıçağı yeniden dayadı kalbimin üzerine. Âşiyân'ın içine doğru sürükledi. İşte tam o anda Orhan Abi'yetişti imdadıma. Sesimi duymuş...

Nasıl yaptı bilmiyorum. Beni kurtardı. Ben aralanınca bir de baktım bıçak Aydın Amca'ya saplanmıştı.

– Öldü mü?

– Yaralı olmalı baba. Orhan Abi'yi götürdü polisler.

– Sakinleş biraz. Şimdi biz de yetişiriz peşlerinden.

– Ne olur, kurtar onu baba...

Karakol

İfadelerdeki çelişki kafaları karıştırdı... Karakolda Orhan'dan alınan ifadenin dışında, hastaneden gelen ifade tam bir zıtlık içindeydi...

Orhan, Harun Hoca'yı ve Ebrar'ı karakolda tam karşısında bulunca utandı. Yüzlerine bile bakamadı... Aydın Bey'in ifadesi bardaktaki son damlanın bile sabrını taşıracak nitelikteydi... Masum anne ise perişan çırpınışlar içerisindeydi... Harun Hoca ilk defa onu teselli etti:

– Kendini bırakma öyle bacım. Bak beraberiz.

Ebrar alındı ifade için. Orhan'la aynı ifadeyi verdi o da. Komiser şaşırmıştı? Aydın Beyin kendisine ulaşan ifadesini okudu Ebrar'a ve devam etti:

– Bak kızım. Çocuksu bir iş yaptınız. Sevişiyorken görmüş sizi ve müdahale etmiş. Korktuğunuz için yanlış ifade veriyorsunuz ikiniz de.

Seni düşündüğü için yapmış Aydın Bey bütün bunları ve sonunda da yaralanmış.

Yüksek bir çığlık attı Ebrar:

– Hayır, hayıııır!..

Yeniden hatırlamıştı o korkunç sahneyi...

– Sakin ol kızım. Yalan çok kötü bir huy. Doğruları anlat.

Hırçınlaşmıştı, çırpındı, derin derin soludu. Babasına anlattığı şekilde hadiseyi bütün detaylarıyla anlattı yeniden...

Görgü şahitlerinin ifadesi, Aydın Beyi destekliyor, sadece Ebrar ve Orhan aynı şeyleri söylüyorlardı. İçinden çıkılmaz bir hale gelmişti ifadeler...

Çocuksu davranışlar, sorumsuz hareketler ve korku. İşte öyle değerlendiriyordu komiser... Sonuç hiç de sevindirici değildi Hoca için.

– Gözaltı, denildi Orhan'a.

Anne, perişan bir halde ayrıldı karakoldan. Harun Hoca, Aslı Hanım'ı da alıp birlikte döndüler evlerine... Önce Orhan'ların evlerinin önünde durdu araba. Hoca mahçup bir sesle mırıldandı dönüp:

– Aslı bacı üzülme sakın. Ebrar da seninle insin, birlikte kalın kabul edersen eğer. Benim hastaneye kadar uğramam gerek.

Sevindi.

– Kalsın.

Ebrar ilk tepkisini verdi babasına:

– Yoksa o adama mı gidiyorsun?

– Evet, dinlemem lazım onu. Şimdi sen teyzenle otur ve korkmayın.

– Ona inanma sakın. O bir yalancı baba, bir yalancı o!

– Merak etme. Bir oyun var işin içinde. Ben sizlere inanıyorum.

Hastane

Yoğun bir düşüncenin etkisi altındaydı vücudu... Hastanede bir dostunu buldu. Birlikte çıktılar merdivenlerden... Aydın Bey'e müdahale eden doktora uğradılar önce, meslektaşından gerekli bilgileri aldı:

– Durumu nasıl?

– Korkacak bir şey yok Hocam. İsterseniz bir de siz bakın.

– Hı hı, fena olmaz.

Koridora üç meslektaş konuşarak yürüdüler. Harun Bey'in fikren meşgul oluşu her halinden belliydi.

Aydın Bey'in bulunduğu odanın kapısından içeriye girerken, kâbus, bakışlarını korkunç bir şekilde yansıtmıştı... Göz göze geldiler Aydın Bey'le. İhtiyar adamın gözlerine derin, anlamlı ve ısrarlı bir bakış bıraktı. Farkında olmadan uzun sayılan bir zamanı eritti aynı keskin bakışlar...

Yaşlı adamın ilk ifadelerini tedirgin, kuşku dolu gözlerinden alıyordu... Aydın Bey'in kirpikleri inanılmaz bir panik içindeydi... Yüzünün rengi biraz daha soldu, sıkıntı terleri döktü iri iri.

Harun Bey'in hedefini değiştirmek isteyen bakışları titrekti. Tıpkı nefesi gibi... Garaza, siteme, ithama bürünen sesin tonu anlamlıydı.

Her haliyle fotoğrafların gerçek pozlarını çekiyordu.

– Geçmiş olsun!

Dudakları seğridi ihtiyarın, kanı biraz daha çekildi yüzündeki deriden, acındırıcı ifadeye büründü çehresi:

– Sağ ol doktorcuğum.

Yatağında uzanmış yatan ihtiyara iyice sokuldu. Kısık bir sesle sordu ona:

– Neler olmakta, anlayabilmiş değilim hâlâ?

Soluğu tıkanacak gibiydi. Heyecan kalbinin atışlarını durdurabilirdi. Gözlerinde beklemekten korkan bakışlar, başka istikametler aradı kendisine. Zor telaffuz edebiliyordu kelimeleri.

– Ebrar'a kızma sakın. Bir çocukluk psikolojisinin etkisiyle ifadeleri yanıltıcı. Orhan da korktu. Sen doktorsun, gençlik psikolojisini hepimizden daha iyi bilmektesin... Bir gençlik arzusunun rüzgârına kapılmıştı ikisi de. Uygunsuz bir manzaraya çok yakınlarken müdahale ettim... Kızının iffetini kurtardım aslında, bunu bilmelisin. Sen dürüst, namuslu bir insansın. Başın ağrımasın diye...

Çocuklar yanlış ifade vermişler, üzüldüm... Bence fazla varmamak lâzım üzerlerine. Sıkıştırdıkça, başkasını suçlarlar. Bu hep böyledir doktorcuğum.

Sakindi fakat, muhatabını rahatlatıcı değildi tavırları. Sesi lanetli bir tondaydı konuşurken:

– Hukukçusun. Bir ömür hukuk jimnastiği yapan beyin, elbette iyi bilir onun hilelerini. Önce dürüst olmalısın. Benim kızım ezbere okuduğum bir şiir gibidir. Onun en iyi yorumcusu da ben olmalıyım. Kızım yalan söylemez. Öyle yetiştirdim onu.

Kıvrandı, sıkıldı, acının en sınırsızı istila etti suratını:

– Harun Bey.

– En büyük iyilik, hileleri terk etmektir. Tavsiye ederim...

– Anlaşıldı doktor. İyilik bilmedin. Başka da konuşacak sözüm yok, var neyi doğru biliyorsan öyle yap.

– Söyleyecek sözlerin olmalı. Daha aylar öncesi iğrenç arzulara kurban giden o yavrunun, şu an iftira yüzünden hapiste yatan bir delikanlının ahlarını da ödeyeceksin. Unutma bunu!

Hırçınlaştı, gözleri çılgın bakışlar yaydı odanın içinde:

– Çıkarın, çıkarın yanımdan. Lütfen çıkarın. Rahatsızım zaten.

* * *

Kırlangıç Sokaklıların kafaları karıştı... Çoğunluk Aydın Bey'in ifadesine inandı ve taraf tuttu... O kendisini iyi savunmuştu... Kendisinden çok başkalarının adına yaşamasını şiar edinmiş bir iyilik meleğiydi o...

Orhan tutuklandı. Kimse şaşmamıştı buna. Mahkeme, daha önce aynı yerde vuku bulan hadise ile ilinti kurdu ve daha ileri günlere bıraktı davayı...

Aydın Bey kendisini seven insanların da gayretiyle içinde bulunduğu hukuk savaşını kazanmak üzereydi. Herkes, aynı şeyleri düşünüyordu...

Aslı Hanım'ın ve Orhan'ın umutları yine başka bir bahara kalıyordu anlaşılan.

Rüya

Bugün hafta sonu tatiliydi. Harun Hoca biraz geç kalkmıştı, yüzünü yıkadı, ocağa çay koydu. Ebrar'ın odasını yokladı gezinirken, uyuyordu. Yeniden mutfağa geçti, kahvaltı masasını hazırladı.

Ayak sesleri ulaştı kulağına. Anlaşılan kalkmıştı Ebrar. Mahmur gözlerle dolaştı önce, lavaboya geçip yüzünü yıkadı. Gitmeyen bir sersemlik vardı üzerinde. Babasını aradı gözlerini kırpa kırpa, sonra seslendi:

– Babacığım!

Beklediği ses geldi kulaklarına:

– Efendim.

– Neredesin?

– Mutfakta.

Sesin geldiği istikamete doğru yürüdü. Mutafa geçip yorgun baktı babasına. Rehavetten kurtaramamıştı kendisini. Baba çoktan oturmuştu bile hazırladığı sofraya.

O da altına bir sandalye çekip tam karşısına oturdu...

Baba çayları doldurdu, buğulu bakışlar esrarlı bir seyir içindeydi;

– Baba.

– Efendim.

– Biliyor musun, çok hüzünlü bir rüya gördüm.

– Belli. Etkisi altında kalmış bir halin var.

Istırapla doluydu çehresi. Sesi titrekti ve kelimeleri kullanırken, dudakları ince ince titreşimlerle seğiriyordu:

– Damla'yı gördüm baba... Önceki kıyafeti değildi üzerindeki. Tıpkı Aslı Teyze gibi giyinmişti. Tesettürlüydü. Ona geldi, Aslı Teyze'ye. Elini öpüp koluna girdi. "Orhan Abi'yi ziyarete gidelim" dedi.

Bana bakmadan, benimle konuşmadan, anlıyor musun baba. Benimle hiç konuşmadan, yürüyüp gitti ikisi birden.

Gözlerine baktı, dikkatle inceledi kızını:

– Rüyan işe yaradı. Bugün Pazar. Ziyaret günü. Kahvaltını yapıp Aslı Teyze'ne git. Rüyalar tersine derler. Orhan'a ziyaret için biz götürelim.

Acılı bir tebessüm belirdi Ebrar'ın dudaklarında:

– Tamam, ama sorumun cevabını alamadım ki.

– Yani?

– Tesettürlüydü o. Dünyada iken yaşadığı hayatın, tam zıddı olan bir kıyafetle gördüm onu.

– Damla henüz bulûğ çağlarında bir kızdı. Günahsızdı yani. Allah onu Ahiret Yurdunda mükafatlandırmış rüyana göre.

Durakladı, derin baktı babasının gözlerine:

– Baba?

– Efendim.

– Bulûğ çağı da ne demek?

Elemli bir çehresi vardı. İçli bir seyir tutturdu kızına bakarken. Dudaklarına kadar yaklaştırdığı çay bardağını geriye indirdi, hassas, okşayan bir sesle ulaştı kızına:

– Annen yok. Benim anlatmam gerekiyor bazı şeyleri. Aslında ilmihaldeki yerlerini işaretledim bir bir. Lakin o aralarına boş kâğıtlar koyup kırmızı kalemle işaretlediğim yerleri açıp bir bir okuyacaksın. Kendini hayata onları öğrenerek hazırlayacaksın.

– Baba, o dediğin kitabı alıp işaretlediğin yerleri okur, öğrenmem gereken kavramları öğrenirim. Ancak, benim şu anki merakım çok farklı.

Rüyada nasıl görüyoruz biz? Gözlerimiz kapalı ve beyin uykuda. Bedenimiz hareketsiz ve yataktayız.

– Beden sadece Ruh'un elbisesinden ibarettir kızım. Rüyada gördüğün gözlere gelince. Şu an kullandığın gözler değil, onlar çok daha farklı. Kalp gözü denir onlara...

– Babacığım şaşırtıyorsun beni. Rüyalarda herşey somut. Dokunabiliyorsun, konuşuyorsun, onunla seviniyor, birlikte üzülüyorsun. Sonra gözlerini açıyorsun, her şey sır...

– Evet, bence de şaşırtıcı şey anlattıkların. Fakat aklın kavrayamadığı gizler bunlar. Farklı makamlarda, bilinmedik simalarla birlikte yaşıyor insan. Uyandığı vakit hiç tanımadığı yüzlerle dost, ya da düşman oluyor insan. Sevgileri, hatta sevdaları yaşıyor, acıları, inanılmazları yaşıyor... Bilinçaltı dünyası deyip geçiyoruz sadece, Çözümsüz, gerçeklerden uzak yorumlar getiriyoruz rahatlamak için. Ve unutup gidiyoruz yeniden dünyaya dalıp...

Şimdi sen de geç onları, Aslı Teyze'ne haber ver...

– Hayatımızı, düşüncemizi, hislerimizi ve bizi kuşatan, O erişilmez gücün adı ne baba?

– Allah. Bizleri yaratan Sınırsız Kuvvet.

– Doğup büyüyor ve sonunda ölüp yok oluyoruz. Hayatımız boyunca sıkıntılar, sevinçler, akılalmaz olaylar ve acı bir son. Mânâsı ne sence bütün bunların?

– Hayat bir imtihan yeri. Yaşadıklarımızla not alıyoruz. Gideceğimiz yurt için... Aldığımız notlara göre, hayat şartı gibi bir şey. Ceza ve ödül... Cennet veya Cehennemi kazanıyoruz, doğru ve yanlışlarımızla... isyan ya da itaatlerimizle...

– O yurdun adı?

– Ahiret.

– Ahiret ne demek?

– İnsanın varoluş serüveninin en son durağı. Bitmeyecek bir hayatın başladığı yer.

– Orada da imtihan var mı baba?

– Yok. Dünyada iken yaşadığımız hayatın ceza ya da mükâfatını göreceğimiz yer.

– Cennet ya da Cehennem dediğin yerler mi?

– Evet.

– Anlatır mısın babacığım. Bizleri hep korkuttukları o yer, yani Cehennem nasıl bir yer?

Durakladı.

– Allah'ın azabı çetindir kızım. Kur'an'da insanlar için kurallar var. Yasaklar ve müsaadeler. Yasakları dinleyenler, yani isyan edenler, derecesine göre cezalandırılacaklar. İşte o cezaların verileceği yerin adı Cehennem.

– Anlatır mısın baba. Cehennem nasıl bir yer?

– Ateş demek. Anladığım kadarıyla, dünyada onun çok kötü bir örneği olarak, yanar dağların püskürüp nehir halinde akan lavlarını hep Cehennem'e benzetirim. İnanılmaz ürpertide bir akış vardır onda; içine atılan her şey anında eriyip buharlaşır ve kızgın ateşin arasına karışıp akışa geçerler...

Sen insanın o çok korkunç derecedeki ateş ırmağının içine düşüp erimeden akışını, çırpınışlarını düşünmeye çalış...

Gözleri korkuyla parladı Ebrar'ın. Nefesi sıklaştı:

– Tamam tamam onu anladım. Ya Cennet?

Unutmak, o iklimden kaçmak istercesine değişmesini istemişti konunun... Baba farkında olmadan kâbusa götürmüştü kızını. Başka yorum yapmadan değiştirdi:

– Cennet. İşte orası hayal edemeyeceğimiz güzelliklerle süslü. Bitip tükenmeyen asude bir hayat.

– Nasıl kazanılır orası?

– İsyan ve itaat. Biri felaketi diğeri kurtuluşu vaad etmekte. Kur'an'ın onay verdiği hayatı yaşayanlar için Cennet, Yaratıcı'nın kurallarına duyarsız kalanlar için Cehennem. Sen Cennet'i kazan kızım. Öyle bir hayat yaşa ki vaat edilen Cennet'te sana da bir yer ayrılsın?..

– Nasıl?

– Kur'anı oku ve onun onayını al. Hayat çizgini ondan al...

– Baba.

– Efendim.

– Sen doktorsun. İnsanlar görebilen, duyabilen, hisseden bir varlık yapabilirler mi sence?

– Hayır. Göz yapabilselerdi; âmâlar olmazdı.

– Bütün ilim adamları bir araya gelseler bile mi?

– Evet.

– Bir kalp yapabilirler mi baba?.. Duyan, hisseden, seven?..

– İnsan ilmi sadece Allah'ın imkan tanıdığı ölçülerden ibarettir. Yani okyanuslara düşen bir damla gibi...

İnsan ilmi organ yapabilseydi, organ nakli için kampanyalar açılır mıydı hiç?..

Organ gözün seçemeyeceği, mikropların güçlükle görebildiği hücrelerden müteşekkil. İnsan canlı yaratamaz evladım... Sadece kendisini sorgulayabilse, senin gibi... Israrla sürdürse bu merakını, kendisini arasa, kendi beden çukurunda... Kendi beden ülkesini dolaşabilse.

Düşünceyi, organlarını, his denilen sırrı, duygu denilen sihiri, akıl denilen muammayı... Hayallerini, hülyalarını, acılarını alabilse onlardan... Yaratıcı'sını keşfeder ve ona itaat ederdi.

Kendisi kurtulurdu ve dünya insanı kurtulurdu... İnsanlar Kur'an'ın ikliminde yaşasalardı. Hapishanelere, polislere, hatta sınırları bekleyen askerlere bile gereksinme olmazdı. Çünkü, haklar var onda. Kul hakkı var. Hakkın olmayana el süremeyişin var. Haram, helâl ilkesi var; kılı kırk yaran bir düşüncenin ikliminde yaşamak... Bütün insanlığın arzuladığı hayat tarzı senin anlayacağın.

– Ben onları en sağlıklı bir biçimde nasıl öğrenebilirim baba? Yürüdüğüm hayat yollarında uçurumları, şeytanın hilelerini, tehlikeleri gösteren işaret taşları var mı?

– Var. Kur'an insanının hayat rehberidir. Günahsız yaşamayı öğren ondan. Yahut, daha az günahla yaşamayı.

– Ben Kur'an okumasını bilmiyorum ki. Hem o Arapça.

– İlim adamları Kur'anı tercüme etmişler. Tefsir ve Meâl'i var. Alıp dikkatle oku. Kur'an senden yaşadığın hayat içinde neleri yapmanı istiyor, neleri yasaklıyor. Takıldığın yerler olursa birlikte tartışırız. Aşamazsak, daha iyi yorumlayanlara sorarız.

– Babacığım.

– Efendim.

– Durulmamış bir düşüncem var, pek çözemiyorum. Sence bir kadın nasıl olmalı?

– Onu sen bulacaksın. Düşünce ufkun açılacak, araştırdıkça. Ama, yine de çok istiyorsan Kur'an'ın çizdiği fotoğraftan anladıklarımın tarifini yapmaya çalışayım.

– İstiyorum.

– Bak kızım. Kadının kendisini, sokaklarda şehveti kırbaçlayan kıyafetlerle endam aynası haline getirmemesi gerekiyor. Düşünceyi bulandırmamalı kadın... Günah unsuru olmaktan kaçınmalı... Hele sistemin bütün ağırlığını vicdanlarımızda hissettirdiği günümüzde, toplum ahlâkının balans ayarını yapmak kadınlara düşmekte...

Moda, eğlence ve nefsani seks oyunlarının tuzağına düşmemeli kadın. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, şeytan bile insanların çılgınlıklarından ürperti duymaya başladı... Bence Şeytan'a yapacak iş bile kalmadı, insanların şu ahlâk dışı yaşadıkları çağımızda.

İnsan bütün kutsallarını yitirmenin eşiğinde sanki. İnsan kendisi için bir yitik. Önce kendisini bulmalı. Sorgulamalı kendisini insan... Öyle bir yargı ki, yaptıklarının karşısında dimdik durabilmeli, vicdanı ezilmemeli, utanç duymamalı yaptıklarından. Müsterih bir gönülle yaşayabilmek için, kalbin verdiği sinyallere kulak vermeli... Çünkü, Yaratıcı, kalbe ilahi adaletin hiç bozulmayan terazisini koymuş. O, bütün yaptıklarımızın yanlış ya da doğru olduğunu söyler bize... İyi bir iş yaptığımız vakitlerde haz duyarız. Olumsuz bir işe daha bulaşmadan; hatta teşebbüse yeltenirken, onun rahatsızlık sinyallerini verir kalbimiz. Onu mutlaka duyarız. Duyarız da umursamak istemeyiz. İsyan ve itaat. Bizi biçimlendiren o sinyallerin sonucu... Olmak!..

– Olmak ne demek baba?

– İnsan olmak için önce üç şey gerekli. Bilmek, bulmak, olmak. Kimi bilmek? "Allah'ı". Kimi bulmak? "Allah'ı". Kiminle olmak? "Allah'la"... İşte kızım, her insan gibi senin de mutlaka bulman gereken üç yitik. Hatırlarsan bir defa daha söylemiştim bu üç şeyi...

Gözlerine bakıp sabrını kontrol etti:

– Sıkıldın mı?

– Yo hayır. Ben istedim.

– O halde devam edebilirsin.

– Baba.

– Evet.

– Kapansam.

– Gördüğün rüyanın etkisi altında olmalısın.

– Bilmem. Daha çok bu konudaki fikrini sordum.

– Bu Kur'an'ın fikri, benim değil. Kadınlar için "Ziynetlerinizi, mahrem erkeklerden sakının" diyor. Bir kaç surede kesin emir halinde bu.

– Baba, saçlar ziynete dahil mi?

– Evet. Okuduğun vakit daha iyi anlayacaksın.

Yutkundu, sıkıldı, yüzündeki ifadelerde gerginlik oldu:

– Hor bakmakta çevremiz o kimliği benimseyen kadınlara. Aydınlar, çağdaşlar önemsememekte onları, cephe almaktalar üstelik.

Buruk bir tebessüm belirdi Hoca'nın dudaklarında:

– Aydın ve çağdaş dediğin insanların tarifi ne? Ben bir profesör olarak hangi kategorinin içindeyim sence?

Durakladı, düşündü, oldukça zorlandı cevap ararken:

– Bilmem. İrtica diyorlar başörtüsüne. Siyaset diyorlar, sonra.

– İrtica, insanın Yaratıcı'sıyla kavga etmesidir. Başörtüsünün neresinde Yaratıcı ile kavga var?.. Allah, kapanın dediği için kapanan kadınlar O'na itaat halindedir ancak.

Aydın insan Allah'ın emirlerini bilen ve bunu hayatına uygulayan insandır. Allah'la kavga eden insana aydın demek, kelimenin anlamını bilmemektir bence.

Varlığı hiçbir varlığa muhtaç olmayandır O. O'nun koyduğu kurallara uyarak yaşayanlar, kurtuluşu seçenlerdir. Kralların, padişahların koydukları kurallar da vardır. Güçlü ve etraflıdır. Fakat onlara bir hastalık musallat olunca, gör acz'lerini. Ecel pençesini dokundurduğunda görmelisin onları. Allah'ın kurallarını çiğneyenlerin o pençeyi yediklerindeki yüz ifadelerini seyretmek mümkün olsa keşke...

O'ndan kimse kaçamaz. Her zerre mutlaka O'na dönecek... İsyan aptallıktır kızım. Düşün, ara, yorul ve yolunu bul. Sonunda pişman olacağın hayatı yaşamamalısın...

– Neden ikaz etmedin beni baba? Bildiğin doğruları niçin söylemedin bana?

Gülümsedi.

– Sormadan söylemek, istemeden vermek!.. Aslında, sana çocukluk yıllarından bu yana hep doğruları vermeye çalıştım. İlahi kaynaktan aldığım doğruları yaşamaya çalıştım ve yansıttım. Ve, bekledim... Düşüncen bazı meseleleri süzgecinden geçirirken, yadırgadıklarını soracak diye. Ve soruyorsun şimdi.

İdeale açılan ufukların düşüncesi, beynin kendi seçtiklerini analiz etmesi ve uygulamasıdır... Geç kalmış sayılmazsın fazla.

Bulûğ çağı sınırlarını belki de yeni yeni aşmaktasın. Artık kişiliğinin şekillenme basamağında gördüm seni. Neyin ne olduğunu soruyor ve inceliyorsun.

Saatine baktı. Ebrar sıkılmış olabilirdi. Tadında bırakmak için noktaladı belki de:

– Gecikmektesin. Bundan sonra, bu gibi konuları biraz daha geniş zeminlerde başlatmalıyız bence.

Şimdi hemen kalkıp Aslı Teyze'ne haber ilet. Birlikte gidiyoruz ziyarete.

Son günler onu, kanadı kırık kuşlara çevirmişti. Yalnız, çaresiz ve bezgin... Kaderleriyle başbaşaydı evde. Yoğun bir hazırlık içindeydi. Zilin sesiyle irkildi. Kendisinden geçmişti. Dalgın bir hali vardı şifoniyerin içinde birşeyler ararken, kapıya doğru yöneldi ve açtı... Gözlerindeki ışıklar fersiz ve hüzün baskısı altındaydı yansırken... Karşısında Ebrar'ı görünce gülümsemeye çalıştı. Hatırlanmıştı. Onun için sevindi. Kapısını açan yoktu son günlerde. Aydın Bey hayranları onu dışlamışlardı. Bir selamı bile çok görüyorlardı ona.

İşte bunun için sevinmiş olmalıydı:

– Buyur kızım.

– Şey, babam sizi Orhan Abi'nin ziyaretine götürmek istediğini söyledi de.

– Sağ olsun. Zahmet vermeseydik. Ben giderim.

– Hayır Aslı Teyze biz de ziyaret etmek istiyoruz.

– O halde beni sokağın bitimindeki kavşağın kıyısından alsanız. Bir şeyler almam gerekiyor Orhan'a...

– Tamam, caddeye çıkar bekleriz seni. Saat tam on ikide.

Sevindi, buharlanan gözlerle uğurladı misafirini. Çok duygulanmıştı...

* * *

Caddede yoğun bir trafik vardı. Kaldırımlar, hırçın akan, gürültülü, yatağına sığmayan bir nehri andırıyordu...

Aslı hanım dalgın, gamlı bir yorgunluk içinde geçti ışıkları. O huzursuz gürültüler içinde akan insan selinin arasından geçip iç çamaşırı satan bir mağazaya girdi. Alışverişini yapıp yeniden insan selinin arasına karıştı. Caddenin karşısına baktı, sokağın başında bekliyordu kendisini alacak araba. Heyecana kapılıp biraz aceleci hareketler geliştirdi... Caddenin parke taşlarının kenarında durup yoğun trafiğe pekiştirdi gözlerini...

Kaldırımların kenar taşlarının üzerinden asfalta indirdi ayaklarını. Sabırsız bir gönlü vardı caddenin karşısına bakarken.

Trafik süratle akıyordu. Yeşil ışık sönmüş, sarı ikaz ışıkları vardı trafik lambasında. Bir an önce ışıkları geçmek için sabırsızca dokunmuşlardı. Yayalar karşıya geçmek için hazırlanmış, hatta adımlar atılmıştı. İki otomobil kurallara aldırış etmedi, ikisi de süratini kesmeden dokundu gaza. Yolun ortasında duran vasıtalara rağmen yolun sağındaki iki araba yarış halindeydi, geçmek istediler birbirlerini.

Kaldırımın kıyısında acı bir fren sıktı bir otomobil, onun solundaki yolu kullandı. Önü tıkalıydı, süratli, kısa mesafede duracak gibi değildi. Kırmızı ışık yanmıştı ve geçemedi. Kıyıya sağa çevirdi direksiyonu. Kırmızı ışık için az önce acı frenle durabilen otomobile şiddetle vurdu.

Manzara korkunç bir tabloya büründü. İnsanlar panik yaşadı. Kıyıdaki araba ters döndü, vuran otomobil kaldırım üzerinde takla atarak durabildi... Çığlıklar, kaynaşmalar ve inanılmaz bir panik yaşadı insanlar... Yaralıların acı çığlıkları çekildi göklere, insanlar şaşkın bir arayış içinde bekledi bir müddet. Bir tanesi vardı ki onun hiç sesi çıkmıyordu artık. Az önce mağazadan oğlu için aldığı, içinde çamaşırların bulunduğu poşet, insan selinin ayakları altında eziliyor, ayakkabılarının her biri başka uzaklıklarda duruyordu...

Aslı Hanım kalmıştı takla atan otomobilin altında ve kurtarmak için koşuşturan insanlara acı bir haber veriyordu açık kalan gözleri...

Çılgın sürücü, takla atan vasıtanın içinden yaralı olarak çıkartıldı... Fısıltılar yayıldı götürülürken:

– Sarhoş!

– Leş gibi içki kokuyor nefesi.

– Bir çare bulamadılar bu çılgınlığa.

* * *

Ebrar arabanın içinde huzursuz bir bekleyiş içindeydi... Durdukları sokağın başında ikisi birden arabadan inip hayretler içinde seyrettiler caddenin karşısındaki kargaşayı...

Trafik kilitlenmişti. Herkes aynı noktaya doğru koşturmaktaydı. Harun Hoca meraklandı. Ebrar sabırsızdı. Onlar da kilitlenen trafiğin arasından sıyrılıp, hadisenin odak noktasına doğru yürüdüler...

O bir doktordu. Başkalarının merakı değildi onu olay yerine doğru çeken. Kalabalığı aralarken, bir yandan da ikaz ediyordu insanları:

– Açılın, açılın biraz. Ben doktorum, açılın!..

Ebrar gölgesi gibi takipteydi babasını... Şaşırtıcı bir telaş içindeydi baba kız...

Hoca insanların ördüğü duvarları aşıp, yaralıların bulunduğu noktaya ulaşmıştı. Ebrar hemen arkasında nefes nefese bekliyordu... Hoca yaralıları yıldırım hızıyla yokladı... Emirler verdi etrafını çeviren insanlara. Seyirciler ve yardım için sabırsızlaşanlar vardı.

– Ağır yaralı yok. Fakat hemen hastaneye ulaşmalılar.

Beş yaralı vardı tespit ettiği. Fedakâr insanlar, kalabalığı yarıp ışığın önünde duran arabalardan gönüllü olanların kapılarını açıp yaralıları bindirdiler. Yanları sıra gidenler vardı içlerinde.

Bir ses ulaştı telaşeli adama:

– Doktor Bey, arabanın altından çıkartıldı bir kadın.

Delikanlının işaret ettiği noktaya dikti gözlerini. Tuhaflaştı, başı döndü birden. Yabancı değildi gördüğü yüz. Vücudunun ikazına aldırış etmeden koştu. Kıyıya çekmişlerdi arabanın altından çıkartıp?.. Ebrar koştu arkasından babasının.

Hoca eğildi, açık gözleri yokladı parmaklarıyla, sonra, nabzını tuttu. Morali bozuldu, rengi soldu. Gayretlerine rağmen direnci düştü vücudunun. Ebrar'ın çığlığıyla toparladı kendisini:

– Babaaaaaa!

Dönüp hüzünle baktı gözlerine... Yanına çöktü o, küskün bakışlara kaptırdı kendisini. Aslı Hanım çoktan göçmüştü...

Panikteki gözler babasının siyah bebeklerinde bekledi. Yeis içindeydi...

– Baba yaşıyor de.

Kızının sorusuna incinmiş bir yüreğin yansıması cevap oldu:

– O artık aramızdan ayrıldı.

Evet o artık yoktu. Orhan'ı kimse ziyaret etmemişti bu hafta. Bir teselliden ibaretti Hoca'nın aldığı haber:

– Şoför sarhoşmuş yakalanmış.

Harun Hoca ilgilendi definle. Almanya'da çalışan kardeşine haber verdi. Gelemiyordu Muhsin, hastaları vardı. Arkadaşına tevdi etti görevi...

Bir yuva daha kapanmıştı böylelikle. Yorumsuz, suskun, içler acısı. Ya kuşlar?.. O, üzerlerine kapatılan sessiz duvarları içinde kaderlerine terk edilen güvercinler?..

Harun Hoca'ya teslimdi artık onlar. Dairenin kendisine emanet edildiğinden bütün sakinler haberdardı. Karakoldan yine ona teslim edilmişti, Aslı'nın üzerinden çıkan anahtar...

Baba kız kapıyı açtıklarında koyu bir matem iniyordu içeriye... Güvercinler, durup durup huzursuz sesler çıkarıyorlardı.

İçeriyi hüzünlü bakışlarla dolaştı baba kız. Güvercinlerin olduğu odaya girdiler sonunda.

Garip bir manzara gibiydiler kapatıldıkları kafeslerin içlerinde... Derin hıçkırıklar kabardı Ebrar'ın boğazında ve bıraktı kirpikler gözyaşlarını... Hicran sarmıştı yüzündeki deriyi. Dudaklarını ısırdı hıçkırıklarını bitirmek için. Bir müddet yutkundu, bekledi hıçkırıkların dinmesini ve dokunan bir sesle dikkatini çekti kederli babanın.

– Baba, diye fısıldadı.

– Efendim.

– Güvercinleri de götürelim mi?

– Hı hı...

Ziyaret

Harun Hoca bugün cezaevi savcısıyla görüşüp, durumu izah etti. Orhan'la görüşmek, uygun bir ortam bulup hadiseyi anlatmak istiyordu ona... Savcı, görüşmek için onay verdi kendisine... Gardiyanı çağırıp;

– Orhan Açıkgöz'ü dedi. Alıp odama getirin.

Gardiyan aldığı emri yerine getirmek için acele etti. Orhan'ı bulunduğu koğuştan alıp savcıya götürürken nedenlerini sormuştu gardiyandan. O da bilmiyordu sadece dudak büktü:

– Bilmem, "getir" dedi.

Şaşırmıştı. Neler oluyordu ki, savcı onu odasına çağırmıştı! Gardiyanla savcının odasına giderken bir düşünce karmaşası içindeydi beyni... İçeride Harun Hoca'yı görünce biraz daha şaşırdı:

– Harun Amca.

Ona seslenirken utandı, sıkıldı, eziklik duydu. O talihsiz hadisenin yorgunluğunu hâlâ atamamıştı üzerinden.

Harun Hoca Orhan'ı görür görmez ayağa kalktı.

– Şaşırma gel. Henüz herşey bitmiş değil.

Elini öptü, başını önüne eğdi usulca. Savcının işaretiyle Hoca'nın karşısındaki boş koluğa oturdu...

– Hoca'nın seninle konuşacakları var. Ben çıkıyorum, siz rahat konuşun...

Yalnız kalmışlardı odanın içinde. İlk işi annesini sormak olmuştu:

– Annem nasıl Harun Amca? Çok yalnız kaldı...

Müteessir bir yüzü vardı Hoca'nın:

– Bak oğlum, uzatmayı hiç sevmem hayatta. Yanlış da olsa bu benim anlayış biçimim işte. Sen dirençli, cesur bir çocuksun...

Yüzü soldu Hoca'nın gözlerine bakarken. Daha fazla sabredemedi.

– Hocam yoksa?

– Sabırlı olmalısın önce. Kaderin önüne geçecek güçte değiliz ne yazık ki...

Ayağa fırladı oturduğu koltuktan, acı bir çığlıkla doldurdu odanın içini...

– Harun Amcaaaaaa!

O da kalktı yerinden. Elini omzuna bıraktı usulca. İçli bir bakış bıraktı ıslak gözlerin derinliklerine.

– Orhan, sabırlı ol hele.

İçli, derin, efkâr dolu bir solukla duldurdu ciğerlerini...

Yaşların istila ettiği gözlerde bakışlar buhar buhar tütüyordu...

– Sakin ol evlat. Hele otur şöyle, karşıma.

Boynunu büktü, tekrar oturdu az önce kalktığı koltuğa. İncinmiş bir bakış uzattı Hoca'nın gözlerine:

– Anlatsana Harun Amca!

– İki haberim vardı sana Orhan. Biri üzücü, diğeri sevindiren.

– Ben annemi sordum.

– Onu bir trafik kazasında kaybettik oğlum.

Parmağını dişlerinin arasına verdi, korkunç bir güçle çöktü dişlerini parmağına. Sonra hınçla çekti parmağını ve acının istila ettiği çehre ürpertici bir manzara gibiydi:

– Yalaaaaan!..

Bu ses şamar şamar indi duvarlara. Odanın havasında ıslaklaştı ve kırbaçladı havayı.

Yüzünü avuçlarının arasına gömdü, attığı naranın arkasından ve öylece bekledi bir müddet... Hıçkırdı, hıçkırdı... Harun Hoca, hiç mani olmadan sabırla bekledi onu...

Elini yorgun bir hareketle koltuğun kenarına çektiğinde yüzünde sıkıntı terlerinin kabarcıkları vardı. Gözyaşları o acımasızca tepeleşen terlemenin arasında adeta kaybolmuş gibiydi.

Konuşurken dudakları titriyor, gözlerine bakamıyordu Hoca'nın:

– Hayatta tek dayanağımdı o. Demek o da bırakıp gitti sonunda?

– Üzülme demek istemiyorum. Ama, direncini yitirme sakın.

Diğer haberim seninle ilgili. Yakında kurtulacaksın buradan...

Önemsemedi pek. Sevindirmedi onu duydukları.

– Ne önemi kaldı kurtuluşun Harun Amca? Okuyacak, zirvelere koşacaktım. Zengin, itibarlı birisi olacaktım. Çok küçümsemişti beni babam. Onu yanıltacaktım herşeyden önce. Annemi sevindirecek, rahat ettirecektim onu.

– Okuyacaksın yine. Müdürünle görüştüm. Rapor götürdüm devam edemediğin günler için. Geçerli notların vardı ve bitirdin liseyi. Yalnız değilsin bunu bilmelisin. Çıkar çıkmaz beraberiz tıpkı bir baba oğul gibi ve üniversiteye hazırlayacaksın kendini. Unutma ben de yalnız bir adamım. İstersen babanı bulur anlatırım olanları.

Şiddetli bir tepkisi vardı dudaklarında:

– Hayır, hayır. Kesinlikle.

Mütessirdi Hoca.

– Anladım ve geri aldım sözlerimi. Şimdi unut onu.

– Söz mü?

– Söz...

Ayrı Koğuşlar

Orhan'ın tutuklu olduğunu Sansar söylemişti Murat'a. Murat'ın sevdiği kızla dolaşan delikanlıyı, Orhan'ın nasıl dövdüğünü de... Hakkında verdiği müsbet ifadeyi... Ebrar'ın Aydın Bey tarafından tuzağa düşürüldüğünü, Damla'nın da aynı insanın kurbanı olduğunu...

– Koğuşlarınız ayrı bildiğim kadarıyla. Gidip Orhan'ı bul. Kimsesiz kalan bir dost o senin için...

Murat duyduklarına çok memnun kalmıştı. İlk işi Orhan'ın koğuşunu öğrenip onu ziyaret etmek olmuştu.

Orhan bu süpriz ziyarete çok sevinmişti. Aşina bir yüzün verdiği haz, çepeçevre kuşatmıştı duygularını... Kırgınlıklar silinmiş, hudutsuz dostlukların temelleri atılmıştı, bu gökyüzü olmayan sıkıntılı dünyada...

Onu daha karşısında bulur bulmaz hayrete düşmüştü. Hatta ezilmiş, onu devleştirmişti hislerinde:

– Murat Abi!

Hasretle sarılmışlardı birbirlerine:

– Deli çocuk, diye mırıldanmıştı Murat. Kader bizi nerelerde buluşturdu gördün mü?

Dostça bir sarılış, koklaşırcasına bir hasret gideriş vardı, bakışların esrarında. Murat, hüzünlü bir sesle ortakçı oldu:

– Ayrıca başın sağolsun Orhan.

– Sağol Murat Abi.

Ranzasının üzerine birlikte oturdular, dertler yumağı açıldı, bu gökyüzü olmayan dünyada... Koyu bir sohbet başlattı iki delikanlı, tükenilmesi istenmeyen. Dostluklar pekişti farkında olmadan:

– Benim de artık kimsem yok sayılır Orhan. Üzerime yıkılan bu çirkin hadisenin ardından, annem ve babam beni lanetlediler. Utanç vermiştim onlara. Mahalleden bile kaçarcasına gitmişler. Duyduğum kadarıyla küçük bir sahil kasabasında yaşamaktalarmış. Oysa Murat yemin ederim ki benim!

Sözünü kesti, arkasından gelecek itirafı çok iyi biliyordu Orhan:

– İnanıyorum Murat Abi, sen yapmadın. Adım kadar eminim bundan.

– Ama herkes! Babam annem bile!

– Zaman herşeyi halleder dedi Harun Amca.

– Çıkarsam bırakmam seni haberin olsun.

– Harun Amca okumalısın dedi.

– Boş ver şimdi onları sen. İyi bir teklif var. Zengin olacağız anlıyor musun? Korkma, güçlü bir isim var artık arkamızda...

– Hele bir çıkalım.

– Eve gitmeye kararlıyım ben. Çünkü dışladılar beni. O kadar yeminime karşı inanmadılar bana.

– İstersen birlikte kalırız bizim evde.

– Bak, işte bu hiç de fena bir fikir sayılmaz.

Mahalleden havadisler, ilk karşılaştıkları gün ve Âşiyândan konuştular... Sonra "Yağmur" diye mırıldandı Murat. Orhan yutkundu, konuşmak istemedi o konuda fazla, sadece:

– Onu unutsan artık, diye mırıldandı.

– Neden?

– Anlatmışlar ya işte sana.

– Hı hı...

Buruk bir bakışın ardından konuyu değiştirdi Murat. Aslında kızsa bile, unutmamıştı onu anlaşılan.

Mahkeme

Harun Hoca üzerine büyük bir risk aldı. Aydın Bey'i mahkemeye verip avukat tuttu...

Son günlerde karakolla sık sık birliktelik içindeydi...

Aydın Bey'in ayrı yaşadığı eşinin adresini bulup, onunla konuştu. Duydukları inanılmaz şeylerdi. Eşini alıp karakola getirdi ve komisere dinletti...

Komiser, Hale Hanım'la odasında bire bir uzun bir zaman konuştu. Harun Bey de çıkmıştı dışarıya. Komiser duyduklarına inanamıyordu:

Hale Hanım üzgündü. Kısık, utançlı bir sesi vardı bu yüzden:

– Komiser Bey kocam aslında çok ama çok iyi bir insandı. Bir ömür boyu iyilik, dürüstlük timsali olarak yaşadı o. Görevine sadık, insan haklarına âşık bir kişiydi.

Emeklilikten sonra çok şey değişti onun için. Bir boşlukta hissetti ilk günlerde kendisini. İşe yaramaz, artık tükenmişlik pisikolojisine kapıldı. Ve davranışlarında bir bozukluğu üzülerek sezmiştim son günlerde. On, onbeş yaş arası kızlardan hoşlanmaya başlamıştı. Çeşitli zamanlarda parkta, hatta gittiğimiz dost ziyaretlerinde bile babacan bir eda içine girer, müşfik ılık duygular sergileyerek okşardı onları. Sık sık ikazda bulundum. "Yanlış anlaşılırsın, yaptığın davranışlar hiç de doğru değil senin" dedim. Aldırış etmedi, kılıflar buldu davranışına.

– Çocuğumuz yok. Bu sevgiyi tattıramadın bana yuvamızda. Bu yüzden çok seviyorum kız çocuklarını, ne kötülük var bunda?

İnandığım, hak verdiğim zamanlar oldu. Fakat, onaylayamadım gönlümle. Kızdım, aramız açıldı bu yüzden. Hatta on yaşındaki, kimi zaman daha küçük veya daha büyük kız çocukları ilgi odağı oldu gittikçe. Doktora götürüp muayene ettirmek istedim. Reddetti beni.

Psikolog bir dostum vardı ona sordum, yakınarak. Belli yaşlarda bu gibi zaafların ortaya çıkabileceğini, dikkatli olmamı istedi benden. Tedavi görmesi gerekli dedi... Ne yaptımsa başaramadım işte. O davranışlar esnasında ikazlı bakışlarımdan alınır, incinir, huzursuzluk yapardı evde. Sonra, geçimsizlik hat safhaya ulaştı yuvamızda... Utanıyordum davranışlarından. O müşfik babacan rolünü oynarken göz bebekleri tiksintili bir hal almaya başladı benim dünyamda ve dayanamadım daha fazla...

Komiser zapta geçirdi konuşmaları. Tenbihte bulundu Hale Hanım'a...

– Bu ifadenizden bir kaç gün daha hiç kimseye bahsetmemelisiniz. Daha doğrusu, bizden haber alıncaya kadar.

– Tamam komiser Bey. Anlatmam.

– Onu önce tedaviye ikna etmeliyiz. Şimdilik bunların hepsi bir sır olarak kalmalı aramızda. Adres bırakın, yardımlarınıza başvurabiliriz ileride.

– Memnuniyetle efendim.

Park

Şekil ve davranışları, dış dünyaya mükemmel görüntüler veren bir yapısı vardı. İşte herkesi şaşırtan tarafı da buydu...

Dış yansımalarıyla sevecen, müşfik, şefkatli ve bulunmaz bir dosttu Aydın Bey. Bu yapısı, bütün hareketlerine inanılmaz aksesuarlar takan, engin bir hoşgörüyle tavırlarını süs haline getiren bu insan, hasta olabilir miydi? İnanamıyordu kimse. Ya içi? O, bir sırdı. Kimse üzerine toz bile konduramıyordu. Yaşlıların can dostu, gençlerin tonton amcasıydı o.

Bugün yine inanılması zor bir haber yayıldı sokağın insanına. Haberi dinlerken yüzler kırıştı. İsyankâr edalarla haberi veren kişiye tiksintili bakıp reddiyeler sundu bakışlar.

Hava nefisti... Uzun zamandır kuşkuların esrarını çözmeyen parkın, yine misafirleri vardı. Gizli bir telaş içindeydi ortalık. Âşiyân'ın etrafına sivil polisler yerleştirilmişti. Biraz sonra olabileceklerden hiç kimsenin haberi yoktu yine.

Aydın Bey taburcu edilmiş, yaraları iyileşmişti artık. Mevsim bütün güzellikleriyle göz kamaştırıyordu parkta. Hava berrak billur ışıklar sağanağı, ahenkle iniyordu yeryüzüne.

Aydın Bey, yine eski oturduğu kanepeyi seçmişti. Âşiyân'ı karşısına almış, dalgın bakışlarla süzüyordu o mevkii...

Hastaneden çıkalı biraz daha içine kapalı, daha sıkıntılı bir hali vardı... Kendisini iyi hissetmeye başlamış olmalı ki, bir kaç günden beri parkı sık sık ziyaret ediyor, günün büyük bir kısmını yine eskiden olduğu gibi orada geçiriyordu...

Sokak sakinlerinin çoğu akın akın ziyarete gelmişlerdi...

Bu sıcak alâka onu oldukça rahatlatmışa benziyordu...

Dostça sözler duyuyordu kulakları. Kendisine yöneltilen iftira dediği sözleri, derin bir üzüntüyle reddediyordu.

– Üzülüyorum yüzlerine bakarken. Çok utanç verici bir iftiraydı benim için.

– Aldırmayın efendim. Sizi hepimiz yakinen tanıyoruz. Siz ki erişilmez bir kişiliğe sahipsiniz.

Bu tip iltifatlar duygularını besliyor, direncini artırıyor, ona cesaret veriyordu, dışarıya çıkması için...

Okullar tatile gireli henüz üç hafta geçmişti aradan. Parkın içi cıvıl cıvıl çocuk sesleriyle doluydu... Ağaçların dallarında şakıyan kuşlar bile şendi bugün...

Zaman, yine eskimişti. Ortalıkta hissedilir biçimde bir sessizlik hakimdi...

Ağzında sigara, üzerinde kot pantolan ve mont giyinmiş, iri kıyım delikanlı son günlerde aylak aylak dolaşıp duruyordu parkta.

Bugün biraz daha değişikti davranışları. Sakinlere bahaneler uydurarak yaklaşıyor, montun cebinden çıkardığı kimliğini sessizce göstererek fısıldıyordu kulaklarına. Parkı terk etmelerini istiyordu onlardan ve yine ortalıkta aylak aylak dolaşırken aynı şeyleri tekrarlıyordu, yanına sokulduğu insanlara... Polisti, delikanlı. Sert, otoriterdi bakışları ve iyi yapıyordu üslendiği rolü...

– Ses çıkarmadan ve etrafa kuşku vermeden, diye mırıldanıyor ve istikametlendiriyordu ayrıca: "Batı çıkışından."

Bu bir emir halinde yansıyordu uğradığı insanlara... Parkın iki giriş kapısı da sivil polislerle çevrilmiş, içeriye kuş bile uçurmuyorlardı.

Herkese genellikle aynı sözcükleri kullanıyordı:

– Lütfen, kısa bir süre için parka giriş yasak.

– Neden?

Bu cevaba karşılık olarak bir kimlik çıkıyordu ve tekrar cebine iniyordu görevlilerin.

– Fazla kurcalamadan uzaklaşın ve sormayın fazla.

Çok geçmeden ortalık sakinleşti... Park kuşların cıvıltısına, şadırvanın fıskıyesinden yükselen suyun ritmine, uğultulu bir sessizliğin iniltisine terketmişti kendisini.

Aydın Bey sessizliği çok sevmişti. Etrafını bir avcı hevesiyle gözetliyordu. Soluğu biraz sıklaşmıştı. Göz bebekleri tuhaf düşünceler içindeydi... Sessizlik ona kasvetin dışında içgüdüden arzular çıkarmıştı bakışlarına. Beklediği an gelmiş gibi, birden gözleri delici ışıklar yaydı hedefine.

Bir noktaya perçinlemişti gözlerini. On, on bir yaşlarında gösteren bir kız çocuğu düştü bakışlarının kilitlendiği noktaya.

Ne kadar da *jopone* giyinmişti... Körpe inadına çekici ve güzel bir kızdı...

Gözlerindeki esrar koyulaştı. Nefesi biraz daha derinleşti... Dudaklarını gerdi farkında olmadan, içgüdüsünün verdiği emirle soluğu biraz daha sıklaşmaya başladı. Boğazı kurumuştu hararetten; yutkundu, dudaklarını yaladı sık sık.

Oturduğu kanepenin sağ kenarında sek sek yaparak yürüyordu gözlerinin üzerinde kilitlendiği kız...

Aldırışsız, umursamazdı. İnce, kısık bir sesle hareketli bir şarkı tutturdu dudakları.

Gözlerini bir an için kızın üzerinden çekip etrafını dikkatli bir şekilde taradı. Aceleci bir hali vardı tavırlarının.

Tam yanından geçiyordu körpe kız. Soluk soluğa seslendi ona:

– Dursana biraz!

Sevimli bir yüzü vardı kızın.

Durdu. Mırıldandığı şarkıyı kesip, tebessümlü bir yüzle baktı kendisine seslenen adama...

– Bana mı seslendiniz?

– Evet.

– Buyurun.

– Yalnız mısın?

– Evet.

– Arkadaşın da mı yok yanında.

– Görüyorsunuz ya, yok işte.

– Nereye gidiyordun öyle, şarkı söyleye söyleye?

– Âşiyân'a!

– Ne kadar tatlı bir kızsın sen?

– Bilmem.

– Uğrar mısın sık sık Âşiyân'a.

– Yo, o kadar fazla değil ama. Seviyorum orayı işte.

Bacaklarında inceden inceye bir titreyiş vardı. Ayağa kalktı:

– Bana tonton amca derler bu sokakta. Ben çocukları çok, ama çok severim. Adın ne senin?

– Dilek.

– İsmin de senin kadar güzelmiş. Allah nazardan saklasın seni. Eli titredi uzanırken. Saçlarını okşadı. Gözleri esrarlı bakışlar bıraktı Dilek'in üzerinde.

Dilek korktu, ürpertili bir hareketle geriye usulca çekildi önce. Sonra heyecanını yenip gülümsedi.

– Sahi, Tonton Amca, sizin esas adınız ne?

– Ha Aydın. Benim hiç çocuğum olmadı be kız. O yüzden çok severim çocukları. Kızma sakın, bir baba şefkati işte.

– Üzüldüm.

Yeniden titrek parmaklarını dolaştırdı Dilek'in saçlarının üzerinde:

– Seni hiç görmedim önceden. Nerede oturuyorsun sen?

– Kırlangıç Sokağın hemen arkasında. Uzayan Sokakta.

– Hâ bildim şimdi.

– Ben de sıkıldım yalnızlıktan. Birlikte oturalım mı Âşiyân'da?

Durakladı, dudak büktü, umursamaz edasıyla mırıldandı:

– Oluuuur.

Sağ elini Dilek'in omzuna usulca bıraktı. Etrafı kaçamak bakışlarla taradı. Kimseler yoktu ortalıkta. Sevindi, gözleri parladı...

Birlikte yürüdüler Âşiyân'a.

– Okuyor musun sen Dilek?..

– Evet.

– Geçtin mi sınıfını?

– Evet.

– Tebrik ederim seni.

– Sağ ol Tonton Amca...

Âşiyân'ın kapısına gelince Dilek'i inanılmaz bir korku kuşatmıştı. O da titremeye başladı. Âşiyân'ın kapısından içeriye önce Dilek girmişti... Son bir endişeyle taradı etrafını yaşlı adam ve girip birlikte oturdular Âşiyân'ın kanepesinde...

Elini saçlarına götürdü yine... Gözlerinden yayılan delici ışıklar ürpertti Dilek'i... Dilek endişelendi, korku kâbusa dönüştü gözlerinde. Etrafına tedirgin bakışlar yansıttı.. Saçlarına dolaşan titrek parmaklar yanaklarına doğru inerken yüzünün şekli değişmişti ihtiyarın. Dilek, ağlamaklı baktı ihtiyarın gözlerine, gözleri buğulandı elinde olmadan. Farkındaydı Aydın Bey, ürkütmemek için mırıldandı:

– Korkma kız. Çok güzelsin sen.

Kısık bir sesle tepkisini gösterdi Dilek:

– Yapma.

Sırnaştı, soluğu sıklaştı, gözleri döndü yuvalarının içinde:

– Oynuyoruz işte...

Hafif köpükler belirdi dudaklarının kenarlarında. İkinci tepkisi oldukça sertti Dilek'in. Eliyle bileğinden tutup hızla çekti üzerinden. Biraz yüksekti sesinin tonu. Azarcı ve öfke dolu:

– Yapma dedim sana!

Yaşlı adam çileden çıkalı çok olmuştu aslında. Tedirgin bakışlar Âşiyân'ın kapısından uzaklara baktı. Kimseler yoktu ortalarda. Biraz daha cesaret verdi ona sessizlik.

Gözbebekleri korkunçtu yuvalarının içinde. Sert çıktı birden. Elini ağzına bastırdı, kısık öfkeli bir sesle tehdit etti kızı:

– Yaramazlık edersen öldürürüm seni.

Dilek çok korkmuştu. Yaramaz bir çocuğun vücudunun içinde sıkışan serçe gibi çırpındı. Kalbinin atışları hızlandı, gözleri ürperti ışıkları yaydı...

Mazı ağaçlarının arasında bir kıpırtı oldu önce. Yaşlı adamın kulaklarına gelen ses rahatsız etmişti hislerini. Her şey bir nefeste olup bitti. Atik bir polisin bileği uzandı arkasından, inanılmaz bir çabuklukla çekti ihtiyar adamı geriye.

Her köşeden bir polis çıkmıştı açığa. Dilek, derin bir nefes aldı, ağzına bastırılan el çekilince. Âşiyân'ın kapısından içeriye dalan bir polis, sahip çıktı çocuğa. Ortalığı velveleye veren bir feryat yükseldi buna rağmen:

– İmdaaaaat!

Çocuğa sarılıp geriye çeken polis teselli etti:

– Korkma, geçti işte. Aferin sana Dilek. İnanılmaz şekilde başardın görevini...

Aydın bey esefliydi. Korkudan titriyor, şaşkınlığını yenemiyordu ne yapsa. Artık herşey bitmişti onun için.

– Demek tuzaktı bütün bunlar ha?

Demeden edememişti yine de...

– Evet, dedi bileklerine kelepçeyi vuran görevli. Artık itirazlarının da hiçbir önemi kalmadı ne yazık ki. Yapacağın en büyük erdemlilik itiraf...

Harun Bey dikildi karşısına az sonra. Karanlık baktı ona ve:

– Tedavi olmalı, diye mırıldandı sadece.

* * *

Kırlangıç Sokak inanılmaz anlar yaşadı... Damla'nın anne ve babası şiddetli bir şoku yaşadılar aldıkları haberle.

Ebrar babasını kutladı, sevincinden ne yapacağını şaşırdı...

Orhan'la Murat'ın serbest bırakılacağı haberleri vardı bugün. Murat'ın anne ve babasına da ulaştı haber... Yaşadıkları o küçük sahil kasabasından arabalarına bindikleri gibi soluğu cezaevinin önünde almışlardı.

Sansar vardı cezaevinin çıkış kapısında. Üç adamıyla birlikte Murat'ı bekliyorlardı ve Ebrar'la Hoca da bekliyordu öbür köşede...

Selamlaşıp konuştular, bir müddet sonra Hoca kızıyla birlikte kısa turlar atarak bekledi çıkacak gençleri...

Murat'ın anne ve babası gözüktü. Arabalarından iner inmez Harun Hoca'nın yanında aldılar soluğu. Heyecanlıydı ikisi de.

Baba saygılı bir davranış içinde uzattı elini:

– Doktor Bey, size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz doğrusu. Siz olmasanız.

– Estağfirullah. Hepimize büyük geçmiş olsun.

Anne minnet duygularını sundu doktora:

– Bizi ve çocuğumuzu büyük bir sıkıntıdan kurtardınız. Müteşekkiriz size...

– Görev bana düşmüştü. Gerekeni yapmaya çalıştım sadece.

Yeniden sabırsız bir bekleyiş başladı. Gözler çıkış kapısındaydı hep. Ve beklenen an gelmişti nihayet... Orhan'la Murat birlikte gözüktüler aralanan kapının boşluğunda...

Gözler hayretli bir takipteydi, gönüller sabırsızdı aradaki mesafeyi adımlar tüketmeye çalışırken.

Hayrete mucip bir olay vardı, cezaevinin önünde... Murat fark etmesine rağmen, annesinin babasının yanına değil Sansar ve adamlarının bulunduğu noktaya yönelmişti. Orhan, doktorla Ebrar'ın bekledikleri noktaya doğru çevirmişti yönünü... Çocuklarını hasretle bekleyen anne babanın, sevinçleri kursaklarında kaldı birden...

Bakışlar sitem sitemdi. Yüzlerin rengi uçuk, umutlar yeise teslim... Garip bir seyir içindeydi anne, baba... Murat, Sansar ve arkadaşlarına sarıldı, elini öptü Sansar'ın, hasret giderdi bakışlar... Anne ve babasının bekledikleri noktaya bakmadı Murat...

Orhan sıkılgan, buruk bir sevinçle yaklaştı Hoca'nın yanına; gözleri buharlandı elini öperken. Gözyaşları bulaşmıştı Hocanın eline, şefkatle sarıldı, gözlerine baktı sonra:

– Orhan geçmiş olsun. Dilerim sevinç gözyaşlarıdır bunlar.

Yutkundu, doluktu, bakamadı Hocanın gözlerine:

– Sana bir ömür, bir itibar borçluyum Harun Amca. Sağol.

– Biz de sana iffet ve bir can borçluyuz unuttun mu? Sadece bundan sonraki hayatında daha dikkatli olman için tecrübe olarak kalsın bu acı günler.

– İnşaallah Harun Amca.

Ebrar sokuldu yanına. Utançlı baktı Orhan'ın gözlerine. Sesinin tonunda inanılmaz bir duygusallık vardı seslenirken, hatta doluktu:

– Geçmiş olsun Orhan Abi, benim yüzümden oldu bütün bunlar.

İçli bir nefes aldı genç kıza bakarken:

– Deli kız, şu an aynı şeylerle karşılaşsan, yine gözümü kırpmadan aynısını yapardım...

– Sağol.

Murat, Sansar ve adamlarından ayrılıp Hoca'ya doğru yürüdü... Ve arkadaşları takip etti peşini... Anne ve baba çocuklarının kendilerine geldiğini sanıp nasıl da koşuştular. Fakat, adres yine yanlıştı ve onlar bir daha vurulmuştu bu sebebini bilmedikleri umursamazlıkla.

Adımlar yavaşladı, yüzler biraz daha soluk, bakışlar biraz daha uçuktu artık. Küskündü Murat anlaşılan.

Harun Hocanın eline sarıldı öpmek için ve öptü:

– Hocam, herşey için sonsuz teşekkürler. Unutulmaz bir minnet borcumuz var size karşı.

– Estağfirullah evladım. Sizler artık bundan sonrası için hazırlık yapmaya bakın ve daha idealist olarak sarılın hayata. İşte o vakit ben de sevinirim.

Hoca bir burukluğu fark etmişti. Manzara oldukça hazindi. İkaz etti sessizce:

– Bak Murat, annen ve baban fazla sabırsızlaştı bence.

Sükutla baktı Hocaya. Umursamazdı edası. Kahır dolu bir bakış bıraktı cevap olarak...

Anne sokuldu önce, peşinden baba yaklaştı. Ezik duygular vardı ikisinde de.

– Murat!

Sitem sitem tüten bu ses ananındı.

– Sarılmayacak mısın annenle babana?

Baba kahırlı bir tonla ulaştırdı sesini:

– Özledik seni. Zor günler geçirdik inan.

Ruhsuz bir heykel gibi bekledi karşılarında. Keder, gözlerinde koyu bulutlar oluşturdu ve ıslandı gözleri. İncinmiş bir yüreğin seslenişi vardı dudaklarında:

– İnanmadınız bana. Destek olacağınız yerde, siz de herkes gibi dışladınız beni.

Anne yakarıştaydı:

– Ama oğlum?

Kesin bir itiraz vardı dudaklarında:

– Hayır anne, artık çok, ama çok geç.

– Affetsen?

Konuşmadı, gönlü kararmıştı delikanlının. Sansar'ın arabasına ilişti gözü ve hiç konuşmadan yönünü arabanın bulunduğu istikamete çevirdi. Ayrılırken sadece Orhan'a baktı:

– Görüşürüz, diye mırıldandı.

Hoca'nın üzerine bıraktı bakışlarını:

– Hocam müsaadenizle. Sizi hiç, ama hiç unutmayacağım ömrüm boyunca.

Orhan seslendi peşinden:

– Unutma, akşam bekliyorum.

Orhan, Ebrar ve Hoca birlikte yürüdüler... Hoca, kederli anne ve babaya mırıldandı:

– Üzerine varmayın, zaman herşeyi halleder. Sadece sabırlı olun ve bekleyin.

– Sağol Hocam...

Gönül Argümanları

Hoca bırakmamıştı. Alıp evlerine getirmişti Orhan'ı... İlk işi güvercinlerini ziyaret etmek oldu. Ebrar'la birlikte odayı dolduran üç kafesi birer birer yokladı, kafeslerin kapılarını açıp güvercinleri sevdi, hasret giderdi onlarla... Yemlerini verdi elleriyle ve su koydu kablarına. Ebrar, heyecanlandı o güvercinlerle meşgulken:

– Uçuralım mı?

Hoca itiraz etti daha önce:

– Dur hele kızım. Nefes alsın, dinlensin biraz. Sen bir çay demle bence. Ve kahvaltı nev'inden bir şeyler hazırla.

İtiraz etmedi:

– Tamam babacığım.

Hoca'nın çalışma odasına geçmişlerdi... Koyu bir sohbet başlattı Harun Bey... Konuşuyor, arada sorular soruyor, cevap istiyordu Hoca...

Çok mahcup bir hali vardı delikanlının. Utanıyordu Hoca'nın gözlerine bakarken. Önce soruları üstünkörü geçiştirdi hep. Daha çok, susan diline karşılık, kırık dökük bir hayatın öyküsünü fısıldıyordu efsunlu bakışlar...

Zaman biraz ilerledi, duygular deşifre olmaya başladı farkında olmadan. Sesi o kadar ılık ve içliydi ki konuşurlarken hayat sırlarına sansür koymaksızın belgeler vermeye başlamıştı...

Uzun bir sohbetti sürüp giden... Gamlı, esefli ve hazin... Hoca bile elinde olmadan, sohbetin sihirine kapılıp iç argümanlarından müthiş dökümanlar vermeye başlamıştı.

Hülya hanım, sonra Zeytin Gözlü... Kimdi bunlar?

Sıra nerelere gelmişti karşılıklı sohbette... Hoca Orhan'ı fena halde deşelemişti. Onu pür dikkatle dinliyordu. Sesi, tavrı ve hissiyatı etkilemişti onu... İçli bir sesi vardı anlatırken:

– Çok gücendim babama Harun Amca. Abimi hep farklı tuttu benden. İşte onun için okumalıyım. Zirveleri yakalamalıyım, hatta yutmalıyım. O hakir görünen çocuk, para, şöhret ve mevki sahibi olmalı. Ve bir gün, mutlaka ama mutlaka bulmalıyım onları. Bu kahır içimde böyle hapis kalmamalı hep.

Hoca duygulandı sohbetin bu noktasında:

– "Oku" diye mırıldanırken sesi titrekti. Belli etmemek için gözlerini ufkundan çekip, başını hafifçe öne eğdi:

Mutlaka okumalısın. Diplomanın verebileceği her imkana hak kazanmalısın. Fakat, hırsa kapılmamalısın. Şunu çok iyi bilmelisin delikanlı. Diploma ve zirveleri yakalamak, her zaman herşey değil.

O basamakların hakkını vererek çıkacaksın oralara. Her basamağın ayrı bir kahrı, ayrı bir çilsesi vardır. Bunlar mutluluğu, şöhreti yakalamak için birer vasıta, kendisi değil...

Fakat okumalısın. İdeal, iyi bir nimet... Bununla beraber şunu da unutmamalısın elbet. Sık sık hayata küstüren sebepler de çıkacak önüne. Onlara karşı sabır ve direnç gerekecek, unutma...

Ben de hayatımda inanılmaz hatalar yaptım. Bunları anlayacak yaştasın artık, beni dikkatle dinle...

Bilmem neden yapıyorum bunu? Henüz kendimi sorgulamış bile değilim. Ama içimden öyle geldi işte. Hayatta hiç kimseye anlatmak istemediklerimi anlatmak... Belki bir bakıma kolayı seçmek bu. Ben de dolmuşum anlaşılan. Neyse, sebepler yumağının hepsini de boş ver şu an. Karar vermişsem anlatmalıyım... Dostluklar, biraz daha pekişir böylelikle... Sırdaş oluruz hâ, ne dersin?

Bir benzerlik zinciri var sanki hayatımızda. Bu kararı verişim, belki de aynı kaderi paylaşmış oluşumuz...

Babasız kalmışsın önce... Sonra annen ve sen... Ebrar senden biraz daha şanslı sanki. Sadece annesiz o... Hiç değilse ben varım yanında.

Baba ve kız... İşte bunlar olmalı, aynı acıların benzerlikleri var hayatımızda. Ve, benzeri hasretlerin muhatabı oluşumuz. İşte bunlar için evet, evet bunlar için olmalı. Buldum.

Baban, annene ihanet etti ve sana... Bana eşim, Ebrar'a annesi... Dikkat kesildin mi, dinliyor musun?..

Buhar buhar kaynaşan gözlerin hepsinde sıkışıp kalmıştı Orhan. Bu duygu yüklü adam. Koskoca profesör, incelmiş, zayıflamış, duygu sağanakları yükselmişti kirpikleri... Gürültüsüz, sessiz bir sağanak indirmekteydi yanaklarına doğru...

Orhan dinledikçe sıkıldı, incindi, hırpalandı. O, katı, kaskatı duygusuz gibi gözüken çocuk, orta yaşlı adamın gözlerine kilitlenmişti ve onun yanaklarına yuvarlanan iki iri yaş başlamıştı...

Ebrar dudaklarını sakız gibi çiğnemeye başladı sıkıntısından. Bu iklim yaralamıştı onu da. Annesini, onun ihanetinden çarpıcı kesitleri dinleyecekti yine... Bu bilmem kaçıncı kotarışıydı babanın. Fakat bu defa farklı. Tahammül gücünü yokladı, gözleri buhar buhar kaynadı onun da. Belki de, Orhan'ın bilmediği sırların açılışıydı onu inciten.

Aynı hassasiyetle sürdürdü Hoca:

– Yarıda kestim konuşmanı. Ben anlatayım önce istersen, sonra sen... Bu zirveleri yakalamış makam sahibi adama bak. Basamakları çıkmış, fakat mutluluğu yakalayabilmiş mi?..

Yıllar, tâ yıllar öncesine götüreyim seni... Delikanlılığım, çocukluğum, doğrularım, yanlışlarım, sevinç ve acılarımın argümanlarını sereyim önünüze...

Benim doğduğum köyde baharın çiçekleri bile geç açardı... Sümbüller, nergisler, sarp kayalıkların diblerinde sabırla beklerlerdi kar kürtünlerinin erimesini... Geç gelirdi bizim oralarda bahar delikanlı, geç...

Bir gurbetçinin, çocukluk yıllarımda çektiği söylenen fotoğrafından tanırım çocukluğumu... Öyle ipek, saten kundaklara sarılmamışım senin anlayacağın. Koyu, şal dokumadanmış kundağım. Tahtadan beşiğim varmış benim... Anam her akşam höllük ısıtıp koyarmış altıma... Ben, o toprağın özünden alınan, höllük kokularıyla büyü-

müşüm çocuk... Sen bilmezsin o topraktaki kokunun sihrini. O bir efsundur, onun rayihası büyüktür. İnsan hatırladıkça, hâlâ kokar, misleşir burcu burcu... Höllük deyip geçilmez Anadolu'da. İnsanın mayasındandır o...

Masanın alt çekmecesini çekip bir albüm çıkardı masanın üzerine... Bir sayfa araladı ve koydu önüne... Kalabalık bir ailenin fotoğrafıydı. Siyah beyaz bir kartona çekilmiş.

Parmağı ile işaretledi Orhan'a uzatıp.

– Bak, işte çocukluğum. Daha bir yaşındaymışım çekindiğimde... Annemin kucağındaki entarili çocuk benim... Sol baştaki benim babam. Ve sırasıyla annelerim, kardeşlerim...

Dikkatle bak, üzerimdeki basmaya. Annem dikiş iğnesiyle dikmiş onu, elinde...

Orhan albüme uzandı, nemli gözlerinin önüne çekti... Sefil bir manzara vardı fotoğrafın üzerinde... Kılık, kıyafet, yüzlerdeki ifade çekti dikkatini... "Bu benim işte" diye gösterilen resme baktı. Sonra fotoğrafta zor seçilen kalabalığa...

Profesöre baktı sonra, fotoğraftaki çocukluk yıllarına...

Hoca, usulca çekti Orhan'ın elindeki albümü, dikkatini dağıtmaması için ve sürdürdü konuşmasını:

– Profesör oldum, bilim adamlığımı ilan ettim. Benim hayat mücadelem farklı diğer okumuşlardan... Bana benziyorsun. Fakat, senin de yolunun üzerinde engeller beklemekte... Hasret gezdim hep, doğduğum topraklara. Kar kürtünlerini, kaya diplerinde baharı bekleyen çiçekleri, havalar ısınınca eriyen karların kopardığı velveleyi ve Fırat'ın kükreyişini... Yeşilini, kırlarını, yanık türkülerini, yamaçlardan sesveren koyun, kuzu seslerini, çanların yakınlaşmasını bayırlarda... İple çekerdim okulun tatil olmasını...

Gülşen

Aradan yıllar geçmişti. Üç, beş, yedi, on derken daha nice yıllar sıralandı peş peşe... Edebali dokuz yaşındaydı ve Ebrar yedi... Eşimi Fırat'ın kıyısındaki o şirin köye götürmek için ikna edememiştim... Küskün yerler vardı orada bıraktığım...

Babam, annem, kardeşlerim ve!..

Eşim oraya gidersek beni kaybedebilecek duyguların sahibiydi hâlâ. Ya da, ben öyle zannediyordum...

İki çocuğumuz vardı ve onlar büyümüşlerdi artık. Babam ve annem sadece hasret tüten mektupların verdikleri haberlerden öğrenebilmişlerdi varlıklarını...

Eşim ve ben, otuzaltıncı yaşlarımıza basmıştık. Parmağımdan yüzüğümü çıkardığım o esrarengiz nişanlı, hâlâ yirmialtı yaşlarındaydı.

Yani hâlâ hayatın baharında yaşıyordu o... Babam bana gösterdiğinde on altı yaşlarında, çiçeği burnunda bir genç kızdı Zeytin Gözlü... O vakitler on yaş fark vardı aramızda...

Ben oralara gidebilmek için, eşimi mi ikna edemiyordum? Hayır hayır, bu pek inandırıcı olmaz aslında. Doğrusu korkuyordum oraya gitmekten. Evet, evet işte bu doğru... Vicdanıma baskı yapan, omuzlarımı çökerten vebalin esiri olmuştu duygularım... Onu görmekten, göz göze gelmekten korkuyordum... Çocuklarım, eşim, yuvam, herşey bir bakışın tutsağı olabilirdi... O kara gözler, vicdanımı kemiren azap, herşeyi, hayatın akışını bir anda değiştirebilirdi.

Düğünümü duyunca yazdığı mektup vurmuştu beni... Aslında duygularımın solmayan çiçekleri, hep yeşeriyordu önceleri. Sessiz sedasız içime akan gözyaşlarımdan, desen desen çiçekler açıyordu gönlümde. Bu benim saklı dünyamdı işte... Yasak duygularımdan açan

çiçekler ve vebalimdi... Bütün hissiyatım, el değmedik hülyalarımla pörsümeye bırakılmış, bir goncanın açılışına müsade etmeyişimin pişmanlığı onun, çeşit çeşit fotoğraflarını getirirdi gözlerimin önüne... Ahım, vebalim, sırrım ve ıstırabımdı yasak dünyamda o, kara gözlü kız... Çünkü, hiç haketmemişti bu ihaneti o.

Darası alınmaz bir sevdaydı, o çocuksu sayılan yaşına rağmen, yüreğindeki yiğit ifadelerin tutsağı olacaktım sonunda... O, diplomasız hislerin, erişilmez ufukları arayan satırları, tahsilimi, bürokrasideki koltuğumu, üniversitenin bana sunduğu aydın insan lâkabını alt üst etmişti. O Karagözlü, tahsilsiz kızın edindiği kişilik, hayrete düşürmüştü çünkü beni...

Eşimi seviyordum. İkiye bölünen yüreğim onu suçlamamıştı hiç. Çocuklarım!.. Anlaşılan babamın son mektubu kalbimdeki küllerin üzerini deşeledi...

GÜLŞEN diye başlamıştı satırlarına... Uzaklarda bıraktığım ve unutmaya yüz tuttuğum o mevki yeniden bir şimşek hızıyla çaktı beynimde ve yıldırımı kalbime düştü...

GÜLŞEN!.. O esrarlı yüzün, parmağımdan çıkardığım o yüzüğün sahibinin adı değildi bu... Fırat'ın sularına tıpkı bir burun gibi uzanan bahçenin adı... Gül ağaçlarıyla, ıhlamır ağaçlarının, hanımelleriyle koku yayma yarışına giriştikleri mevki. Bülbüllerin dallarından hiç ayrılmak istemedikleri bir efsane yerdi orası... Çok sevdiğim için, evet çok sevdiğim için, oraya ev yapma sözü vermişti babam.

Öylesine sitem vardı satırlarında işte. "Gülşen'de senin için yaptırdığım ev öksüz çocuklar gibi yolunu beklemekte. Yıllar var ki etrafında bülbüller figan eder, baykuşlar evin çatılarında mekan tutmuş, bülbül çatlamakta gayrı...

Gel oğul, bir hatadır ettin. Hasreti ölümsüzleştirme bari yüreklerimizde... Gelinimi, çocuklarımı al ve gel. Annen, kardeşlerin ve ben, seni bekliyoruz...

Aslında bir bekleyen daha var dı ki, artık sözünü bile etmiyor du onun. Babam etmiyordu etmesine ya, bu son mektup içimde küllenmiş, bütün gizlilikleri yeniden deşifre etti duygularımda...

Ebrar'ın annesine adeta yalvarmıştım. "Gidelim" diye en son.

– Sen gidebilirsin, diyebildi.

– Çocuklar da istemekteler.

– İyi ya, Edebali'yi de alıp git. Ebrar da benimle kalır.

– Öyle yaptık... Edebali şaşkındı, kelebekler gibi uçuyordu sevincinden... Yol boyu sorular sordu. Arabanın camından, etrafı derin bir alaka içinde seyretti. Sonra dayanamayıp uyumuştu...

Bir iki duraklama noktasından sonra artık Fırat'a yaklaşmıştık. Fırat, bütün hoyratlık ve azametine rağmen, yine efsane manzaralar seriyordu seyircisine.

Anlatırken gözleri dolu dolu olmuştu Hoca'nın. Elinin tersiyle sildi olmadı. Mendilini çıkardı sonra cebinden, az sonra yine hikâyenin sihrine kapılıp artık silmekten de vazgeçti gözyaşlarını...

Sırlar, o el değmedik, gün görmedik sırlar deşiliyordu farkında olmadan... Daha ileri mesafelerde kimseye açmaması gereken, hatta, aile mahremiyetinin dokunulmazlığına bürünen sırları verecekti belki. İşte öylesine kaptırmıştı kendisini duygularının rüzgârına... Belki de patlama noktasındaydı birikim. Artık, kendiliğinden sökülüyordu içinden.

Islak, buharlı bakışlar kederin dayanılmaz sancılarını yansıtıyordu dışarıya... Dudaklarında, ince ince segirmeler başlamıştı acındıran. Bunların hiçbirisinin de farkında değildi Hoca... Evet, hayatında ilk defa deşiliyordu. Yoktu anlaşılan candan bir dostu, dert ortakçısı... Orhan'ı candan bulmuştu belki...

Sık sık bir kelimeyi tekrarlıyordu:

– Sen benim evladımsın. Öyle olsun istiyorum... Ruhumda bir duygu ağı oluşmuş, seni ve Ebrar'ı çözülmez kundaklarına bağlıyor, benimsiyor. Sen bir gülsün delikanlı. Fakat, henüz vasfını yakalayamamış siyah bir gül... Bir gün renklerin en inanılmaz güzelliğinde açacaksın. En esrarlı kokular, senden yayılacak insanlara. Çünkü sen, kendini keşfedememiş bir gülsün. SİYAH BİR GÜL...

GÜL Efendimiz'in rumzu... O emsalsiz insanın... O'nun yolunda olacaksın, vasfını bulmak için. Rengine kavuşmak, desenlerini seçmek için O'nun yoluna gireceksin. Rengini bulacaksın O'nda...

Gülün teri, mest eder insanı biliyor musun?

Durdu, derin baktı Orhan'ın gözlerine. Sonra gözlerine keder bulutları koyulaşan Ebrar'a baktı... İkisi de takılmıştı bu hazin hikâyenin rüzgârına. Çok anlatmıştı Hoca. Fakat, Ebrar şimdiye kadar hiç dinlemediklerini duyuyordu babasından...

Hay Allah! diye mırıldandı, Hoca. Sahi, nerede kalmıştık?

Benzi uçuktu, nefesi derinleşti Ebrar'ın. Orhan'ın yerine o verdi cevabı:

– Fırat, diye mırıldandı. Fırat kenarındaydınız...

– Mevsim yaz aylarının ilk haftasıydı. Suyu ilkbahar aylarına göre azalırdı bu mevsimde Fırat'ın...

Aslında hep azametli ve hırçın akar Fırat... Akarken çağlayışı, iri taşlara başını vura vura koşuşu, ürperticidir yine de...

O çağlayanları, dövünüşleri, manasız velveleyi duya duya bir yolculuktu başlattığımız... Edebali arabanın camından dışarının manzarasına kendisini nasıl da kaptırmıştı. Yolculuktan usanmıştı bir bakıma. Hep aynı soruyu sordu sabırsızlıktan:

– Geldik mi baba?

Az kalmıştı. Gözlerine baktım ve müjdeledim:

– Geldik evladım, az ilerisi.

Üzerinden Fırat'ın karşı yakasına geçtiğimiz köprüden döndük. Artık öte yakasındaydık Fırat'ın. Biraz sonra "Gülşen" dediğimiz yere ulaşacaktık. Çok methini etmiştim yol boyu Edebali'ye. Etrafı yosun tutmuş taşlarla örülmüş duvarların arasında kalan, yedi sekiz dönümlük bir bahçe. "Bostan" da derler bizim yörede.

Duvarların iç kenarlarında sıra sıra ağaçlar vardır. Bahar gelende, ıhlamur ağaçları, hanımelleri, yediveren gülleri, sihirli bir koku katarlar rüzgârların arasına. Hele bir yağmur yağsın, bir yel kıpırdatsın

ıslak dalları, rüzgârın önüne düşüp, oradan dünyaya yayılır burcu burcu kokular, temizler havayı, insanın canına can katar...

* * *

– Sarp duvarların geçit verdiği ahşap kapının üzerinde kilit vardı.. Arabayı hemen duvarın kıyısına çekmiştik. Edabali mahmur gözlerini avuşturdu. Hışımla indi arabadan. Etrafa koşuşturdu, sonra duvarın dibinde durup taşların üzerindeki yosunların döktüğü nakışları inceledi. Duvarın üzerine çıkıp, bahçenin içine baktı...

Kapının açılmasına sabredememişti... Sevinmişti gözleri, parladı bahçeyi seyrederken:

– Gülşen burası mı baba?

– Evet burası, diyebildim.

– Başka ev yok mu buralarda?

– Köy ileride. Dedim ya, burası Gülşen. Deden benim için yaptırdı gördüğün o evi...

– Bahçeye girelim mi?

– Girelim.

– Kapı?

– Kilit göstermelik. Açarım şimdi.

Hoca'nın dediği gibi göstermelikti kilit. Tutup kolayca açtı ve oğlunu çağırdı:

– Gel buradan girelim, duvar tehlikeli olabilir.

Edabali hiç itiraz etmemişti. Duvardan inip benimle birlikte girdi Gülşen'e...

Girer girmez arklar çekti dikkatimi. Bahçe daha yeni sulanmıştı. Dikkatle gözetledim etrafı. Ortalarda kimseler yoktu... Küçük bir ev vardı bahçenin ilerisinde. Arkasını Fırat'a dayamış gibi duruyordu... Oldukça güzel, şirin bir evdi. Kıyılarındaki ağaçlar çoktan meyveye durmuşlardı bile.

Elmalar, armutlar, vişneler, kiraz ağaçları vaktini geçirmişlerdi. Güller, tomurcuklarını patlatmış renk renk katmerler vardı dallarında. Sırık fasulyeler, patatesler yeşilin en canlı renkleriyle höykürmüştü bahçe...

Ağaçların dallarında bülbül yuvaları vardı. En hünerli bir sanat eseri gibiydi her birisi... Fırat'ın çağlayışı kuş seslerine katılıyor, canhıraş bir ruh iklimi oluyordu çevrede. Edabali, derin hayran bir seyirin ardından haykırdı:

– Baba, çok güzel bir yermiş burası. Gidilmez buralardan...

– Çok mu sevdin?

– Çok. Evin kapısını da açar mısın baba?

– Hayır. Bahçe kapısı gibi değildir o. Şimdi köye gidelim. Bizi beklemekteler. Sonra hep birlikte geliriz. Olmaz mı?

– Tamam!

Köy

Köyde düğün şenliği vardı. O gün Müslüm Ağa, kimseyi işe göndermemişti. Oğlu gelecekti... Öve öve bitiremediği birisiydi çünkü o.

Doktorları yetiştiren bir doktor olmuştu Harun... Nam salmıştı İstanbul'a...

Gözlerinde hasret tütsü tütsüydü babanın. Yaşlanmıştı fakat, yine de dinçti... Üç karısı da yaşıyordu. Çocukları, torunları tam kırk namuslu hane olmuştu Müslüm Ağa...

Büyük oğlu Asım, sokuldu ilk yanına:

– Hepimizden çok mu seversin Harun'u?

Saklamadı, gözleri buharlandı konuşurken:

– Severim ya! O, bir başka sanki. Nedenini pek bilmem ama, o bir başka işte yüreğimde... Hasreti hep gönlümde, tümen tümen yaşadım oğul çok görmeyin. Evlat dediğin aynıdır aslında, ama. Bilmemki!

Gözlerini kıstı, kirpiklerini iyice kastı, karşı evin balkonuna bakarken...Yaşların asılı kaldığı kirpiklerin iç kısmında gizlenen gözler buhar buhardı hâlâ. Dumanlı görüyordu baktığı noktayı bu sebepten. Şirin vardı görüntünün düştüğü noktada. Yaşlı adam, tâ uzaktan fethetmişti onu... İçli bir soluk aldı, biraz daha keskin baktı görüntüyü netleştirebilmek için.

Duymuştu demek, umutsuz bir bekleyiş içindeydi hâlâ... Yıllardır beklediği geliyordu onun da... Firkatli bir yüzü vardı, mutlaka gözleri onun da ıslaktı. Göremiyordu ama, hissediyordu ihtiyar kurt...

Kapının geniş alanını dolduran ev halkı meraklı bir bekleyiş içindeydi. Kalabalıkta bir kıpırdanış oldu. Bir deniz dalgası gibi yalpaladı, karıştı evin önü... Çocuklar gizleyemedi merakını:

– Taksiiii!

Diye bağrıştılar... Herkes yolun çizdiği uzaklığa doğru çevirdi yönünü. İhtiyar adam, heyecanlandı. Kapının önünde oturduğu kanepeden kalkıp, o da yolun ötelerini gözetledi... Sonra karşı evin balkonuna çekti bakışlarını yeniden. Bir vebal taşıyordu omuzlarında ki, anlatılır gibi değil... O vebal artık ağır geliyordu ona... Kanına girmişti eksik eteğin, sebep olmuştu. Yüreği yanıktı hep bu yüzden. Sözü tutulmamış, yarıda kalmıştı her şey. Mahçuptu, utangaçtı, kırgındı bunun için. O, dönüldüğü halde dönmeyen ve başkasının adıyla adını andırmak istemeyen sadık bir yüreğin sahibiydi... Onun için, göz hapsinde tutuyordu Şirin'i ihtiyar. Unutmamıştı demek...

Şirin de kalabalığın baktığı istikamete dikmişti gözlerini. Ahı dudaklarında alev alevdi hâlâ, gözlerinde serzeniş pırıltıları...

Taksi kalabalığa yaklaştı. Şamatalar, çığlıklar, coşkulu sevinç naraları ve kulakları çınlatan, semalara ıslıklaşarak çıkan mermiler...

Edebali paniğe kapılmıştı:

– Babacığım, çatışma var az ileride.

Gülümsedi:

– Korkma canım, bizi karşılıyorlar. Buralarda adettendir.

– Silah atarak mı?

– Sevinç ve coşkunun işaretleridir onlar.

Yavaşladı araba. Kalabalığın arasından birinci vitesle yaklaştı kapının önüne.

Meydan köylülerle doluydu... Coşkulu sesler yükseliyor, tetikler çekiliyordu peş peşe... Babası adettendir dese bile Edebali korkmuştu. Kalbinin atışları değişmişti kalabalığın arasına karışınca.

İner inmez, babasını kaybedecekmiş gibi arabanın arkasından dolanıp ceketinin ucundan sıkı sıkı yapışıp asıldı...

Baba, onca tezahürün ve buluşmanın verdiği heyecanın etkisine kapılıp, farkına bile varmamıştı Edebali'nin paniğinin...

Babasına sarılmıştı o da... Elini öptü. Hislendi, boynuna sarıldı Müslüm Ağa, bırakmadı oğlunu. Etrafına bakıp:

– Sonra sonra diye seslendi. Şimdi yorgun...

Tıpkı kayan bir yıldız gibi oğlunu kalabalığın arasından çekip, evlerine doğru götürdü:

– Sonra, "Hoşgeldin" dersiniz. Hele bir dinlensin...

Simalar değişik, yüzler başkalaşmıştı... Annesini aradı kardeşleri... Müslüm Ağa hiçbirisine de kalabalığın arasında "Hoş geldin" deme fırsatını bile vermeden, kalabalığın arasından çekip aldı onu..

Edebali korkmuştu... Bırakmadı babasının ceketinin ucunu. Etrafına bakmadan, soluk soluğa takipteydi babasını...

Kalabalık bir seyirdir tutturdu peşlerinden... Evin halkı, yürüdü arkalarına takılıp...

Şirin balkonlarından sessiz bir "ah"la seyretti Harun'u... Kalabalık konuştu, kaynaştı, dağıldı sonra. Müslüm Ağa'nın evi ev halkının dışında kimseye açılmadı bu gece...

Hasret bitip tükenir cinsten değildi bu akşam... Tanışmalar, kaynaşmalar, evin salonunu dolduran ev halkı... Yorgunluk veren gecenin ilerlemiş saatlerinde herkes çekilmişti. Baba, anne ve torunla Hoca kalmıştı. Müslüm Ağa, kardeşlerini bile çıkarmıştı salondan...

Gülşen

Dışarıda hayat yeni yeni kıpırdanışlarla başlamıştı. Köyün en ihtişamlı yapısında tüketmişlerdi geceyi... Sabah ezanla birlikte ev halkı ayaktaydı. Yoğun, fakat sessiz bir kaynaşma vardı konakta...

Müslüm Ağa, günü bayram ilan etmişti... Ev halkı, Gülşen'deki yazlık evde buluşacaktı. Kesilecek koçlar ve erzaklar çoktan yola çıkmıştı bile. Ağa, öyle emir vermişti...

Harun odanın içine, dalga dalga yayılan ezan sesiyle açmıştı gözlerini... Edebali hemen yakınındaki kanepenin üzerinde uyuyordu... Babasının ayak seslerine uyanmıştı o da... Mahmur gözlerini oğuştura oğuştura mırıldandı:

– Kalkıyor muyuz baba?

– Evet kalktık.

– Erken değil mi?

– Sabah ezanı okundu.

O da kalktı yatağından. Baba, derin baktı:

– Uyusana.

– Uykumu almıştım.

– Ama ne de olsa, daha oldukça erken kalkman için.

– Ben de namaz kılarım.

Sevindi.

– İyi ya, hadi hazırlan o halde...

Leğenle ibriği gösterdi:

Burada çeşme yok, şehirdeki gibi. Su, ibriğin içinde, abdestini burada alacaksın.

– Tamam.

Konağın sokağa bakan kapıları açılmıştı... İhtiyar adam namazını kılmıştı. Ses dinliyordu... Usulca araladı oğlunun kaldığı odanın kapısını. Baba oğlu namaz kılarken görünce çok duygulanmıştı...

Bir müddet araladığı kapının verdiği görüntüden onları seyretti ve usulca kapıyı kapatıp çekildi...

Herkes konağı terk etmişti. Sadece üç hanımı ve Müslüm Ağa kalmıştı koca konakta...

Biraz dolaştı antrede, sabredemedi fazla... Yeniden az önce ayrıldığı odanın önüne gelip hafifçe çaldı kapıyı... Araladı, daha yeni bitirmişlerdi namazlarını. Hayret rüzgârları esti Hoca'nın gözlerinde:

– Baba.

Çekingen bir hali vardı yaşlı adamın:

– İçeriden sesler duydum da.

– Hâ abdest alıp namaz kıldık Edebali'yle.

– Demek Rabbim sana imanı da lutfetti?

– Aklı selim, onsuz olurmu hiç?

Baba oğul, torun aynı kanepede oturmuşlardı. Ağa:

– Anaların, bir de ben kaldık burada. Biz de hafif bir kahvaltıdan sonra gideriz diye düşünmüştüm.

– Nereye?

– Gülşen'e... Herkes orada şimdi.. Felekten bir gün dedim hani.

Güneş sokağa açık duran kapının boşluğundan içeriye kristalden pırıltılarla doluyordu...

Ağa'nın üç hanımı da geldi yanlarına, koyu bir sohbet başlamıştı yeniden...

Ana, sacın üzerinde çökelekli çevirdi, diğerleri sofrayı hazırladı... Baba, bitmeyen hasreti, yumak yumak söktü... Hassas bir sesi vardı konuşurken:

– Ne iyi ettin de geldin oğul. Yoksa anamı da alıp, ben gelecektim gayrı. Hasret çekilir gibi değildi...

– Geldim işte baba.

Ana karıştı söze. Gözlerinde tesbih tanesi gibi yuvarlanan yaşlarla:

– Çökelekliyi çok severdin ya. Unutamamışım. Her yapışta boğazıma düğümlenirdi.

– Ana şu yaşında ne gereği vardı?

– Onu ellerimle yapıp, dünya gözü ile sana yedirmenin hazzını almadan yüreğim rahat eder mi sandın?

Yengelerin, bacıların, herkes yapardı. Ama, aşmazdı kursağımdan.

Hoca duygulandı, gözleri nemlendi birden:

– Çok haksızlık ettim sizlere.

Dolukan sesin farkındaydı ana. Dayanamadı, teselli etti:

– Boş ver, geldin ya işte.

Kahırlı bir itiraftı bu... Edebali sıkıldı onlar konuşurlarken. Hareketli bir çocuktu. Usulca kalkıp, sessizce ayrıldı yanlarından. Odanın açık duran sokak kapısından, dışarıları nihayetsiz bir merak içinde gözetledi...

Horozlar ötüşüyordu, çöplüklerde eşine eşine. Tavuklar çöpleri deşeliyordu... Köyün içinde köpek sesleri yükseliyordu ara ara... Bir atlı geçti gözlerinin önünden. Huysuzlandı, kişnedi, yerleri söktü nalları atın. Toz bulutları yükseldi havaya. Üstündeki adam kamçıladı atını. Hayvan direndi, inatlaştı. Şaha kaldırdı ayaklarını, dizginine asılan adama aldırış etmeden...

Sokak ilgisini çekti Edebali'nin... Sonra, eşiklere çıkıp kapının kanadından tutarak baktı dışarılara... Karşı binanın balkonunda bekleyen kadının üzerinde bekledi bakışları... Garip bir seyir tutturdu önce. Yanılmıyordu, karşı balkondaki kadın, el ediyor, yanına çağırıyordu Edebali'yi. Bir müddet bakıp kararsızlık içinde bocaladı.

Sonra, ani bir kararla evin merdiven basamaklarını hızlı hızlı inip kendisini çağıran kadının yanına doğru koştu... Karşı evin merdiven basamaklarını tırmanıp, balkona geçti... Kendisini çağıran kadının biraz uzağında bekleyip, ısrarlı, sessiz bir seyir tutturdu üzerinde:

– Beni mi çağırmıştınız?

Kısık, mahcup bir sesle mırıldandı kadın. Şefkat doluydu, buğulu gözler:

– He ya seni!

– Geldim işte.

Mahcup, utangaç bir hali vardı. Usulca yaklaştı Edebali'ye; ürkütmemek, kuşkulandırmamak için, avına yaklaşan avcıları andırıyordu hareketleri:

– Adın ne senin?

– Edebali.

– Ya babanın adı?

– Harun.

Kirpiklerine asılan yaşlar düştü yanaklarına. Şehirliler gibi giyinmişti bu kadın. Fakat, daha sıcak, daha müşfik bir hali vardı. Daha anlamlı, daha ıslaktı bakışları... Gözbebeklerinde yorgun ışıklar çırpınıyordu bakarken. Gözlerindeki yaşlar çekmişti dikkatini Edebali'nin. O da duygulanmıştı gözlerine bakıp. Hüzünlü bir yüzle sordu:

– Neden ağlıyorsun?

Hatasını anlayıp çarçabuk sildi gözlerindeki yaşları. Buruk bir sevinç rüzgârı esti yüzünde ve bütün çehresine yayıldı:

– Bilmem, ağladım işte!

– Kimsin sen?

– Baban, Zeytin Gözlü derdi.

– Tanır mı seni?

Dudakları büzüştü: – Tanır, herhal. Nasıl, sevdin mi buraları?

– Çok.

– Kardeşin var mı başka?

– Var. Adı da Ebrar.

– Ne güzel isim. Senin adın da güzelmiş.

– Sağol.

– Annen gelmedi mi?

– Hayır. Kardeşimle o gelmediler.

– Çok kalacak mısınız burada?

– Bilmem. Biz Gülşen'e gidiyoruz bugün. Orası köyden bile güzel...

– Güzeldir.

– Sen de gelsene bizimle.

– Bilmem.

Huzursuzlandı Edebali:

– Babam bekler, ben gidiyorum. Allahaısmarladık.

– Güle güle...

Durdu:

– Ama hâlâ ağlıyorsun sen.

– Aldırma canım. Zeytin gözlüler hep ağlar böyle.

Bekledi, derin bir nefes aldı yüzüne bakarken:

– Allahaısmarladık Zeytin Gözlü.

Hoşuna gitmişti bu hitap, buruk bir tebessüm geliştirdi dudaklarında. Evlerine girinceye kadar gözleriyle takip edip, dalgın derin bakışlarla uğurladı onu... Istıraplı bir fısıltı eşlik etti bakışlarına:

– Güle güle...

* * *

Kahvaltılarını birlikte yapmışlardı. Edebali çayını yudumlarken Müslüm Ağa'nın gözlerine anlamlı baktı:

– Dede?

Ilık bir seyir tutturdu ihtiyar adam torununun gözlerinde ve ılık bir ses verdi ona:

– De hele can!

– Hadi biz de Gülşen'e gidelim.

– Hemen.

Ayağa kalkıp arkasına dolandı dedesinin, kollarını sıkı sıkı sardı boynuna. Eğilip sert sakallarının uzadığı yanaklarından öptü.

Edebali'nin şen şakrak bir lisanı vardı:

– Yaşaaaa!

Hazırlanıp kapıya çıktı herkes. Hoca, arabasının kapısını açtı. Annelerini bindirip arka kapıyı kapadı. Dede torun, el elelerdi.

Onlara bakıp:

– Siz de ön koltuğa, diye mırıldandı...

Müslüm Ağa oturdu öne, Edebali'nin yanına sıkışmasını bekliyordu. Hoca'nın dikkatini çekti Edebali. Arkasını arabaya dönmüş bir yerleri seyrediyordu o.

– Hadi oğlum.

Aldırış etmedi babasının sesine. O, hâlâ ısrarla, aynı noktaya bakıyordu. Az önce tanıştığı kadın vardı yine karşı evin balkonunda. Anlaşılan çok hoşuna gitmişti Edebali'nin. El salladı ona ve herkesi şaşırtan bir seslenişle hayrete düşürdü onları:

– Zeytin Gözlü! Hadi sen de gelsene bizimle?

Karşı evin balkonundan bir kadın, yorgun bir el sallayışıyla cevaplıyordu Edebali'yi...

Sesin gittiği noktaya götürdü gözlerini. Bu isim... Ebedi bir hançer gibi mesafe vardı aralarında... Edebali'ye sallanan yorgun el biraz daha fersizleşti, usulca düştü yanına hemen, sonra başını hafifçe önüne eğip, âni verilmiş bir kararla, hızla içeriye savuştu...

Yüreğinde alışılmamış iklimleri yaşıyordu doktor. Şu anki durgunluğun büyük bir anlamı vardı gözlerinde. Elini arabanın açık duran kanadına bırakmış gözleri aynı noktadaydı.

– Zeytin Gözlü, diye mırıldandı.

Çoktan kaybolmuştu gözlerden... Edebali'ye çekti içli bakışlarını, kısık bir sesle mırıldandı yönünü daha yeni arabaya çeviren oğluna:

– Nereden tanıyorsun onu?

– Biraz önce tanıştık.

– Zeytin Gözlü diye seslendin ona.

Babasının gözlerine suçlu bir eda ile baktı:

– Adını sordum. Öyle söyledi işte. Sen öyle çağırırmışsın.

Çok sevdim o ablayı baba. O da bizimle gelsin mi?

Utandı, yüzü kızardı:

– Hadi, bin şimdi bekletme dedeni. Başka bir zaman.

Umursamamaştı Edebali. Dudak büktü, keyifsiz bir tavırla dedesinin yanına sıkışıp, kapıyı çekti...

Hoca, bozuk bir moralle oturdu arabanın koltuğuna. Yorgun bir hareketle açtı kontağı.

Müslüm Ağa anlamlı seyretti oğlunu ve o da konuştu:

– Bekar hâlâ.

Harun utandı, önüne eğdi başını. Derin bir sessizlik hakim oldu arabanın içinde, sonra Edebali yeniden bozdu sessizliği:

– Hadi baba!

Gülşen

Havada ruha bunalım veren bir boğuntu vardı. Zaman zaman sıcak bir rüzgâr sallıyordu ağaçların dallarını ve hemen peşinden ortalık yeniden kasvetli bir ortamın kollarına düşüyordu. Yüksek taş duvarların kıyılarında sıralanan ağaçların gölgeleri serinlik vadediyordu. Kuşlar bile buldukları gölgelere tünemişlerdi. Zaman zaman cıvıltıları, Fıratın akışındaki hoyrat besteye katılıyor, orada kaybolup gidiyordu... Kaplumbağalar kabuklarının içine çekilmiş, kertenkeleler çevik hareketleriyle arada bir taşların arasına kayarken çocukların dikkatlerini çekiyordu. Uzaklaşan yılan ıslıkları geliyordu kulaklara. Herşeye rağmen, bahçede şenlik vardı. Kalabalık adeta bir bayram havası estiriyordu bahçede...

İki koç kesilmişti, meydan ateşi yakılmıştı duvarın kenarına. Havadaki hararete rağmen, büyük bir kazan kaynıyordu ateşin üzerinde.

Müslüm Ağa kendi elleriyle, yağsız etlerden şiş takı çubuklara... Kor ateşin üzerinde onları kızartırken, buram buram terler dökülüyordu... Şişler morlaştı kızardı.. Harun ağabeyleri, ablaları ve kardeşleriyle sohbeti koyulaştırdı. Çocuklar yayıldı bahçenin kenarlarına sere serpe. Herkes Edebali'ye ilgi gösterdi, ona sokuldu, onu konuşturdu... Edebali sıkıldı ilginin odağı olmaktan. Önce, oyun tutturdu çocuklar üçer beşer. Edebali Gülşen'de mest olmuştu...

Çocuklara, etrafındaki alakaya aldırış bile etmeksizin, keyfince koşuşturdu. Ağaçların diblerinde turladı, gülleri kokladı, uçuşan sorumsuz bir kelebek gibi kabına sığmadı... Çocuklardan kaçtı, kıyılara çekildi. Duvarın üzerine çıkıp Fırat'ı gözetledi, dalgın bakışlarla... Büyülü bir akışı vardı Fırat'ın. Kıvrımlarına kaptırdı baygın bakışlarını. Uzaklara, çok uzaklara baktı, baktı... Usulca sıyrıldı duvarın üzerinden, bahçenin arkasına. Fırat oldukça çukurdan akıyordu...

Sarp kayaları, yosunlu taşları döve döve, hırçın bir akışa bırakmıştı kendisini...

Görünmeyen bir el, onu iradesinden çekip sihirli akışın kıyılarına doğru çekmeye başlamıştı... Etrafındaki ağaçlardan, taşlardan tutuna tutuna indi... Bahçenin içindeki sesleri, ailenin kaynaşmasını gerilerde bırakıp Fırat'ın çağlayışını, biraz daha yakından dinlemek için gidiyordu Edebali... Çok duymuştu bu ırmağın methini...

* * *

Etler kızardı nar gibi oldu közlerin üzerinde. Şişlerin görünümü bir başkaydı artık. Müslüm Ağa yoruldu, fakat pes etmedi. Oğlunu aradı buharlı bakışlarla ve seslendi.

– Harun!

Bu ses sohbeti böldü. Herkes dikkat kesildi sesin sahibine, Harun cevap verdi:

– Buyur baba.

– Gel hele.

Kalkıp yanına geldi. Arkasından kardeşleri... Babasını dikkatle izledi Harun:

– Yorulmuşsun baba. Bir başkası yapsaydı keşke.

– Deli çocuk. Anan çökelekli yapar yedirir bu yaşında da, ben şiş kebap yapmaz mıyım hiç?

Duygulandı:

– Sağ ol baba.

– Hadi gel. Edebali'yi çağırın.

Ayaktaydı, bahçeyi kolaçan etti keskin bakışlar. Edebali'yi ortalarda göremiyordu. Yeniden kolaçan etti bahçeyi. Bulamayınca kuşkulandı... Yüksek bir sesle çağardı:

– Edebaliiii!

Ses yoktu... Aile birden kaynaştı. Çocuklar, yaşlılar Edebali'yi bulmak için taradılar etrafı, yoktu...

Derin bir sıkıntı bastı gönülleri. Bakışlar, panik kıvılcımları düşürdü her noktaya.

Herkes fısıldaşıyor, kaynaşıyor, değişik sorular soruluyor, akla kötü şeyler geliyordu ister istemez...

– Yok!

– Yok işte!

– Yok buralarda!..

İhtiyar adam elindekileri bir kenara bırakıp, azametli bir nârâ attı:

– Yayılın etrafa. Çağırın, arayın, seferber olun.

Sesi düştü dolukan gözler nemlendi:

– Edebali'm yabancısı bu yörenin. Fırat zalimdir. Avlar onu, çabuk olun biraz...

Nihayet bir panik içinde koşturdu herkes... İnilmedik, bakılmadık yer kalmadı etrafta. Zaman geçtikçe çığlıklar koyulaştı, ağıtlar yükseldi. İhtiyar, fersiz bacaklarının üzerinde zor döneledi bahçede...

Telaşesi arttı, kanı damarlarında koyulaştı Harun Hoca'nın... Benzi külleşti, içine amansız bir ateş düştü... Etraftaki çığlıkları duydukça kulakları sağırlaştı, uğultu halinde gelmeye başladı sesler...

Doluktu, gözleri buharlandı bir müddet... Aptallaştı, darlandığı boğucu bir ıstırabın gemleri arasında sıkışan boğazından, güçlükle alıp veriyordu nefesini...

Yanardağ gibi patladı bir ses:

– Edebaliiiiii!..

Gün, gamlı, perişan feryadların kuşatması altında kocadı... Kalabalık Fırat'a doğru aktı...

O bunaltıcı sıcaklar, yüzleri daha ılık bir muhabbetle yalayan esintinin kollarına bıraktı... Güneş batıda kızıl bir tepsi gibi yaktı ateşini, gün kocadı soldu... Güneş yerden kabaran tozların savurduğu esintiyle paskızılı bir renkte görünüyordu şimdi.

Müslüm Ağa artık çıkmayan, kısık sesiyle ağıtlar düzüyor, Harun halsiz çırpınışlar veriyordu Fırat'ın kıyılarında... İlerilerde bir kalaba-

lık belirdi. Motorların arkasına takılan römorklarda insan doluydu... Fırat, yine etrafına toplamıştı feryadları...

Çığlıklar karıştı suyun akışına...

Römorkların arkasından inen herkes Fırat'ın kıyılarına doğru çekildi yine.

Kuşlar bile çığlık atarak döneliyorlardı Fırat'ın üzerinde... Çığlıklar, aynı dili konuşuyorlardı yine... Ağabeylerinden bir tanesi destek olmuştu Harun'a. Fısıltılar amansızca yayıldı kalabalığın arasında:

– Aaaaa, Fırat, diye yankılandı bir ses.

İçli mi, içli...

– Nasıl da kıydı o körpe cana?..

Harun, baygın, bön baktı kendilerine yaklaşan kalabalığa. Baygın bakışlarda kederin en koyusu...

Başka bir ağabeyisinin kucağındaydı Edebali... Pörsümüş, hırpalanmış. Yaklaştıkça gözler hayretin hudutsuz kıvılcımlarıyla kaynaştı. Yaklaştı yaklaştı, çok çok yakından seyretti manzarayı bulutlanan bakışlar. Fakat, acı gerçeği seçti sıkıntılı görüntü:

Kuruyan, çatlamış dudakların arasından acı bir ses çekildi gökyüzüne:

– Edebaliiiiiii!..

Ve artık taşıyamayacağı başı hafifçe düştü ağabeyinin göğsüne... Sesi düştü, bir fısıltı karıştı çığlıkların arasına:

– Yavrum! Ben ne söylerim annenle kardeşine?

* * *

Her yüzde bir suçluluk ifadesi vardı. Suskun ve yaslıydı insanlar... Ertesi gün Edebali, Gülşen'de ıhlamur ağacının gölgesinde toprağa verildi... Köylü, akın akın geldi Gülşen'e...

Zeytin Gözlü, hayatının belki de en çileli gecesini sabaha bağlayabilmek için çırpınmıştı. Odasına kapanıp, gözyaşlarının selinde boğulurcasına ağladı ağladı. Dışarıya çıkmadı odasından...

Harun, Gülşen'deki evde kalmıştı. Musa Ağa, anneler ve kardeşleri... Sabaha kadar figan bitmemişti. Bülbüller sustu kahrından, Fırat sitem dinledi...

Edebali'nin toprağa verildiği gün de Gülşen'den ayrılmadı kimse. Ertesi gün, sıkmaya başlamıştı o hayallerini ömrünce süsleyen mevki... Babasına dönüp:

– Köye! diye mırıldandı.

Sessiz, olgun ve dualı... Sık sık Kur'an okudu oğlu için... Gece yine ilerledi. Gözlerini gözetleyen baba, kadına baktı...

– Yatağını.

İçli bir nefes aldı Harun Hoca:

– Fena olmaz baba, sabah yolculuk var.

Yaşlı adam şaşırdı, ana mütessir baktı oğlunun gözlerine:

– Kalsaydın biraz daha oğul.

– Başka zaman baba.

İhtiyar konuştu:

– Gelir gidersin gayrı.

– Durum öyle gözükmekte. Bir parça bıraktım Fırat'ın kenarında.

Dudakları büzüştü ihtiyarın:

– Ben beklerim onu...

* * *

Sabah erkenden kalkmıştı herkes. Zeytin Gözlü balkona çıkmıştı kalabalığı görüp... Tedirgin ceylanlar gibi Harun'ların kapıyı gözetledi, küçük bir kıza sokulup sordu:

– Neden herkes kapıya çıktı?

– Doktor emmim gidiyo da ondan.

Cevabını almıştı sorusunun, başka sormadı. Etrafını tedirgin bir bakışla inceledi yeniden, sonra irade dışı bir kararla istikamet tayin edip kendisini köyün dışına doğru çeken yola girdi... Kaçar gibi uzaklaştı köyden.

* * *

Istıraplı bir merasim başlamıştı konağın kapısı önünde. Hoca sırası ile büyüklerin ellerini öptü, küçüklere sarılıp yanaklarından öptü ve sağanaklı bakışların odağından bir an önce kaçabilmek için acele etti... Islak bir bakış bıraktı kalabalığın üzerinde, sonra arabasına bindiği gibi kontağı açtı. Arkasına bile bakmadan, sıyrıldı kalabalığın arasından. Yorgun eller sallandı, gözyaşları döküldü siyem siyem arkasından...

* * *

Gülşen gamlı bir sessizliğin kucağındaydı. Hoca arabasını bahçenin kapısında bıraktı yine. Ahşap kapıyı açmak için kilide uzattı elini. Şaşırdı... Kapı açıktı. Hafif aralık uzattı bakışlarını...

Canın ta derinliklerinden sökülen etkili bir bakıştı bu... Buharlanan gözlerini sildi elinin tersiyle... Şu an ıstırabla, hayretle iç içe yaşıyordu Hoca... Önce bir karartı fark etti mezarın baş ucunda, sonra gözlerini silip yeniden baktı aynı noktaya...

Bir kadın doğruldu çömeldiği yerden. Ellerini yüzlerine sürdü... Dua etmişti anlaşılan... Hoca usulca, sessiz adımlarla sokuldu mezarın başına... İçli bir dua vardı hâlâ dudaklarında ve gözlerinden sağanaklar boşanıyordu...

Dolukan, hassas bir ses hayret duvarlarını parçaladı:

– Zeytin Gözlü!

Yeniden doluktu. Dudaklarındaki duayı da unuttu. Dudakları büzüştü. Yaşların istila ettiği kirpikleri kırptıkça, yüklerini boşaltıp yanaklarına doğru ve başını hafifçe önüne yıktı, bakamadı gözlerine...

Utançlı, kısık, hicap dolu bir ses tonuyla ulaştı Hoca'ya:

– Başın sağolsun. Acın çok büyük.

Ağlamayı da unutmuştu Harun. Derin bir "ah" vardı dudaklarının ucunda. Boğuk bir sesle mırıldandı:

– Sana çok haksızlık ettim Zeytin Gözlü. Bana hakkını helal edecek misin?

– Unuttum!.. Hem, hiç kızmadım, kırılmadım, şikayetlenmedim kimseye. İnan, o çok küçük basit bir meseleymiş. Şimdi yandı işte içim. Senden bir parça var şu toprağın bağrında.

Konuşmadı başka, ağladı, dolukup. Teskin etmek Hoca'ya düştü yine:

– Takdir-i ilahi Zeytin Gözlü. Sen, inanan birisin. Verdi ve aldı. Kim ne diyebilir ki?

Dedi ama, dayanamadı Hoca, hıçkırdı. Feri kesildi yine bacaklarının. Kendisini bırakmamak için direndi. Zeytin Gözlü farkındaydı Hoca'nın içinde bulunduğu atmosferin ve ona içli bir hitapla müdahale etti:

– Sen öyle dersin, yüreğin başka şeyler söyler... Üzüntünün fazlası isyan olur bilmez misin? Her doğan insan, ölümü tadacaktır. Bilmez misin? Edebali'yi bana emanet et, gayrı. Hep gelir ziyaret eder, okur, dertleşirim onunla. Çok sevmiştim çünkü onu.

O da beceremedi. Hıçkırmamak için sıktı dişlerini Zeytin Gözlü...

– Gözyaşlarım isyan değil, Zeytin Gözlü. Sen de ağlıyorsun işte bak. İnsanın harcında duygu var. Onlar ıstırabın gönülden taşanları sadece. Onların ayrı bir dili vardır, sessiz sağanaklar isyan etmezler...

Cebinden kırmızı ciltli küçük bir kitap çıkartıp Yasin Suresi'ni açtı. Diz çöktü mezarın başında, buğulu gözlerle okudu. Zeytin Gözlü, ellerini açtı dua için...

Dua da bitti. Çok kısa bir bakış, kaçamak bakışlara bıraktı yerini Harun:

– Seni çok, ama çok sevmişti Edebali, diye mırıldandı sadece.

Gözlerine bakamıyordu. Al al oldu yanakları hicabından:

– Ben de onu çok sevmiştim...

Ayağa kalktığında mahcup bir çehresi vardı:

– Ardımdan dua et Zeytin Gözlü. Beni affet ve işte Edebali sana emanet. Ona kendi çocuğun gibi göz kulak ol ha?

– Güle güle git. Ben beklerim buraları. Rabbim başka üzüntü vermesin sana. Yürekten kırgın değilim. Bilesin diye söylemekteyim.

Rüyamda beklemelisin dedi ak sakallı bir pirifani...

"Evlenme sakın". İşte o yüzden beklerim, yine de alınma sakın sen... Hissiyatımdan kimseler anlamaz dünyada. Kederimle, elemimle, kırık dökük umutlarımla ve niyazımla başbaşayım. Şikayetsiz, bedduasız... Alınma sen, üzülme sakın...

Bakamadı gözlerine. Cesaret edemedi. Ilık bir iklim yaşadı ikisi de mezarın başında:

– Sağol! diye fısıldadı Hoca.

Arkasına bile bakamadı. Acının, kahreden zehrini yutkundu, yutkundu... Güçlükle taşıdı ayakları bedenini. Bahçe kapısından bir gölge gibi uzaklaşıp kayboldu gözlerden Hoca. Arabasının kapısını açıp bindi... Bir motor sesi, eksoz homurtusu geldi Zeytin Gözlü'nün kulaklarına...

* * *

Vücudu, yılankavi kıvrılıp uzayan yolların üzerinde yorgun ve bitkindi... Mahmur gözlerle takip etti yolları... Yollar, tükenmezliğini ilan etmişti sanki. Mesafeler, fersiz bakışların sabırsızlığını artırdı. Saatine baktı, yatsı ezanı okunalı bir hayli vakit geçmişti. Akrep ve yelkovan öyle söylüyordu ona... Bıkkın, koyu bir usanca esirdi yüreği. Karşı istikametten gelen vasıtaların farları, yorgun gözlerini biraz daha fazla etkiliyordu bu saatlerde. Neden sonra üzerinde kilometre yazılı levhaya ilişti sabırsız bakışlar. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. Artık girmek üzereydi İstanbul'a...

Güç geldi kollarına, gözlerini biraz daha zorladı hatta, ısrarla açık tutmaya çabaladı onları...

İstanbul oldukça sessiz gözüküyordu. Kirpiklerinde tonlarca yük asılıydı Hoca'nın. Aşırı sıkılmış ve yorulmuştu. Göz kapaklarını inadına kastı. Mahalleye giren sokağı zor fark etmişti... Kapılarının önünde durunca derin bir nefes aldı ve doluktu, hıçkırıklara teslim oldu bir müddet... Dertler depreşmişti. Yalnız dönüşün kasveti çökertmişti omuzlarını... Arabasından inip kapısını güçlükle kilitleyebildi.

Ölçüsüz bir firkat basmıştı duygularını... Hisler depreşti yeniden. Durup evlerinin pencerelerine baktı, sağanaklarını indiren gözlerle... Yoldaki uyku çoktan çekilmişti gözlerinden. Kendisini sıktı, direndi ağlamamak için. Kapının ziline usulca çöktü parmağı. Çok geçmeden ses geldi içeriden:

– Kim o?

Derin bir nefes alıp kontrol etti sesini:

– Benim.

Neşe dolu bir karşılık aldı sesine:

– Harun! Geldiniz demek?..

– Geldim!

Sokak kapısının açılması için ulaşan sesti bu. Hülya hanım sevinçten ne yapacağını bile kestiremeden kapıyı araladı. Mahmur gözler merdivenlerin ışığını aradı ve yaktı. Uykuyu açtı, gelecekleri sabırsızlıkla bekledi araladığı kapının boşluğundan bakıp... Gecelik vardı üzerinde, daha ileriye çıkamamıştı bu yüzden.

Ayak sesleri yaklaştı. Hülya hanım kafasını çıkardı dışarıya Harun Hoca çıktı açığa. Neşesi söndü ve sevinçli yüzün, hayrete döndü bakışları birden...

– Harun! Edebali hani?

Dişlerini kırarcasına sıktı, açılan kapıdan içeriye savuşurken. Sadece:

– Orada kaldı, diyebilmişti.

Yüzüne bile bakamamıştı eşinin... Hülya hanım, garipleşmiş tuhaf bir duygu depresyonu içine girmişti. Yüzüne bakmadan içeriye savuşan eşinin arkasından bir seyir tutturdu kapıyı kapatıp. Eğisli, hatta azar doluydu sesinin tonu:

– Harun! Orada bırakılır mı çocuk?..

Peşinden yürüdü kocasının. Duyduğu ses, biraz daha artırdı öfkesini.

– Çok sevmişti orayı.

– Bunu nasıl yaparsın ha?

Hoca salona geçti. Ağlamamak için direndi. Lambayı yaktı, sonra cebindeki paketten bir sigara çekip yaktı. Efkâr efkâr tüttürdü dumanını... Hayreti koyulaştı Hülya hanımın:

– Sen sigara içmezdin?

– Yol, yordu.

Gözlerine dikkatle baktı, karşısına geçip. Buharlıydı ve Hoca çok değişik ve bitkindi.

Ayakta durmadı fazla, yakınındaki koltuğa çöküp, robotlaşan eşine baktı:

– Sizler nasılsınız?

– İyiyiz.

– Ya Ebrar?

– Uyuyor.

Karşısına oturdu ve incelemeye aldı kocasını:

– Harun, sende inanılmaz bir gariplik var.

Derin bir nefes daha çekti sigarasından. Buluttan dağlar örgü örgü çekildi evin tavanına...

– Yorgunum.

– Neden bıraktın çocuğu?

– Dedim ya çok sevdi oraları.

– Harun, nem var senin gözlerinde.

Doluktu ve boşandı. Dudaklarını gevdi. Güç bir cevap verdi ağlayan sesi:

– Bıraktım, ama daha şimdiden özledim onu.

Telaşelendi, panik estirdi huzursuz bakışları:

– Hay Allah. Harun bana doğruları söyler misin lütfen?

Ciğerlerine çekmekte olduğu derin nefesin titrekliğinde binbir bülbülün feryadı gizliydi... İçli ve hazin bekledi eşinin gözlerinde:

– Sana bir anekdot vereyim mi. İster misin bunu?..

– Sen benim sorduğum sorunun cevabını ver önce.

– İyi ya, o halde dinle.

Sabırsızdı ve titriyordu elinde olmadan. Keskin huzursuz baktı Hoca'nın gözlerine:

– Sana, çok değer verdiğin bir dost, emanet olarak bir kıymet bıraksa. Kıymetli bir hediye. Geçici bir zaman için sadece. Dese ki: "Ben bu çok kıymetli varlığı sana kullanman için bir müddet bırakıyorum. Fakat, istediğim vakit geriye vermek şartıyla"...

Emanetin sahibi hiç beklemediğin bir gün; "Verdiğim o emaneti artık senden geriye alıyorum" dese. Soruyorum sana, nasıl bir tavır takınırdın ona karşı?..

Kanı damarlarında kurumuştu. Net bir sonuç çıkarmadı aslında. Sadece yüksek bir çığlık attı kuşkuların rüzgârına kapılıp:

– Haruuuuuun!

Kahırlı, ama yine de dolukan, hassas yapıdaydı sesi:

– Neden hayrettesin öyle, söyler misin bana?

Sesini o da yükseltti ayağa kalkıp arkasını döndü, eşinin gözlerine bakamadı:

– Emanetini bizden geriye istedi veren.

Salonun içine şamar şamar indi çığlık:

– Haruuuuuun!.. Olmaz, olmaz, olmaaaaaz!..

* * *

Daha fazla detaylara gerek yok delikanlı. Artık, yeni ve çetin, çok çetin bir hayat vardı bizi bekleyen... Aile acısını unutabilmenin çırpınışlarında zor günler yaşadık. Ben, artık hiç affedilmez bir suçluydum eşimin gözlerinde... Günler, haftalar, aylar, hatta iki koca yıl geçti hayatımızdan... O, hep gönlümüzdeydi ama, acı, acıdığı günkü kadar şiddetli değildi artık... Ailenin içinde yeniden ferah bir hava, daha olumlu bir iklim başlamıştı. Eşim doçent olmuştu. Yoğun çalışmaların içine girmiştik farkında olmadan...

Yorulmuş, hatta bunalmıştık... Eşim doçentlikten sonra biraz daha rahattı. Yaşadığımız toplumdaki dağınıklık, kargaşa, hatta kaos etkilemeye başlamıştı beni. Önemli tespitlerim vardı toplumu kaynaştırıp barıştırmak için. Vereceğim eserler, tesbitlerim, topyekûn insanlığı kuşatacak, dalgalandıracak, onlara gerçekleri, doğruları sunup huzur iklimine buluşturacaktı insanlığı. Huzur içinde yaşayabilmesinde çok önemli katkılarda bulunabilecekti en azından... Yürekten inanmıştım buna...

Çalışmalarıma kapılıp ölçüyü iyice kaçırmışım anlaşılan. Farkına vardığımda iş işten çoktan geçmişti, senin anlayacağın...

O bir güldü, ama siyah bir güldü... Sadece kendi nefsi içindi önünde kalan hayat... Savunmaları, ısrarı, niyeti, her haliyle beni suçlamakta, kendisini aklayıp haklı çıkarmaktaydı. Bütün çabası ve çırpınışları, bir kılıf bulmaktan ibaretti suçlamaları için.

Bu yanlış yolculukta benim de payım büyüktü elbet. Ancak, inanıyorum ki, gösterebileceğim en uç ilgi ve şefkat sadece onun yolculuğunu geciktirebilmesi için, biraz oyalanmaktan ibaret kalacakmış...

Üzeri, yıllardır çok hafif bir şekilde küllendirilmiş bir iz. Hatta, depreşen bir gönül yarası varmış yüreğinde. O hisler, bazı kıpırdanışlarla açığa çıkacak kadar belirginmiş yüreğinde. Daha doğrusu o hedefte bekleyen hislerin geciktirilmesine, hatta duyduğu kini eridikçe düşüncenin açığa çıkmaya başlayışı yaralamıştı kişiliğimi... işte, o geç kalışın acıları şu an çekmekte olduğum. İstersen, onun dilinden anlatmaya çalışayım bu kısmı...

İtiraf

Gözlerinde yaşlar vardı. Buhar buhar terler kaynaşıyordu sıkıntılı çehresinde... Uzun zamandan beri vicdan azabı çekiyordu. Omuzlarını çökerten azap, onu tekrar hayattan bezdirmişti... Bir suç işlemişti önce, sorumlusunu aradı rahatlayabilmek için. Kocasıydı suçlu. Bunu kolayca fark etti ve yargılamaya başladı... Vicdan mahkemesi o çetin yargının kararını öyle almıştı. Suçlu oydu. O halde neden rahatsızdı ki bu kadar?.. Bu acayip, bu öldüren işkenceyi neden sürüyordu madem?.. "Bir defa, sadece bir defa" diyen, gaipten bir ses doldu kulaklarına.

Harun masasının başında onun dünyasından çok, ama çok uzaklardaydı... Nemli gözlerle kocasına, tam karşısına almıştı otururken. Masanın üzerine dirseğini dayamış, çenesini avucunun içine almıştı. Başını böylelikle tutabiliyordu... Buğulu gözlerini gözlerinin içine dikmiş hiç çekmeden bakıyor, ıstırap sağanaklarının delmeye çalıştığı bebekler, ayrı bir dünyanın sırlarını aramakla meşgul ve ilgisizdi.

Hissiz, duyarsız ve yorgundu üstelik... Haberdar bile olmadığı ıslak bakışlar, eğis doluydu muhatabını incelerken... Kirpikler yine taşıyamadığı taneleri indirmekle meşguldü yanaklarına... Sessiz sessiz ağlıyordu kocasını seyrederken... Varlığını hâlâ hissettiremeyişinin ıstırabı kanını damarlarında dondurmak üzereydi. Kalbinin hırçınlaşan gümbürtüleri geliyordu kulaklarına. Dişlerinin arasında epey zamandır gevdiği dudakları pörsümüş, hıçkırıklarını böylelikle engellemeye çalışıyordu... Sükûtun nabzını tutmak için çırpındı bir müddet daha. Bu sessizlik, bu ilgisizlik, çileden çıkarmıştı Hülya'yı... Ahı dünyayı velveleye verecek kadar güçlüydü ve onları iç dünyasına sessiz çığlıklar halinde uğurluyordu... Ve yine onlar, iç dünyasında kayalaşan, sarp amansız dağlara çarpıp, geriye dönüyordu.

İlgisizlik bir noktada onu da vurmuştu, fakat Ebrar artık alışmıştı evdeki bu sıkıcı hayata. Odasındaki dünya ile dostluk kurmaya çalışıyordu daha çok. Televizyon, dersler, bazen arkadaşları ile sokakta oyun kurmak. Şu an Ebrar da onlarla birlikte ve aynı odadaydı. Yani, babasının çalışma masasının karşısına düşen bir koltuktaydı...

Odanın içine çöreklenen bayatlamış sessizliğin rehavetine kaptırmıştı Ebrar gözlerini. Kirpikleri yorgun bir şekilde kapanmış, oturduğu koltuğun üzerinde uykunun kollarına bırakmıştı kendisini... Hülya, kocasının çalışma masasının kenarındaki koltuğun üzerindeydi ve hâlâ varlığından haberdar değildi kocası. Kalbinin çatlayabileceğinden endişe etti birden... Bu bunaltıcı havayı noktalamak için, çırpınışlar vermekteydi...

Önce derin bir nefes almayı denedi, sonra dolukan, titrek bir ses bozdu odanın kâbusa dönüşen sessizliğini. Fakat hassas ve nezaket dolu, kısık, düşük bir nida halindeydi bu sesleniş:

– Biraz konuşsak!

Bu ses, bu hazin, bu ruha ürperti veren titrek ses ancak bölüyor hülyalarını... Kalemin ucu çakılıyor kağıdın üzerine ve parmakları hareketsiz kalıyor böylelikle. Önce, uykusundan vakitsiz uyanışın hırçınlığını yansıtıyor edaları. Derin bir nefesin ardından etkili bir seyir tutturuyor eşinin gözlerinde. Daha yeni farkediyor işin korkunç yanı, onun varlığını. Hayrete düşürüyor onu manzara... Boğulacak gibi oluyor önce, Azrail yoklamış gibi çırpınıyor ardından... Eşinin gözyaşlarının selinde boğulacak gibi nefessiz kalıyor profesör... Aynı hassasiyette bir sesle hayat buluyor odanın içindeki gamlı hava:

– Hülya, sen, sen ağlıyorsun?

Bir fısıltı ki, sessizliği inciten: Sitem dolu, kahır dolu.

– Demek fark ettin sonunda? Yarım saatten beri karşında oturduğumun, gözlerimi gözlerine dikip, varlığımı fehmetmeni sabırsız bir gönülle, o donmuş hissiyatına duyarlılık kazandırıp beni fark etmeni bekledim hep.

Hayreti daha da arttı Hoca'nın. Bakışları nihayetsiz bir panik

içindeydi eşini incelerken. Duygulu, sevecen ve şeffaf bir seslenişle şefkati süzdü dudaklarının arasından:

– Ne oldu böyle sana? Söyler misin önce, neden ağlıyorsun?

Çantasından bir mendil çıkarıp gözlerinin yaşlarını sildi. İçli, alıngan, durgundu. Fedakârlık simgeleyen bir tondaydı nidası:

– Yeni değil, aldırma. Aylar, belki de yıllar öncesine uzanan bir yaraya dokundun. Elimde olmayan sebeplerden dolayı kanadı bugün...

Demek ki, direncimi biraz daha kırarak bunaltı hadiseler.

Etrafında birşeyler aradı gözleri. Ebrar az önce uyukladığı koltuğunun üzerinden kalkıp pencerenin kenarındaki kanepenin üzerinde uyumuştu. Ondan da haberi yoktu.

Gözlerini oğuşturdu, dalgınlığını dağıttı, nokta koydu az önceki vaz geçilmez bulgulara:

– Hülya, sen neler söylemektesin öyle?

Biz mutlu, sade ve birbirini anlayan bir aileyiz herşeyden önce. Sevdiklerimin göz yaşlarına kesinlikle dayanamam ben.

– Doğru ama fark edersen tabii.

– Anlatır mısın bana, neler oluyor? Çalışma iştahım da kaçtı.

– Ben gelmemiş olsaydım kaçmazdı belki.

– Dolaylı konuşma. Anlayabilmiş değilim hâlâ sebebini.

Yeniden dişlerini alt dudağının üzerine kıyasıya çöktü. İç acılarını bastırmak istemişti, başka bir acının ön plana çıkmasıyla.

Gözler buharlaştı yeniden, muzdarip bir çehresi vardı:

– Dertleşelim mi biraz?

– Bıraktım işte çalışmamı, seni dinliyorum.

– Ne büyük fedakârlık. Sağol...

– Hülya, iğneleyici konuşmamalısın. Hayatta değer verdiğim, hatta kutsallaştırdığım bir nimetsin sen.

Sesi kısık ve inadına hazindi:

– Hayret, demek ben hiç fark edememişim bu incelikleri.

– Hay Allah. Canım kadar sevdim seni. Ve kızımızı...

– İsbatı da var mı bunun? Sevginin bir tezahürü müdür bu katı ilgisizlik?

– Hülya kırmadan dertleşelim, istersen. Alınganım şu an.

– Ya karşındaki. Onun kalbi taştan mı hâ?

Hıçkırdı konuşurken. Hırçınlaştı, elinde olmadan:

– Dünyada senden başka nice prof. yok mu hayatta?.. Bir sen misin dünyada kendisini mesleğine, ilme adayan?

Master, doktora, doçentlik telaşesi, profluk duygularının seni zirveye taşıyışı. Şimdi de araştırmacılık. O kâğıtların, kitapların dünyasının dışında hayat yok mu sence? Kadının, çocuğun, onlarada taşıyabileceğin ilginin kırıntısı. Sevgi ve şefkat ilişkilerindeki sıcaklığın ikliminde yaşamak, bunlar yok mu sende hiç?.. Böyle mi seviyorsun kadınını? Hatta kızını?..

Durakladı, acı acı yutkundu. Biraz daha çoğaldı sağanağı siyah bebeklerin. Harun, dikkatlice baktı onlara ve:

– Özür dilerim, diye mırıldandı. Suçlandı. Çok incitmektesin beni inan.

– Üniversiteden yorgun dönüşlerin. Yemeğini yer yemez hemen çalışma masasının başına geçişin, çocuğunun dahi bir sevgiye, şefkate ve ilgiye ihtiyacının olduğunu hissetmeyişin... Sonra gece yatağa uzanır uzanmaz uykuya varışın; ilgi mi bunların hepsi de sence?

Bir kadının da haklarının olduğunu hatırladığın oldu mu aylarca? O kadar çirkin miyim, ilgi odağın olmayacak kadar söyler misin bana? İlgini çekmeyecek kadar yitirdim mi cazibemi sence?

Yüksek bir haykırışla sarsmıştı bulundukları odayı.

– Hülyaaaaa!

Ebrar uyanmıştı. Mahmur gözlerini ovuşturup uykunun sersemliği içinde seyretmekte onları. Baba, Ebrar'ın farkındaydı. Derin bir nefesle yutkunmaya çalıştı öfkesini:

– Ebrar, çok özel bir konuşmamız var annenle kızım. Sen biraz odanda istirahat et istersen.

Anlamlı seyretti yeniden. Dudak büktü, kanepenin üzerinden kalkıp odasına doğru yürüdü. Ebrar'ın gittiğinden emin olunca konuştu Hülya:

– Sahi seviyor musun beni hâlâ?

– Seni rahatlatacaksa eğer! Yemin bile edebilirim.

– Âşıksın demek hâlâ?

– Âşığım.

Yumuşadı, derin bir nefes aldı rahatlamak için:

– Hatırlıyor musun o günü?.. Üniversitenin veda partisinde okunan o şiiri?.. O ılık ses ve kürsüden iner inmez ki itirafın?.. İşte aynı aşk, belki daha da yoğun. Eksilmemiş artmış, sanki yüreğimdeki sevdan. O şiir dalgalanıyor kulaklarımda şu an. Aynı tazeliği aynı ihtişamıyla...

Hani bizim bölümde şair bir çocuk vardı. Derlerdi ki, sana âşıktı. Sırılsıklam... Gecenin gündemini almıştı kürsüye çıkıp.

Hatırlıyor musun o anı?..

Hıçkırıklarını bastırdı, sesi hassaslaştı, duygusallık hat safhalardaydı artık.

– Hatırlamaz olur muyum? İstersen ben anlatayım o anın anekdotlarını. Hayatımın dönüm noktasıydı o anlar... Çünkü, o gece bölümün veda gecesinde bütün arkadaşlar bir araya gelmiştik... Mezunlar eteklerindeki taşları dökeceklerdi vedada. Belki de, bir daha birbirlerini görememenin korkusu vardı yüreklerinde... Saklanmış duygular için belki de en son fırsattı; açığa vuracaklardı duygularını o gece. İşte, biz de onlardan birileriydik. Platonik aşkın, kaçamak anlarını yaşamıştık seninle. Sık sık utandığımız, bazen boş verip, duygularımızı cömertçe bakışların uçlarına takıp beklediğimiz anlar olmuştu. Belki de kendimizi birbirimize anlatamadığımız anlardı bunlar...

Âşıktım sana, gel gör ki o da vardı... Hatırlıyor musun o anı?

– Gözlerinin önünde hâlâ. Aynı canlılığını taşımakta hadise.

– Ya, demek o şair çocuk?

– Evet. Birlikte çalışmaktayız şu an. Daha yeni doçent oldu o da.

Herkes bilmekteydi onun bana tutkulu olduğunu. O, bir tutku değil de, bence kara sevdalıydı...

Rengi uçmuştu prof'un. Ucu zehirli bir hançer saplanmıştı duyduğu sözler yüreğine. Nefesi tıkanır gibi olmuştu... Acı acı yutkundu eşinin gözlerine bakarken. Hayret, tütsü tütsü yansıdı gözlerinden. "Ne demek istiyordu bu kadın?" bu hassasiyet, bu dinmeyen gözyaşları sesindeki ıstırap, neyin nesiydi böyle?.. Hemen anlam veremeyişin sıkıntılarını yaşıyordu Hoca. Buram buram terler sökûldü eşini dinlerken suratından. Sesi sert bir tona bürüdü kendisini. Azarcı ve hırpalayan:

– Maksadı aşan bir konuşma bunlar! Neler yapmak istiyorsun bunları açmakla anlayamadım?

Aldırışsız ve kararlıydı o:

– Hatıralar!

– Mazide kalmış öyle hatıralar vardır ki, onların üzerindeki külleri deşelemek bile insanı çileden çıkartabilir. Biliyorum, o çocuk seni seviyordu. Ve sen kürsüye çıkıp, sana yazıldığı söylenen o şiiri, bir meşhurun şiiri ile cevaplamıştın ve kürsüden iner inmez herkesi şaşırtmıştın. Gözler üzerindeydi hep. O çocuk umutlanmıştı okuduğun şiirle. Ona verilmiş müspet bir cevap gibi kabullenmişti herkes... Sen, bütün salondakileri, hatta ne yalan söyleyeyim beni bile şaşırtmıştın o an... O çocuğun boyun bükûşü, nihayetsiz ıstırabı, hayattan bezmiş hali, hâlâ tazeleliğini korumakta gözlerimde...

Sanki affedilmez bir suçlu gibi heykelleştirmiştim, herkesin önünde...

Beni tercih edişin, bana yönelip, herkesi şaşırtışın, adeta yüceltmişti beni. Bir abideydin adeta o an meraklı gözlerin içinde... Boşa değildi bu ani karar verişin de elbet, ben de sevmiştim çünkü seni.

Kalbin en ihtişamlı sarayı, Yaratıcının yeridir. Beşeri sevdalardan bahsetmekteyim şu an. Nefis karışır beşeri sevdalara. Bir yürekte iki ayrı sevda barınamaz bu yüzden. Biri, diğerini küçültür ve siler... Ben senin ani kararınla, aşkın için, kurban ettiğim bir Zeytin Gözlü kızın sevdasını kalbime sessizce gömdüm. Ve sana hiç açmadım onun verdiği azabı. Sen, ya sen. Bu hatırlatış, incitti beni. Erkekler böyledir.

Acı acı gülümsedi. Kendisini zorladı tebessüm için. İstihza vardı dudaklarındaki edalarda:

– Sadece aptalsı bir hatırlatmak olsaydı keşke. Neler vermezdim bunun için düşünemezsin.

– Hülya!

Uyarıya bile aldırış etmedi. Duygusallığı ıstırapla yoğurdu, sesinde sitem vardı:

– Biliyor musun, fidan yeşerdiği toprakların üzerinden sökülmeli bence.

– Ne demek istiyorsun bugün. İnan şaşırtmaktasın beni.

– Ben aslında o şair çocuğu seviyordum.

Bu itiraf bir bomba etkisiyle patladı beyninde. Düşünceleri parçalandı, hissiyatı altüst oldu birden. Keskin baktı gözlerine; bunaltan, tehdit eden cinsten:

– İleri gitmektesin artık, keeees!

Aldırış etmedi Hoca'ya:

– Daha fenası, ondan intikam almak için verdiğim ani bir karardı sana yönelişim. Gözlerimin hedefinde tesadüfen sen vardın...

Hayreti koyulaştı, sesinin derecesi düştü:

– Yani, beni hiç sevmediğini mi söylemek istiyorsun?

– Aksine, sonradan sana alıştım ve sevdim.

Biraz olsun rahatlamıştı. Arkasına yaslanıp, derin bir nefes aldı Hoca... Hülya devam etti hikâyeye:

– Bir arkadaşı kendisinden rica etmiş. Şiirin baş harflerinde, kızın ismi ve soy ismi vardı. Karşı tarafa ilanı aşk... Elinde yakaladım.

İsbata çalıştı günlerce. İnanmamıştım... Kalbimin uzun zaman kendisine ait olduğunu bildiğim insanın hiç, ama hiç acımadan ipini kendi ellerimle çekmiştim o akşam.

– Çok rahatsız olmuştu demek? Fark etmişsin...

– Hülya lütfen keser misin? Çak saçmaladın bugün.

– Üzülme canım. Bir daha o ismi anmana bile müsade etmeyeceğim.

– Hülya!

Tuhaf bir bakış bıraktı üzerinde, aldırış etmedi ikazlara... Hoca aynı kızgınlıkla sıraladı:

– Başka şeyler konuş dedim. Pis kokular yayılmaya başladı etrafa. Bilirsin benim tahammülüm olmaz bu tarz anlayışlara.

Israrla sürdürdü. Aldırış bile etmiyordu tepkilere:

– Memleketine bile gitmemişti. O da tıpkı bizim gibi şu an çalıştığımız üniversiteyi seçti ve asistan olarak kaldı.

– Hülya. Biliyorum bunları.

– Ya bilmediklerin? Onları bilmek istemez misin?

– Biraz daha açık konuş, sabrımın tükendiğini hatırlatmak zorundayım artık.

– Bir hafta öncesini düşün. Çalışmalarını yeni bitirmiştin. Usançlı bırakmıştın elindeki kalemi. Karşına oturmuş, hep seni seyretmekteydim yine. Tıpkı bugünkü gibi. Yerinden sessizce kalkıp pijamalarını giyindin. Sonra yatsı namazını kılmadığını hatırlayıp abdest aldın. Ben, senden önce yatak odasına geçip yatağı açmıştım.

Yatağa uzanıp seni bekledim. Gelip kaygısız bir eda içinde sen de yattın. Yüzüme bile bakmamıştın. Konuşmak istiyordu canım... Beyninde, bilmem hangi el değmedik ufukların aralanışına kaptırmıştın kendini... Yatağın içinde oturup, özellikle gözlerinin içine baktım.

Bakıyordun, ancak görmüyordun. Ne kadar uğraştım, kıpırdadıysam nafile, ilgi alanının içine düşmeyi başaramamıştım bir türlü.

Hayatta ideal, bir tarafı ihmal etmek değildi, benim bildiğim. Bak sen affedilemeyecek kadar suçlusun. Herşeyi unutup sevmiştim seni. O inanılmaz ilgisizliğin, gönlümde kalıtım yapan hislerim üzerindeki külleri açtı. Hep senin yüzünden anlıyor musun, heeep!..

Rengi uçtu, duvar gibi oldu. Kalbinin vuruşları şaşırtıcıydı. Hoca dudaklarını acımasızca gevdi yine. Kendisini zor tuttu konuşurken:

– Bir suç işlemişsen, ona bir ortak aramamalısın. Her suç için mutlaka bir kılıf arar ve bulur sonunda insan. Fakat, bu yöntem hiçbir vakit rahatsız olan vicdanı kurtarmaya yetmemiştir.

Evli bir kadının başka bir aşktan bahsetmesi, affedilmezdir bizim inancımızda.

– Çiçekler ilgi isterler. İhmal, onların nakış nakış açmak istedikleri desenlerini soldururlar. Kurur, sararır ve pörsür sonunda.

Diriliş için başka bir baharı bekler solan çiçekler. Utangaçtı duygularım, hicap içindeydi o vakitler. Hayatta, mahremiyetini hiç, ama hiç bozmamıştı hissiyatım... Senin de karşılık verişin, destek çıkışın, cesaretlendirmişti beni. Hatta bir beyaz halka vardı parmağında içimi burkan. Sırrını hiç sormamıştım senden... Hayatımda sormaktan bile korktuğum bir sırdı o. Kıskanabilirdim.

O gece, o veda gecesinde palazlanmıştı... Bir öncesi vardı bunun. O şair!.. yıllardır peşimden koşup şiirler yazdı adıma.

Aslında o çocuk yüreğime ulaşmadığını sanarak koşmuştu peşimden. Sonra derin duyguları beni onore eden şiirler ulaştı elime, gülümsedim ona. Malum şiir ve meçhul kız, gocundurmuştu duygularımı. Söylemiştim, hep fırsat kolladım o günden sonra, intikam almak için. Soğuk rüzgârlar esiyordu dönem sonunda ve hiç yaklaşmamıştım ona.

Güçlü şiirler yazmasına katkıda bulundu bu kırgınlık... O, malum gece herkesi mest eden ve bana yazıldığını herkesin bildiği o şiir yeniden oturmuştu gündeme. Ve, ondan intikam almanın tam vaktiydi bana göre... O, duygulu şiir nasıl da coşturmuştu salondakileri... Şair, gamlı, duygulu ama umutsuzdu. Hep üzerimdeydi şiirini okurken gözleri... Yüz vermemiştim ve o, umutsuz aşkına karşılık bulamadan inmişti kürsüden. O, çılgınca alkış tufanın ve anlamlı bakışların sağanağı düşmüştü üzerimize. Etkilenmiş, hatta incinmiştim...

Bir kin kasırgalaşmıştı bedenimde. Görünmeyen bir el, beni tutup davetsiz, takdimsiz, hatta gereksiz bir tarzda, kürsüye götürmüştü...

O duygusallığın sağanağı altında alkışlar dinmezken, salonda şaşırtıcı bir manzara gibiydim... Tamamen irade dışıydı davranışlarım...

Mikrofonu elime aldığımda, herkes aptallaşmış, koyu bir merakla neler söyleyeceğimi beklemeye başlamışlardı... Derin bir sessizlik çökmüştü salona; o gamlı sükutun bekaretini, lime lime etmiştim... Yıllardır beni etkisi altında tutan, yüreğimde türküleşen bir ünlünün

şiirine tutsaktı mikrofon.

O cesareti kendimde nasıl buldum hâlâ aklım almış değil... Sen Fırat'a âşıktın... Onun çağlayışına... O geç gelen baharın oralarda höykürüşüne âşıktı duyguların. Sen, o çağlarında bile o yörenin hasretiyle dolan bir delikanlıydın. Oralıydın, oraya aittin ve hiç kopmamıştın oralardan... Duygularınla, düşüncelerinle, hasretinle ve özlemlerinle oralıydın sen.

Fırat denince gözlerin çakmak çakmak yanardı... Oralar, sende vazgeçemediğin bir zaafındı farkedebildiğim... Kim bilir okuduğum o şiir, belki de sırf senin ve benim için yazılmıştı. Çünkü, kaderimiz onun çağrışımıyla yazıldı sanki... Şair, ikimizin duygularından örmüştü mısralarını. Kulaklarında çınlamaz mı hâlâ o kürsüden dökülen mısraların efsunlu hali?.. Hâlâ hatırlarsın sanırım tesadüflerin tarihleştiği, ani bir kararın kader olduğu anı?..

– Hatırlamaz mıyım hiç. Gözlerinin içinde beklemiştim, dudaklarında mısralar dökülürken. İşte o vakit, ilk okuyuşunda ben de ezberlemiştim o şiiri...

– Bir daha okumamı istemez miydin? Hem de şimdi.

Duygulandı:

– Belki eskisinden de duygulu olur. Çünkü, Fırat şimdi çok daha anlamlı ve çok daha farklı eskisinden.

Sesi biraz daha düştü, daha hassas, titrek ve şeffaftı:

– Şaşırtıyorsun bugün beni. Yakınlığımı, sevgimi, hasretimi belgelememe ihtiyacın mı var? Tuhaf bir haleti ruhiye içindesin bugün ve beni korkutuyorsun. Yanlış birşeyler mi duydun hakkımda. Yoksa rahatsız mısın?

Acı, yüzünde derin izler bırakmıştı. Derinleşen soluğu aslında çok önemli bir rahatsızlığın ifadesiydi:

– Korkulacak ne kaldı ki, ara yerde?

Yeniden parlak, kristal niteliğinde inciler dizmeye başlamıştı kirpik uçları.

– Hülya?

Titrek elinin şehadet parmağını sakince kaldırıp dudaklarının ortasına koydu. Cılız bir ıslıklaşma oldu kuruluktan, ince ince çatlaklar oluşan dudaklarında:

– Suuuus! Yorum yapmanı istemiyorum bir müddet daha. Şiiri okumamı istiyor musun hâlâ?

Hiç böyle görmemişti onu. Sınırsız, hayır çok daha ileri boyutlarda bir bunalımı yaşıyordu şu anda. Sinirleri gergindi Prof'un. Alnındaki deriler kırış kırış olmuştu... Gözlerini gözlerine kilitledi bir müddet ve adeta tahlil için bekledi. Az sonra dokunaklı bir sesle mırıldandı:

– Elbette istiyorum. Hatta veda gününden daha arzulu olarak.

Kirpikleri sık sık istila eden yaşlar sağanağa dönüşmüştü yeniden... İçli ve hüzün doluydu sesi. Önce derin bir solukla yokladı kendisini, sonra şiiri yorumlamaya başladı. Hoca dikkat kesilmişti, gözlerinin derinliklerindeydi eşi, şiiri okurken:

"Gideceğin yere beni de götür,
Sorana, derdimin dermanı dersin.
Götür de istersen sokakta yatır.
Elinde gönlümün fermanı dersin...

Adımı iğneyle işle derime,
Kölemdir desen de gitmez arıma.
Bunlar, ne? derlerse mektuplarıma,
Tutuşmuş bir gönlün feryadı dersin...

Bilseler de coşup çağladığımı.
Bilseler, sana bel bağladığımı.
Görenler olursa ağladığımı,
Fırat'ın en coşkun zamanı dersin..."

– Şair bizim için yazmıştı sanki. Evet... Kürsüden inerken bir alkış fırtınası kopmuştu. Bir efsane, dillerde uzun zaman dolaşacak bir aşkın efsanesini bitiriyordu... Yeni bir sevdanın tarihini atıyordum, debdebeli alkışların arasında... Oysa, herkes o şair çocuğa yöneldiğimi sanmıştı kürsüden inip koşarken... Yolumun üzerindeydi tam, yüzüne

bile bakmadan, sana doğru koşunca şaşırmıştı herkes. Göz gözeydik seninle... Arada bir etkili bakışların sıcaklığından cesaret almıştım sana koşarken... Ağlıyordum sana yaklaştığımda. Kollarından tutup gözlerinin derinliklerine, kalbimin esrarıyla bakarken, göz yaşlarım vardı yine. Sırrını sadece benim bildiğim... Bir aşkın yumağını dağıtmış, bir başka yumağa bağlamıştım sarmak için. Salonun alkış rüzgârını almıştım arkama. Aslında, en şaşkını sendin, salondaki insanların. Çünkü, böyle bir ihtimali bile sanıyorum aklından geçirmemiştin.

Hayretli gözlerin sağanağı altında, kollarından tutup gözlerinin içine bakarken, soluk soluğa, o romantik, inanılmaz duruşum geliyor aklıma. En canlı fotoğraflarını veriyor hâlâ beyin... Bir intikam almak uğruna, çılgın bir roldü yaptığım. Sanki sevdanın ummanları gözlerinde kaynaşan bir kızın rolü düşmüştü bana ve onu içtenlikle oynuyordum.

Seni esir alan, kesin bir emri vaki ile başbaşa bırakan türden bir soru sormuştum hatırlıyor musun?

– Gideceğin yere beni de götürür müsün?

Bu ses yankısını mutlaka bulacaktı ve bundan hiç şüphem yoktu sanki. Çünkü, yeni umutlarıma kundak açıyordum seni. Verdiğin cevap, şaşırtmıştı:

– Gelirsen?

– İşte o sesin peşine takılıp gelmiştim sana. Bir oyun, gerçek olmuştu... Zaman bizi sermest etti. Unutmuştum geride kalanları. Maziyi bütün renkliliklerine rağmen, unutmuştum. O şair çocuğu da.

Ben de ihtisas yaptım. Doçentlik tezi hazırladım. Ama ihmal etmedim hiçbir zaman seni ve çocuklarımı... İşi ve evi dengeledim. Gönül işleriyle hiçbir şeyi karıştırmadım... Hatta doçentlik tezim bile aksadı, fakat sevgi yara almadı benim açımdan...

– Bak Hülya, seni üzen o kuşkuları öldürmelisin. Çünkü sevgimiz sapasağlam hâlâ.

İstihzalı bir dudak büküşü vardı:

– En hafif bir sarsıntıya bile dayanamadın.

– Beni mi kast ediyorsun?

– Başka birisi daha var mı yanımızda?

– Yo hayır. Bak, ben de anlatayım ister misin? Rahatlarsın diye.

– Yoksa başka bilmediğim bir şey daha mı var hayatında?

– Var ya. Hep üstünkörü geçtiğim, sana feda ettiğim bir hikâyem var. Sen benim evveliyatımı biliyor musun? Yani sana "gel" dediğim andan öncesini?.. Bir sır vereyim ben de sana ve istersen sende azabıma, vebalime ortak ol. Bak, dert kimdeymiş, vicdan azabı nasılmış, tercihimi öğrendiğin an, şu an içinde çöreklendiğini hissettiğim yeisi söküp atacaksın. Senin için katlandığım fedakârlığı öğrenince sana verdiğim değeri ve sevginin ölçüsünü bileceksin.

İkiye bölüp yaşamaya çalıştığım yüreğimin hikâyesini, özlediğim halde, oralara neden gidemeyişimin öyküsünü dinledikten sonra, bana hak vereceksin. Aşkın belgesi durumunda olan bu hikâyeyi dikkatle dinlemeni tavsiye ederim. Evet, şu an ağlayan gözlerinin içi gülecek sonunda.

Benzi inadına uçuktu Hülya Hoca'nın. Gözlerinin feri biraz daha çekilmiş ışıkları karamsardı, tıpkı duyguları gibi. Bakışlar anlamsız ve baygındı kocasını dinlerken...

– Ben bir ağanın oğluydum... Yani Babamın üçüncü karısının üçüncü çocuğu... Sen bizim oraları bilmezsin. İnatlaşıp gitmedin, sana uyup ben de aynı işi tuttum yıllar boyunca... Babamla annemin kırık kalplerinin ahları dolaşır hep attığım adımların önüne.

Kardeşlerim ve sevenlerim... Bunların dışında biri daha varki bir vicdan azabı olur hatırladıkça...

Sabrın varsa ben de anlatayım. Hem de ta baştan:

– Hı hı...

– Doğduğum köyde okudum İlkokulu. Dedim ya babamın üçüncü karısının üçüncü çocuğu... Kardeşlerimin arasında sadece ben imtiyazlı yaşadım. Sabandan tutmadım, kağnı arabası yüklemedim... Tırpan sallamadım, orak tutmadım onlar gibi. Traktörle uğraşamadım.

At bindim Fırat boylarında. Yeleleri uçuşan doru atlar, kır atlar, beyaz yeleli atlar koşturdum keyfimce.

Yaz tatillerini hep iple çekerdim, talebelik yıllarımda. Köyümüz uzaklardan Fırat'ın coşkulu akışını dinlerdi. Sabah sessizliğinde kuşların dallarında cıvıldaştığı, hırçın köpek havlayışlarına, horozların, insanı uykudan uyaran sesine vurgundur gönlüm. Kaplumbağalar, köstebekler, kertenkeleler, heybetli kaya diplerinden gelen yılan ıslıkları, gecenin karanlıklarında göz kırpan ateş böcekleri, göllerden, dere kenarlarından yükselen geveze kurbağaların kaba besteler yapışları, rengarenk kelebeklerin şov yaparcasına süzülüşleri, kırlardan, yamaçlardan gelen çıngırak sesleri... Koyunların melemesi...

Tabiatla iç içe bir hayat... Böylesine ruhsuz, monoton olmayan, beton yığınlarına tutsak olmayan bir hayat... Ve aklıma düştükçe, düşüncesi bile azap olan bir gönül hikâyem vardı senden sakladığım.

Hani o, parmağımda olduğunu fark ettiğin ve asla neyin nesi olduğunu sormaya bile cesaret edemediğin alyans var ya!

Gözlerini dikkatle açmıştı Hülya. Keskin, biraz daha dikkatli baktı eşinin gözlerine. Hikaye onu da çekip almıştı dünyasına.

– Evet. Hatırlıyorum o beyaz alyansı.

– Nişanlıydım.

Keder, yeniden katmerlendi çehresinde. Hayret örttü yüzündeki acıların üzerini:

– Nişanlı mıydın?

– Evet! Nişanlıydım... Hem de o köyün ağasıydı oğlunun parmağına nişan yüzüğünü takan kişi... Anlayabiliyor musun? O yüzük bir kanun gibidir. Ağanın sözü yıkılmıştı... Dahası!.. Bir bakışın, esrarlı bir sesin rüzgârına takılan gönlümün arkasında, neleri bıraktığını anladın mı şimdi?.. Kanunları, otoriteleri, örfleri, adetleri ve hatta itiraf edeyim ki, yüreğimde goncaları açmış, bakışları gönlüme saf, temiz, berrak, örneksiz nakışlar dökmüş, esmer güzeli, gün yanığı benizli, Zeytin Gözlü, ahu bakışlı bir ceylan ürkekliğindeki, masum bir genç kızı hayatıyla, duygularıyla ortada bırakıp, bütün gemileri yaktım. Dönmemek için... İşte, bu inanılmaz çılgınlığı senin için yapmıştım...

Keder al al çiçekler döşedi, yanaklarına:

– Bunlardan hiç bahsetmemiştin bana!

– Mezuniyetimden bir yıl öncesiydi... Abimin düğünü vardı. Davullar, zurnalar, halaylar, meydan ateşleri... Hele kavalın içli sesinin geceyi kuşatışı, bir başka anlam taşıyordu o gece...

Meydan ateşi yakılmıştı konağın önündeki arazide. Halay çekiyorlardı gençler. Babam, gelip kolumdan usulca tutup çekti halayı seyrederken. İleride, meydan ateşinin ısıttığı evin önünde bir kız bekliyordu. Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın vardı yanında.

Yörenin en göz alıcı giysileriyle süslenmişti, tıpkı namlunun önüne sıkışmış bir ceylanı andırıyordu bakarken. Boynunu, masum, suçlanmış bir çocuk gibi hafifçe eğmişti önüne. Örgülerini belinden aşağıya ahenkli bir stille bırakmıştı. Babam, kolumu bırakmamıştı hâlâ.

Karşılarında duruyorduk nedense. Uzun, hançerleşen kirpiklerini yummuş, uyur gibi bekliyordu ayakta... Yanaklarında al al benekler oluşmuştu utancından. Ufak tepeler gibi, sıkıntı terleri söküyordu yüzündeki deri... Nefeslerini hissedecek kadar beni onlara yaklaştırmıştı babam. Kızcağızı sıçratan, sesi hâlâ kulaklarımda çınlar babamın.

Ben şaşkın, o, ürkek ve hicablı...:

– Kızım, aç şu gözlerini de şöyle bir karşına bak. Ürpertisini adeta kendi vücudumda hissetmiştim. Öylesine titremiş, irkilmişti. Nefesi darlanmıştı gözlerini açtığında... O yüz, o güzellik ve o bakışlar. İnsanı kendisinden alacak kadar güçlü ve çekiciydi... Baktı, kaçamak bekledi gözlerimde ve eğdi başını utanıp yeniden önüne, yumdu gözlerini utancından. Babam:

– İşte bu kız dedi. Beğendin mi?

Yeni yeni uyanmıştım. Töredir oralarda. Fakat, anneler üstlenir hep gösterme işini. Babam bunu bile kendisi üstlenmişti ve emindi beğeneceğimden... "Kimse ağzına almasın" demiş seneler öncesi; "Bu kız Harun'undur." Cesaret edip kimse sözünü etmemiş ondan sonra...

Babam, benim için seçtiği kızı kendi elleriyle gösteriyordu. Bu, büyük bir tavizdir yöremizde. Yüz göz olmaz, evlatlarıyla babalar. O, olmuştu...

İtiraf edeyim ki, yorumsuz bir sevdaya düşmüştü gönlüm bir nefeste. Utandım, sükût ettim sadece... İşte bu tavır "kabul" demekti.

Babam, ayakta zor bekleyen kızı kurtardı sonunda:

– Gidebilirsiniz.

Peşlerinden dalgın bakışlarım çekmişti babamın dikkatini.

– Güzel kız, diye mırıldandı. Bu yörede ömrümce böylesine bir güzele rastlamamışım doğrusu... Şehirlere layık o. Bunun için de, daha üç yıl öncesinden duyurmuşum ailesine.

Var sen anla şimdi. O gün bu gündür kimseler isteyemez. Dokunulmazlığı vardır köyümüzde. Ağabeyinin düğünü ardından takı takılacak, söz kesilecek. Sen şehri gördün diye sormaktayım fikrini:

– Tamam mı?

Çok sıkılmıştım. Dedim ya, bizim oralarda anneler aracıdır bu gibi konularda. Babamın bana verdiği değeri fark etmiştim o gün... Başımı, hafifçe önüme eğmiştim cevap olarak... Ve:

– Atamsın, münasip görmüşsün, diyebilmiştim...

– Gönülden "kabul" dediğini duymazsam varmam üzerine, bunu bilmelisin. Olumsuzsa kesmeyelim eksik eteğin yolunu. Dedim ya, sen şehirde büyüdün. Belki de bir başkası vardır gönlünde. Söz koyar, sözümüz yerini bulmazsa rüsvay oluruz aleme.

– Babamın duyacağı şekilde mırıldandım "kabul" diye...

Başka da sormamıştı babam. Anlaşılan güvenmişti sözüme...

Yüreğimde korkunç bir erozyon başlamıştı o günden sonra. Adeta başımda hörelenen sevdanın harareti, gün geçtikçe eritmeye başlamıştı beni... Fırat kenarında bir bahçemiz vardı. En çok sevdiğim, beni kendine çeken, büyüleyen bir mevkidir orası gönlümde...

Fırat'a burun gibi uzanan, ırmağa kuşbakışı bir bahçe... Oradan seyrederim Fırat'ın akışını... O, sihirli akıştaki seslerin bestesi büyülerdi beni... Köyden ne vakit uzaklaşsam, mutlaka oradaydım.. Hep bahçe duvarının dibindeki ıhlamur ağacının gölgesinde otururdum, atımı bağlayıp... Babam, birgün ansızın gelip durmuş başucumda:

– Çok mu seviyorsun burayı?

Kalkıp bir Fırat'a, bir babamın gözlerine bakmıştım:

– Çoook!

– Buraya senin için bir yazlık yaptırsam ister misin?

Nasıl da sevinmiştim. Boynuna sarılıp:

– İstemez miyim hiç?

– Tamam, fırsat bulur bulmaz başlatırım.

Elini omzuma koydu ve:

– Hadi bakalım, dedi, şimdi gidiyoruz.

– Nereye?

– Örftendir. Nişandan önce birşeyler alınır. Takı, giyecek.

– Ben de mi geliyorum?

– Eeee, tabii ya. Hem ünsiyet başlar aranızda. Alışırsınız, birbirinize söyleyeceksiniz olur. Fırsattır bu gençler için.

Sevinçten uçuyordum... Herkes çarşıda alış verişlerle meşgulken, biz Şirin'le birbirimizi, ılık, duru tertemiz duygularla seyrediyorduk... O, ceylan gözlerin yansımalarında büyü vardı. Efsunluydu o gözler... Mıknatıs beni kendisine doğru çekiyordu baktıkça... Utancından domur domur terler dökü yordu baktıkça. Gözlerin derinliklerinde ayrı bir dünyayı seyrediyor, doymuyordum bakmaya. Güneş'in ışıklarına çarpan pırıltılar, tam bir kristaldi... Adeta gülün imbikten süzüp rüzgârların önüne kattığı enfes kokular vardı titrek nefesinde. Biz, onunla kafilenin arkasından yürüyorduk birlikte. Bunun için müsaade edilmişti. Bir ara etrafı kolaçan edip usulca elini yakalayıp avucumun içine aldım.

Gözleri doldu, yanakları alev alev tutuştu. Utancından titredi, yüreğinin çırpınışlarını duyuyordum avuçlarımın içinde.

Gözlerimin içine baktı. Zeytin karasıydı buğulanan gözbebekleri, ceylan gözü kadar tedirgin ve ürkek... Cesaretini toplayıp duygularını verdi mahcup dudaklarının uçlarına. Sadece birşeyler konuşmuş olmak, belki de sesini bana duyurmak içindi bu:

– Keşke senin adın Ferhat olsaydı.

Şaşırmıştım önce:

– Ne çıkar? Diye mırıldanmıştım. Harun ya da Ferhat.

Sonunda uyanmıştım. Zeki bir kızdı.

– Ferhat'la Şirin, derlerdi diye. Onları yeniden yaşatırdık belki...

– Hâ. Biz kendimizi yaşatalım. Bize de, Harun'la Şirin desinler.

– Desinler. Diye fısıldadı ve sustu...

Korktu, elini avucumun içinden usulca çekip aldı. İşte bütün ünsiyetimiz, sadece bu olmuştu. Zeytin Gözlü kızla aramızda ilişkinin esrarı... Mührünü, gönlümü ebediyete kadar vurmuş gibi pekiştiren bakışları, unutamayacaktım ondan sonra...

Sanki neden anlatıyorum sana bunları bilmiyorum. Neleri senin uğrunda feda ettiğimi bilmelisin diye olmalı... İçimde, nihayetsizleşen o sevdayı aşındıran, bir çift sözün esaretinden bahsetmekteyim şu an.

"Gideceğin yere beni de götürür müsün?"

Şu an neler oluyor bilmiyorum ama, konuşmaların ebedi bir hançer gibi saplanıp kaldı yüreğimde... Beni bir oyuna alet etmiştin demek?..

Hülya Hoca, bölünmesini istemiyordu hikâyenin.

– Yorumlara, sıra var henüz. Anlatsana. Ya sonra?..

– Sonra, nişan yüzüğü taktık. Ve ben yüreğimi orada, Fırat'ın kenarında bırakarak gelmiştim İstanbul'a... Bir çift söz, ani bir yanılgı altüst etti o malum gecede herşeyi. Acılarımı, sevdamı orada bıraktığım masum bir yüreğin ahını taşıdım senelerdir. Babamın otoritesini kırdım, rüsvay ettim aleme... Yüreğimi ikiye bölüp, yarısını doğduğum yerlerde bıraktım; ihanet ettim Zeytin Gözlü'ye senin için.

Benim için yapıldığı haberi gelen o yazlıkta hiç, ama hiç dinlenmemiştim.

Babama duyurdum ilk. Bir teklifi vardı onun. Beni kıramadığı, benden vazgeçemediği içindi herşey. Kendisi kırılmıştı, zor durumdaydı ama, beni yitirmek istemiyordu.

– Madem öyle, bir çiçekle yaz olmaz dedi. Bunun anlamı belliydi bizim yörenin insanı için...

Ben yine de, tek çiçeği tercih etmiştim. Yani seni...

Babamın mektubu, hatırı, annem, kardeşlerim her şey bir tarafa, beni başka bir mektuptu vuran... Hâlâ yaralı gezmekteydim o satırların etkisiyle... Hatırladıkça da, gönlüm kanar... Sen bilir misin, gönül kanaması nasıl bir şeydir? Gülü koklayım derken, hani dikeni batar ya bazen insanın burnuna?..

Gerdek gecemizden bir gün öncesi, elime ulaşan bir mektup vardı... "Şirin" yazıyordu zarfın gönderen kısmında...

Masasının çekmecesinini aralayıp kenarı yırtık bir zarfa uzandı parmakları. Hülya'ya uzattı:

– Al, işte bir de sen oku istersen.

Hayatının belgesini sunuyordu, titreyen parmakları arasına sıkıştırdığı zarfla birlikte...

Kısa bir kararsızlık geçirdi önce, sonra irade dışı bir hareketle uzandı mektuba. Zarfı önüne aldı. Parmaklarıyla zarfın içinden, cımbızla çeker gibi tutup çıkardı mektubu... Katlarını açtı önce, nemli gözlerinin önüne tuttu satırları. Harfler intizamsız, fakat mânâlar mükemmeldi...

"Yüce bir Türk gencine takdim..." diye başlıyordu mektup...

"Ben, sana ait birisiyim artık. Parmaklarımıza şahitler önünde taktıkları halkalarla, birbirimize ebediyete kadar bağlamışlardı bizi. Senin adınla ilan edilmişti adım... Minarenin tepesinden gökyüzü şahit tutulması için, tellal çağrılmıştı ikimizin adlarına.

Bütün yöre halkı duymuştu seninle ahitleştiğimizi...

Elimi avuçlarının arasına aldığın anı düşün... Huysuz bir çocuğun avuçlarının arasına düşmüş bir serçe gibi çırpınmıştım.

Bütün varlığımla, hissiyatımla, duygularımla, bütün benliğimle avucunun arasına sığmıştım... Senin olmuştum... Gözlerimizden yayılan mânâlı ışıklar, ruhlarımızı birleştirmiş, duygularımızı bütünleştirmişti... Hislerim, duygularım, arzularım, damarlarımda seninle birlikte akmıştı o an... Sen akıyordun gönlümün denizine, sen!.. Bir ayrılmaz parça gibi bütünleşmiştik o an...

Serseri bir kurşundan, daha acımasız, daha hain bir fısıltı yayıldı köyümüzde. İnanmadım... Güya, sen başka bir kadın bulmuşsun.

Taze, henüz açmamış bir gülün goncasını, daha açılmaya fırsat tanımadan pörsütmüş, soldurmuş ve atmışsın... Başka bir gül dikmişsin derler gönlüne...

Bizim buralarda bir örf vardır. Gelinlik giyinen her kıza söylenir, baba evini terkederken... "Duvağınla girdiğin o evden kefeninle çık" diye... Elimde daha nişan gecesinde yakılan kınaların rengi solmadı. Ben soldum duyduklarımla... Sahi, doğrumu söylenenler?..

Bizim buralarda sadece bir namus lekesi ayırır sevenleri birbirlerinden... Sen elimi tuttun, gözlerimin içine anlamlı baktın diye, gönlüm mezara kadar sana ait olduğumu söylemekte. Ahde vefa budur benim kitabımda. Ya senin?.. Ya, senin delikanlıca verdiğin vaadler?..

İnsandan, oyuncak mı yapılır senin dünyanda?.. Aşkın sahtesi, sevdanın maymun iştahlısı da mı varmış, yalancı şafaklar gibi?..

Gayrı sen bil hallarını... Vaadim pazara kadar değil, mezara kadardır. Adanmış bir canım senin için, sen ahdinden dönsen bile...

Bir ağa oğlunun, vazgeçtiği bir kıza kimse dönüp bakmaz bir daha, o, pırlanta bile olsa, yakaya takılmaz. Kimse cesaret edemez dönülse bile...

Aldırma sakın, kaderimmiş. Bir gonca da dalında solsun açmadan ne çıkar, senin canın sağolsun...

Mektubumu alınca sen de yaz. Benim gibi yiğitçe, yüreğinin dediğini yaz. Cevap bekleyen birisini, cevapsız bırakacak kadar da vefasız olma sakın."

Bir dörtlük vardı satırların altında:

Bahçemizin gülü, başımın tacı.
Bir haberin geldi, zehirden acı.
Önce sevdim dedin, kandırdın beni.
Girdin günahıma, oldun yabancı.

Satırlar tükendi, acılar depreşti... Ağlamıştı Hülya... Yine buğulu baktı Harun'a... Sesi incelendi, hassaslaştı:

– Bari cevap yazmış mıydın?

Derin, kahreden bakışlarını sürdürürken, hararetli bir soluk indirdi ciğerine. Başını olumsuzluk ifadesi olarak kımıldattı ve sonra, fısıltı halinde bir ses çıktı:

– Hayır!

– Neden söylemedin daha önce bunları bana? Benim de bir yürek taşıdığımı bilmiyor muydun?..

– Dedim ya, inanılmaz şekilde etkilemiştin beni. İşte tercihim ortada.

– Hâlâ bekar mı o kız?

– Evet! Artık inandın mı sana verdiğim değere?

Sıcak, yakıcı bir soluk aldı ve boşalttı dudaklarından;

– Artık çok, ama çok geç Harun. İhmal meyvelerini vereli hayli vakit oldu. Acı, çok acı o meyveler... Katran kazanından, volkanların dehşetinden bile ürpertici patlamalarla fışkıran, kızgın lavlardan yakıcı ve dehşet dolu... Necip Fazıl'ın şiirindeki umutsuzluk gibi tıpkı "Beni Allah tutmuş kim etsin azat"...

Endişesi derinleşti Hoca'nın:

– Sen birşeyler söylemek istiyorsun, fakat, yardımcı olmama rağmen çıkartamadın dilinin altındaki şu baklayı.

– Sen affedilmez bir suçlusun. Günahın, vebalin hepsi ama, hepsi senin..

Hoca kızdı, dayanamıyordu başka:

– Söyle artık suçun neyse! Sabrım tükendi sabahtan beri.

– Senin bu anlayışına ancak, kaba bir espriyle cevap vermem gerekiyor. Kusura bakma sakın...

Konuşurken hâlâ ince bir çizgideydi nezaketi:

– İlkokul sıralarındaydık henüz... Yoğun bir ders işlemeye başlamıştı öğretmenimiz. Anlattıklarını dikkatle dinlememizi söylemişti derse başlarken. Tesbitleri vardı, gözleri hep sıraları geziyordu...

Konuyu bitirdiğinde gayet sinirli bir eda içindeydi... Parmağı ile bir kaç çocuğu işaret etti gözlerine baka baka:

– Sen, sen, sen ve sen!..

İlgisiz görmüştü onları... Ayağa kaldırdıklarına sorular sordu. Bilmeyenleri azarlayarak oturtuyordu... Yanımda oturan erkek çocuğun parmağı uzun zamandır havadaydı ve öğretmen ona hiç aldırış etmiyordu. Çocuk, parmağını havadan indirmeden kıvranıyordu. Baktım, domur domur terler sökülmekte suratından. Sonunda bakıp sert bir tepki verdi öğretmen çocuğa:

– Ne var, neden havada parmağın sürekli senin?

Çocuk kıvrana kıvrana cevapladı öğretmeni:

– Öğretmenim sıkıştım.

Öfkesi hat safhadaydı öğretmenin. Yüksek bir sesle azar bastı çocuğa:

– Otuuuur!

Bir başka çocuğa döndü:

– Sen!..

Çocuğa sorduğu sorudan az sonra durakladı. Birşeyler hatırlamış gibi bekledi, kısa bir müddet. Yanımda hâlâ kıvranmakta olan çocuğa dikkatle baktı... Göz göze gelmişlerdi onunla. Yine sert bir lisanla:

– Hadi, çık bakalım!

Etrafa daha yeni yeni, pis bir koku yayılmaya başlamıştı o an... Çocuk, kımıldandı, yekindi, kıvrandı ve vazgeçti... Derin, ama oldukça rahat bir nefes almıştı... Yerinden bile kımıldamadan cevapladı öğretmeni. Biraz kekelemişti sadece konuşurken:

– Ge ge gerek kalmadı öğretmenim!

Sınıf, beklenmeyen bir kokudan duyduğu rahatsızlığı unutup inanılmaz bir patlamaya bırakmıştı kendisini. Kahkahalar tokatladı duvarları... Öğretmen işin vehametini daha yeni yeni fark etmişti. Önce kokuyu almış olmalı ki, yüzü kırıştı aniden. O, gülemedi bizim gibi.

Utançlı, muzdarip bir çehreyle inceledi bir müddet çocuğu. Geç ama, çok geç aymıştı öğretmen. Tıpkı senin gibi...

Ve dostça diyebildi sadece. İlave etti peşinden. Birleşişimizdeki inceliği, o nezaketi bozmaksızın, vedalaşalım. Mahkemeye müracat ettim, boşanmak için. Şimdi bir başkasını sevmekteyim ve azap çekiyorum gözlerinin içine bakarken.

Hoca beyninden vurulmuşa düşmüştü o an. İnsanın cinayet işleyebileceğini işte o zaman anlamıştı. Eli masanın açık duran çekmecesine doğru gitmişti. İrade dışı bir davranıştı bu. Silah vardı orada. Sabrın yetmediği, insanın tükendiği anlar olurdu ya?.. Öylesine bir hal yaşıyordu Hoca. Elini kabzanın üzerine koydu, tetiğe oturttu parmağını. Ebrar düştü aklına... Onu hiç etmek, harcamak, ortada bırakmak o gelmişti aklına. Gözlerine karanlık, ama umursamaz tiksintiyle baktı.

Hülya fark etmemişti kocasının tavrını:

– Bu suç müşterek. Hadi boşa çevirme istersen elini.

Yapamadım... Ben de hatalıydım anlaşılan... İlgisizlik, onun dünyasını hiçe sayarak, günleri eskitmek. Bu suçun cezası aslında çekemeyeceğim kadar insafsızdı... Anlaşılan ikiye bölerek dayanmaya çalışacaktık... İlk tepkim... Evden kaçmak olmuştu... Başka bir yerde kaldım o gece. Ertesi gün, avukatımı aradım... Ebrar, benimle kaldı mahkemenin sonunda...

Bir koca şehri, bildik yüzleri, üniversiteyi bırakıp arkama bakmadan kaçmak geldi içimden. Fakat yapamadım nedense...

Pelte pelte kalmıştım oturduğum koltuğun üzerinde. Müthiş bir bunalımın içinde gözlerine baka baka:

– Seni Allah'a havale ettim, diyebilmiştim... Cevabı hâlâ kulaklarımda kurşun vızıltısı gibi ürpertici, kurşun acısından daha yakıcı ve tahripkârdı:

– Ya ben? O, ilgisizliğin yüzünden beynimde yeşeren zaaflarla yaşarken, düştüğüm yanılgının hatasını vicdan azabı olarak ödeyen ben, seni kime şikayet edeceğimi sanıyorsun?.. Bunu hiç düşündün mü?..

Hep kendimi sorgulamıştım. Hataya sebebiyet verdiğim için. "Gitme kal" diyemezdim. Olmazdı da. Artık, ayrılmak yakışırdı bize ve azap. Ben bir vicdan azabına terkedilmiş, Allah'a havale edilmiş bir mücrimdim. Bütün masum ve lekesiz duygularıma rağmen. Demek

dengeleyememiştim çalışmalarımla aile hayatımı ve suçluydum, temiz olmama rağmen...

Gönlümü ölçüsüzlük, hesapsızlık ve ihmallerin cezasını çekebilmek için ayarladım.

Sen, daha çok toysun çocuk. Nereden anlayacaksın bunları?.. Bence, bir daha karşılaşma sakın o problem adamla. Endişem bu... Cazip tekliflerin sonunda bir hayat yatar. Gençsin ve de toy. İnadı bırak. Evladım gibi bakarım sana... Ebrar'a gerçek bir ağabey gibi destek ol. İhtiyacımız var sana. Sana iffet borçlu kızım. Bu ise bir hayat demektir...

Sohbet iyice koyulaştı... Hassas, ince bir çizgide sürüp gitti. Geç vakitlere kadar, karşılıklı hikâyeler anlattılar birbirbirlerine... Gözler gitgide mahmurlaştı ve küçüldü. Artık pırıltılar yorgun ve sönüktü. Ebrar hikayenin son bölümünde gizli bir depresyonla çalkalandı. Annesinin bilmediği yanlarını deşifre etmişti Hoca. O da Zeytin Gözlü'yü ilk kez duyuyordu. Babasının, hayat handikapları onu çok, ama çok üzmüştü. Duygulandı, taraf tuttu babasının anlattıklarını yargılayıp. Annesine biraz daha kinlendi... Babasının yanlışları, ufak tefek ihmallerden ibaretti ona göre...

Orhan, havayı kokladı gecenin ilerlemiş saatlerinde. Hoca'nın gözlerine bakıp müsaade istedi:

– Artık gitsem.

Hoca itiraz etti:

– Nereye?

– Eve.

– Burada kal, yalnız ev sıkar insanı. Dedim ya, seni Fırat kenarında bıraktığım oğlumun yerine koydum.

– Sağol Hocam, şimdi gideyim.

Israrların anlamı yoktu. Orhan kararlıydı:

– Pekala Orhan. Ancak, uzaklaşmak yok.

– İnşaallah Hocam.

Ebrar mahmur gözlerini aralayıp baktı misafire:

– Sabah kahvaltısı için bekliyoruz Orhan Abi, unutma sakın.

– Bilmem. Yük olmasam?

– Ben hazırlıyordum kahvaltıyı.

– Eh öyle olsun bakalım.

– Güvercinler.

İçli bir bakış uzattı Ebrara, Orhan:

– Bakamam dersem, azat et gitsinler. Hepsi senin artık.

– Almayacak mısın onları?

– Bilmem, ihmal ederim diye korkuyorum.

– Ben bakarım.

– O halde senin olsun.

– Sağ ol.

– İyi geceler.

– Sabah gel, unutma sakın.

– Unutmam.

* * *

Sokak sessizdi. Lambalardan sızan ışıklar, loş bir aydınlıkla kuşatıyordu etrafı. Geçerken hüzünlü bakışlarla seyretti sokağı...

Bahçe kapısını usulca açtı. Binanın içine girer girmez, kâbusa dönüşen bir inilti, kederini iyice koyulaştırdı. Evlerinin kapısını yorgun bir el hareketiyle açmıştı... Antrenin lambasını el yordamıyla bulup yaktı. Açtığı kapıyı, yine sessizce kapadı. Işıklarını bir bir yaktı odaların. Tek tek dolaştı heryeri, nemli gözlerle elemli bir seyir tutturdu her noktada. Annesinin bıraktığı gibi duruyordu her şey. Oturma odasına geçti. Dikiş makinası açıktı. Eşyayı, duvarlara sinmiş hatıraları seyredip, sessiz sessiz ağladı.

Zilin sesiyle irkildi...

– "Bu saatte" diye mırıldandı... Keder, ona her şeyi unutturmuştu, hatta, arkadaşına verdiği sözü bile. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, çekidüzen verdi kendisine. Kapının arkasında durup ses verdi dışarıya:

– Kim o?

Âşinâ bir sesle doldu içerisi:

– Aç, benim Murat. Ne çabuk da unuttun verdiğin sözü?

Kapıyı açınca sevinmişti:

– İki saatten beri dışarıdayım. Anladım unuttuğunu. Harun Amcaların ışıkları yanıyordu. Dolaşıp bekledim.

– Kusura bakma unuttum.

– Boş ver, müjdeyle geldim sana.

– Gir hele içeriye, konuşuruz.

Birlikte, peş peşe geçtiler salona. Evin bütün ışıkları yanıyordu.

* * *

Ebrar sabah erkenden kalkmıştı. Zevkli bir kahvaltı sofrası hazırladı. Bütün gamı, kederi unutmuş sevinç doluydu.

Babasını bile şaşırtmıştı kızının mahareti. Herşey hazırdı. Saatlerine baka baka beklemeye başladılar misafirlerini. Ne gelen, ne de giden vardı. Ebrar'ın neşesi kaçtı beklemekten. Babasına baktı:

– Arasak mı?

– Sen bilirsin.

Telefon rehberine koştu. Numarayı bulup tuşlara dokundu. Çalıyordu ancak açılmıyordu... Uzun bir müddet çaldı telefon.

– Yok diye mırıldandı...

Baba:

– Murat, dedi sadece.

– Ama babacığım, söz vermişti gelirim diye.

– Sıkılmış olmalı içeride. İstersen biraz rahat bırakalım hâ?

– Doldurayım mı çayları?

– Hı hı.

Kayıp

Aradan günler su gibi akıp geçti. Orhan, ortalarda yoktu... Murat'ta... Ebrar, odasının penceresinden her aklına geldiğinde karşı binanın bahçesini gözetledi. Geceleri ışıkların yanıp yanmadığını kontrol etti. Yoktu... Sırra kadem basmıştı sanki...

Bir yıl, iki yıl ve üçüncü yılıydı artık... O, idealleri zirveyi yoklayan delikanlıya ne olmuş da birden bire ortalardan koybolup gitmişti... Harun Hoca'nın kuşkuları Ebrar'ınkinden daha büyüktü. Murat! Sansar ve yeraltı dünyasının insanları...

– Oysa, okuyacaktı o, baba. Abisine, babasına olan kızgınlığını, karşılarına çok farklı birisi olarak çıkıp utandıracaktı onları. Öyle söylüyordu.

– Birinci arzusunu yitirmiş olmalı, anladığım kadarıyla. İkinci arzusuna kavuşmuştur belki de.

– Ne demek istedin bana?

– Sansar ve Murat.

– Sansar'a sorsan baba?

Olumsuz bir bakış bıraktı Ebrar'ın gözlerinde.

– Yanlış anlaşılırız.

– Roman yarım mı kaldı baba?

– Bilmem, en azından şimdilik.

– Dayısını aradın mı?

– Hayır, o beni aradı.

– Onun haberi var mı?

– Hayır, o da benden istiyor. Bu yıl sonbahara doğru mutlaka gelmesi gerekiyormuş.

Seneler çok değiştirmişti Ebrar'ı. Kur'an tefsirini okudu, sık sık tartıştı babasıyla. Hayat çizgisini netleştirdi. Artık o, Kırlangıç Sokağı'nın tesettürlü kızıydı... Arzu izledi onu ve mahallede iki arkadaşı daha... Sokakta dörtlü bir grup oluşturmuştu onlar...

Bir modeldi her birisi... Kibar, vakarlı, sade bir hayat tarzları vardı diğer arkadaşlarına göre. Fakat, anlaşıyorlardı sokaktaki kızlarla. Ne onlar eski hayatının modellerini, ne de eski arkadaşları yeni modeldeki bu kızları dışlamamışlardı...

Sokak, onlarla özdeşleşmişti adeta... İnsan olmanın gururuyla, bütün değerleriyle ve mukaddesleriyle iç içe yaşamanın çizgisini yakalamışlardı onlar...

Her inanç bir renk cümbüşüydü onlara göre. Ancak, yanlışları haysiyetli bir şekilde tartışmak, doğruyu yakalamak, gerçeğin hakkını vermekti aslolan. Onlarda, öyle yapıyorlardı işte...

Bugünlerde tek şey vardı güçlerine giden. Okudukları üniversitede adeta bir çilenin içinde geçiyordu günler.

Kıyafetlerine ideolojik denilmişti onların... Oysa, onlar üzerindeki model onayını Kur'an'dan alıyordu... İlahi emirler insan hayatının münakaşa edilemez gerçekleriydi. Yaratıcı, insanlar için gönderdiği rehberde, öyle emretmişti. "Kadınlar mahrem yerlerini kapatacaklar"... Hayat bile çile yumağıydı ve Ebrar onu sara sara yaşıyordu artık...

Güvercinlerden sadece iki tanesi kalmıştı. Diğerleri yaşadıkları kafeslerinde hastalanmışlar ve veda etmişlerdi hayata...

Bugün çok efkârlıydı. Güvercinlerin kafesine bakıp hüzünlü bir seyir tutturdu önce... Hemen ardından ani bir kararla kafeslerden çıkardı onları... İki elinde tuttu, yanaklarına sürdü, sevdi... Pencerenin açık duran boşluğuna yaklaştı. Karşı bahçeyi hüzünlü bir seyirle gözetledi bir müddet. Sonra bilinmez bir düşüncenin rüzgârına kapıldı duyguları ve salıverdi güvercinleri... Öyle söylemişti Orhan. "Bakamazsan azad et" Öyle yaptı... Birer birer ölmelerine dayanamıyordu anlaşılan... Onların havada kanat çırpışlarını seyretti bir müddet, dayanamadı ağladı peşlerinden bakarken...

Gözleri havada süzülen kuşların peşinde, aklı çok değişik mekandaydı şu an. Gözlerindeki buğulanmayı sildi parmaklarının uçlarıyla, sonra umutsuz bir aşk yüzünden yıllardır çırpınan kalbine kulak verdi. Babası düştü aklına ve Zeytin Gözlü... Zeytin gözlü inanılmaz bir vefa ile bekliyordu hâlâ babasını. Öyle duymuştu kulakları... Umutsuz bir aşkla... Ya babası?.. O neden duyarlı değildi inanılmaz sadakata? Çok beğendiğini, azap çektiğini söylemesine rağmen?.. Sormalı mıydı?

Sokaklar

Sokaklar hep kendisine doğru çekmişti onu... Ve almıştı da... Bıyıklı, daha erkeksi, caydırıcıydı gözlerindeki otorite... Söz sahibi olmuştu sokaklarda... Artık parası, şöhreti vardı... Nam salmıştı yeraltı dünyasındakilerle beraber olduktan sonra... "FEDAİ" adı sadece buydu işte...

Çek, senet mafyasının ünlü isminin koruması olmuştu. Kavgacı ve cesurdu... Baba sevmişti Orhan'ı... Askerliğini yapmış, yeniden çekip yanına almıştı. Dürüst, güvenilirdi o. Bulaştırmamıştı bu yüzden başka işlere. Korumasıydı Murat ve Orhan...

Hep yanındalardı, gözü kulağı olmuşlardı Baba'nın... İki ünlü isimdi şimdi onlar... Birbirlerinden askerlik dışında hiç ayrılmamışlardı. Kardeş gibiydiler. Sıkıntılar, sevinçler ortak...

Fakat şu son günlerde iki arkadaşın arasında inanılmaz şekilde ihtilaflar vardı...

Fedai, Hançer'in, "Murat'ın" eski sevdalısı Yağmur'la gizli gizli buluşmalarını sezmişti... Önce fısıltılar, sonra kendi gözleriyle görmüştü onları. Bir defasında sert bir tepki vermişti ona:

– Kırgınım sana Hançer...

– Hayırdır?

– Bizim kitabımızda, ihanet eden bir kadına, yer yoktur bilmez misin?

– Neden bahsediyorsun sen?

– Yağmur'dan.

Şaşırtıcı bir haber almıştı arkadaşından:

– Evleniyoruz onunla.

– Mert bilirdim seni. Meğer, ne mide varmış sende de haberim yokmuş.

Bozulmuştu Hançer:

– Ne demek istiyorsun sen?

– Sen, onu seçmiştin. Hapse girince o bir başkasını...

– Sadece bir flörtden ibaretti senin anlattığın hadise.

– Ya şimdi?

– Şimdi benim. Bana ait sadece.

– Desene ihaneti unutan kalbin, şimdi de seni kandırmakta.

– Zayıf düştüm işte. Sanki bir ben miyim cihanda zaafa düşen? Krallar, padişahlar bile zayıf düşmüş bir kadının karşısında. Cihanı titreten Yavuz bile şiirinde itiraf etmekte zafını:

"Şîr'ler pençe-yi kahrımdan olurken lerzan.

Beni bir gözleri ahu'ya zebûn etti felek..."

Küçümseyiş vardı tebessümün stilinde:

– Onlar ihaneti görmeden zebûn düşmüşler. Seninki farklı. Kendini sorgula, başka iklimlere doğru çekmeye bak gönlünü.

– Sen de anlıyorsun ki, yapamıyorum işte.

– O halde kendi kurşununla vurul. Kendi ipini kendin çek bile bile. Gururunu ayaklar altına ser istersen. Kusurlarını şirinleştir durmaksızın. O gözlerinde, duygularında, bütün benliğinde ilahlaştırmak için elinden ne geliyorsa yap, bundan sonra. Boynuzların kırsın geçtiğin kapıları. Benden bu kadar arkadaş.

– Orhaaaaan!

Hışımla fırlamıştı oturduğu kanepeden. Ismarlaşmadan, arkasına bile bakmadan yürüdü kapıya doğru. Arkasından bir sesin azameti, titretti ortalığı:

– Orhaaaan!

Durdu, kahırlandı. Keskin baktı arkadaşına. Koşarak yetişmişti, nefes nefeseydi karşısında dururken:

– Sen hiç sevmedin hâ?

– Sevdim elbet. Gel gör ki, erkek hiçbir vakit kadına zafiyetini sezdirmez. Yapılan ihaneti unutup, gururunu sermez ayaklar altına. Bir sevda yüzünden küçültme kendini bu kadar. Sönmüş bir yanardağ gibi durup durup dışarıya vurma duygularını. İçten içe yan, acısını çek. Yanardağlardan farklıdır yiğit dediğin. O mert, duru, saf bir gönül başkalarıyla paylaşamaz kadının sevdasını.

Karşılıklı sadakat, vefalar ihanetsiz aşklarda... O, başkalarıyla gönül eğlendirmez. Pörsümüş, mıncıklanmış, başkaları tarafından soldurulmuş çiçekleri ölür de koklamaz yiğit dediğin. Namus mefhumu şüphe kabul etmez benim bildiğim gönüllerde. O kutsal, o paylaşılmaz, onun dokunulmazlığı vardır benim bildiğim kitapta.

Kanı damarlarında pıhtılaşmıştı karşısında beklerken. Edemedi sert bir soru yöneltti arkadaşına:

– Ya erkek?

– O da pörsütemez kendisini. Çünkü hayatını birleştireceği hayat arkadaşı da ondan iffetini gerdek gecesine getirmesini isteyecektir elbet.

Kısık, titrekti sesi artık:

– Çok acımasızsın.

– Benim dünyamın kuralları bu.

– Şaşırtıyorsun beni. Duyan takva sahibi zanneder.

– Annem öyle anlatmıştı. Yemin ederim ki onun inancını tam yaşamasam bile ahlaki yönden o temiz dünyanın ilkelerini hissettim hep yaşarken.

– Bırak şimdi, anlattıklarının aslını hiç bilmiyorsun. Hatta, benim kadar bile. Neyse sahi, arkandan seslenmesem bırakıp gidecek miydin!

– Israr edersen eğer, inan selam vermemesine.

– Bu sence arkadaşlık mı? O, bilmediğin dünyanın kurallarını buna nasıl şart olarak koşarsın, anlayamadım?

– Başa dönme. O konuyu bir daha dönüp, tekrar tekrar tartışmam seninle.

– İyi de!

– Kararını hemen ver şu anda. Ya o, ya da arkadaşlığımızın devamı...

Zor durumdaydı:

– İnan ne söyleyeceğimi şaşırdım. Zor günlerim benim bunlar. Arkadaşız, başka kimsem yok, biraz anlayışlı ol.

– Atasözünü dinle: "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim." Öyle midesi her pisliği kabul eden birisi, benim arkadaşım olamaz, bunu bilmelisin.

Fersizlik dizlerini ikazdaydı öfkesinden. Ona susturucu takıp yumuşadı, yeğisli baktı Orhan'ın gözlerine: Çok güç bir kabule fikir bildirdi:

– Arkadaşlığımız kalsın...

Caddelerde dolaşan çift ruhlu insanların, bukalemunu andıran çehrelerine kahırlanarak bakıyor, zaman zaman toplumdan kendisini tecrid etmeyi bile düşünüyordu. İçinde yaşadığı dünyayı hiç mi hiç sevmemişti aslında. Bir çıkış yolu arıyor, aradıkça biraz daha çıkmaza girdiğini hissediyordu. Ayrılamıyordu bir türlü, içine sinmeyen bu hayatı yaşamaktan... Bir vuslat duygusuydu onu ayakta tutan.

Bir gün, görünmez bir el, onu iradesi dışı bir tarzda çekip alacak ve sade, müreffeh, duru bir hayatın kollarına taşıyacaktı...

Hisleri, duyguları, bütün hülyaları bu gizemin rüzgârını bekliyordu sabırla...

Altında arabası, özel şoförü bile vardı. Gazinolar, kumarhaneler, inşaatlar, akılalmaz, baş döndüren bir dünyanın içindeydi ve kuşkuların dürtüsü ona adını henüz koyamadığı bir azabın tezahürünü yaşatıyordu...

Yeraltı dünyasının ünlü ismi, Orhan'ı çok seviyordu. Bir evlat gibi sahip çıkmıştı ona. Koruması olarak taşıyordu yanında ve bazı işlere bulaştırmamak için de özen göstermişti...

Dört yıldır mahalleye uğramamıştı. Kaldığı evin kapısını açmamıştı bir daha...

Baba yurt dışındaydı. Sansar'la beraber çıkmışlardı, kendi, iradesinde kalmıştı kaç gündür ve bugün canı gezmek istiyordu...

Arabaya binip, şoföre öylesine söyledi.

– Çek!

Arka koltuğa oturmuştu. O, şimdi kraldı... Özel şoförü, lüks arabası... Bu koca şehri kuşatan yüreği, bilmediği sebeplerle gamlıydı bugün...

Murat son günlerde yoktu ortalarda. O da fırsat bilmişti Baba'nın yokluğunu... O, bir muammaydı bu günlerde ve Orhan onu hep kuşkuyla takip etmekteydi. Sık sık kayıplara karışıyordu. Sır vermiyordu üstelik. Adetiydi Orhan'ın. Kendisiyle paylaşılan sırlarla fazla ilgilenmez ve derinleştirmezdi kuşkularını.

Unutmaya çalıştı her şeyi. Uzun zamandır gönlünce gezip dolaşmamıştı. Eski mahallesi düştü aklına. Duygular çepeçevre sardı yüreğini... Annesi, babası, kardeşleriyle büyüdüğü sokak...

Önce eski sokağın adını verdi şoföre ve sokağa girer girmez hatıralar tutuştu gözlerinde...

– Kenara çek ve dur biraz, dedi şoföre.

Camın puslu görüntüsünü delip, uzatmalı bir seyirle dolaştı gözleri eski oturdukları sokağı... Çocukluk günlerinden anekdotlar verdi mazi hüzünlü bakışlarla. Âşinâ, tek tük simalar belirdi buğulanan gözlerin düştüğü noktalarda... Eskimiş, pörsümüş, değişmişti çoğu.

İçli bir nefes aldı. Efkârlanıp, sigara yaktı... Şoföre seslendi, daha fazla duramayacaktı:

– Sür.

– Nereye abi?

– Rastgele... Ana caddelerden ziyade mahalleler, ara sokaklar.

Vakit oldukça ilerlemişti. İkindi ezanının yankısı kuşatmıştı İstanbul'u...

Semtler, caddeler, sokak araları... Derken, midesini yokladı aklına gelip. Açlık düşmüştü aklına... Geçtiği sokağın köşesinde ilginç bir hadise çekmişti dikkatini. Sokağın tam caddeye bağlanan, asfaltın

geniş kaldırımlarında bekledi bakışları... Çok insan taşıyan bir kaldırımdı burası. İşportacıların fazlaca istila ettikleri bir mevkii. Adeta işportacı pazarıydı kaldırımlar...

Oyuncakçılar, tezgahlarına çakmak, selpak koyanlar, çorap, terlik satanlar. Say sayabildiğince... Yaşlı bir adamla, genç bir delikanlının köşe kapmaca kavgasına şahit olmuştu. Birden ilgi odağı haline gelmişti manzara. Buralarda sık sık olan türdendi aslında. Şoföre aceleci bir hareketle seslendi:

– Köşeye çek ve dur...

Şoför kıyıya çekti arabayı, ani bir frenle durdu... Hışımla inmişti Orhan... Delikanlı yaşlı adamı inanılmaz bir şekilde itekliyor, hırpalıyor, adeta gücünü kullanarak onunla oynuyor, kabadayılık gösterisi yapıyordu seyircilerine... Sonunda şiddetli bir tokat attı, saçı sakalı uzamış adama ve tezgahını acımasız bir güçle tutup devirdi yolun kıyısına.

Her birisi bir yana dağılmıştı terliklerin... Uygunsuz uzayan sakallarında aklar vardı. Saçlarının çoğu dökülmüş, ensesinde uzayan kır saçlar, dağınık, ahenksiz bir görüntüsü vardı omuzlarına dökülürken.

Delikanlının karşısında çok zor durumdaydı. Onunla mücadele gücünü hissedemeyişi, acınacak bir dekor kazandırmıştı çehresine.

O, içler acısı manzaranın karşısında bulmuştu kendisini. Durup, yeniden inceledi yaşlı adamı. Daha net bir görüntü alabilmek için, daha dikkatli, daha keskin baktı adama.

Daha fazla ileriye yaklaşmadan seyrediyordu hadiseyi. Kıyıya çekerek cebinden acele acele cüzdanını çıkartıp bir fotoğrafa dikti gözlerini. Babası, annesi, abisi ve kendisinin bulunduğu bir fotoğraftı bu... Eski günlerin aile sıcaklığının yansıması, buharlandırdı gözlerini. Eli titredi, cüzdanı kapayıp cebine indirirken...

Sürtüşme hâlâ sürüyordu. Ve yaşlı adam çok zor durumdaydı. Esnaf, yoldan geçenler, herkes umursamaz bir seyir içindeydi yine.

Delikanlının öfkesi dinmemişti hâlâ. Son defa bir tokat savurdu ve sert bir tekme attı yere düşen adama...

Babasıydı o adam! Hayret komasında çırpındı duyguları. Bu hal, bu kılık; ne işi vardı o terliklerin başında?.. İnanamadığı için inceledi kıyıya çekilip. Neler olmuştu ki bu ihtirası dünyayı kuşatan insan, şimdi tanınması güç bir duruma düşmüştü... Genel müdür yardımcılığı, lojmanlar, makam arabaları... Tereddüt içindeydi imdadına koşarken... Olamazdı ama, çok benziyordu... Hayatta çok rastlanırdı bu tür benzerliklere ama, Orhan yine de imdadına koştu adamın...

Peşinden şoförü takip etti onu...

Etrafa biriken insanları aralayarak ulaştı hırçın delikanlının yanına. Herkesi şaşırtan bir boyut kazanmıştı şimdi hadise.

Şiddetli bir yumruk patlattı delikanlının suratına. Sendeledi, kalabalığın üzerine bıraktı delikanlı kendisini. Kalabalık şaşkındı, tanıyanlar oldu Orhan'ı. "Fedai, Fedai." Fısıltıları yayıldı aralarında.

Kalabalık kaçıştı. Tozlar kabardı kaldırım taşlarının üzerinde. Yaşlı adam şaşkın. Delikanlı hayret içinde ve bitkin.

– Bulaşmayın. Babanın adamı Fedai o!

Esnaf, seyirciler yine duyarsız, ama yeni bir seyir, yeni bir merak vardı gözlerde...

– Süslü Kadir'in, Babanın adamı o. Fedai, Fedai!..

Yerde yatan delikanlının yakasından tuttu, hışımla çekti kendisine doğru. Ayağa kaldırıp, öfkeli bir soru yöneltti ona:

– Ulan it. Utanmıyor musun yaşlı bir adama el kaldırmaya?

Tedirgin, ürpertili ve titrekti bakışları:

– Abi vallahi benim suçum yok. Yerimi işgal etti. Hep ben kurardım tezgahı oraya.

Tiksinerek baktı gözlerine:

– Baban mı verdi kaldırımların tapusunu?

– Abi!..

Yaşlılığa yüz tutmuş adam, güçlükle kalktı düştüğü yerden ve soluk soluğa cevapladı bağırıp:

– Sen de sat, yer mi yoktu?

Kızgın bir tokat daha indi delikanlının suratına. Bir eliyle tuttuğu yakasını bırakmadı Orhan. Şoförü, tetikte bekledi yanında. Delikanlı yalvardı:

– Abi, affet bu defalık. Yanlış yaptım.

Yakasını boşlayıp iğrenerek itekledi delikanlıyı. Yaşlı adamın kaşı patlamıştı. Kan akıyordu yanağına doğru...

Cebinden mendilini çıkarıp kan lekesini sildi Fedai...

– Geçmiş olsun. Uymasaydın keşke.

– Sağol evlat. Oldu işte... İşportacılıkta vazgeçilmez kavgalardır bunlar...

Kaldırımın kenarına doğru çekti, ıstıraplı adamı. Etraftaki işportacılara baktı, sonra delikanlıya.

– Toplayın dağılan terlikleri ve düzeltin tezgahı...

Delikanlı anlamlı baktı önce. Başını salladı. "Olur" demekti bu. Kimse konuşmadı. Delikanlı ve işportacılardan bazıları birleşip etrafa dağılan terlikleri toparlayıp, tezgahın üzerine dizmeye başlamışlardı... Orhan, üzülmüştü. Hassas bir sesle mırıldandı yaşlı adamın gözlerine bakıp:

– Hadi geçmiş olsun?

– Sağ ol evlat.

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında. Yapmacıktı, hatta kederin üzerine örtemiyordu tebessümü:

– Sahi adın ne? Hani bir daha karşılaşırsak?..

– Hakkı!..

İçi sızladı. Açık vermemek için direndi. Depreşen acıların merkezi olmuştu vücudu... Duygulandı:

– Yaşlısın, bu işi yapmak için.

Derin bir nefes aldı terlikçi:

– Çaresizlik nedir bilir misin hiç? Kader, öyle istedi delikanlı.

– İnsan çoğu kez, kendi kaderini kendisi çizer derler. Gün görmüş bir insan görüntüsü yansıtıyor çehreniz. Sakın senin de şikayetin, o, kaderi kendi ellerinle, yanlış adreslere götürüşün olmasın.

– Bilmem, hayat işte.

– Neyse Hakkı Amca. Aldırma sözün gelişi işte bizimki. Tecrübeli bir insana benziyorsunuz, sevdim sizi. Var mısın bu gece beni misafir etmeye?.. Konuşurduk biraz...

Acı acı gülümsedi:

– Sen bir beyefendisin. Herkes tanıdı görür görmez, ünlü birisin anlaşılan. Bizim fakirhane seni nasıl konuk etsin?..

– Belediye reisleri, bazen siyasiler, televizyoncular çat kapı girerler içeriye. Ben bir vatandaş olarak giremez miyim?

– Başım üzerine sevinirim tabii.

– Bir çay demletemez misin, sohbet için?

– Elbet. Çay ne ki evlat.

– İyi, adres ver o halde.

* * *

Akşamın alaca karanlıkları şehrin ufuklarını örttü... Yatsı ezanı okundu sonra... Saatine baktı ve ve bulunduğu binadan ayrıldı. Şoförüne seslendi:

– Gidiyoruz.

Sefil bir gecekonduydu önünde durdukları. Adres sordukları insanlar orayı göstermişlerdi... Şoföre:

– Sen arabada bekle beni.

Şoför itiraz etmedi:

– Tamam abi, sen nasıl istersen.

Arabadan inip etrafını muzdarip bir gönülle seyretti. Gecekondunun küçük, bakımsız bahçesine girip, ahşap evin düşecek gibi iğreti duran kapısının önünde nefeslendi. Uçuk bir ışık yansıması vardı soluk perdelerden dışarıya sızan. Zil aradı parmağını çökmek için. Bulamayınca, eliyle tahta kapıya üç defa vurdu...

Çok geçmeden kapı açıldı. Heyecanlı bir yüzle karşılaşıyordu. Elinde, içi yiyecek dolu büyükçe bir poşet vardı Orhan'ın.

– Buyur evlat.

– Çayı demlettin mi amca?..

– Evet. Demledim.

İçeriye girdi. Peşisıra kapı huzursuzluk veren gıcırtılarla kapandı... Basit, tozlu bir antreden geçip tek odası olan ışıklı yere doğru yürüdüler... Daha içeriye girer girmez iki kanepe çarptı gözüne... Tüpün üzerinde buhar buhar kaynayan çaydanlık... Mutfakları, yattıkları yer de evin tek odasıydı anlaşılan. Birden hayretini doruğa çıkartan bir noktaya perçinlendi gözleri. Adeta nefesini tuttu seyrederken... Sarışın yeşil gözlü bir kız çocuğu vardı kanepenin üzerinde. Önünde kırık dökük duran bir kaç bisküvi vardı... Babasının son evliliğinden olmalıydı... Evde başka kimselerin olmayışı düşüncelerini allak bullak etmişti... Ya abisi?.. Babası, bir çocukla tek başına... Bunaltıcı sorulardan düşüncesini kurtarmak için sordu:

– Bu çocuk?..

Yaşlı adam bekletmedi cevabını:

– Torunum!..

Elindeki poşeti kanepenin kıyısına usulca bıraktı:

– Yiyecek bir şeyler almıştım, çayla birlikte atıştırırız diye.

– Zahmet etmişsin evlat. Peynir ekmek, birşeyler vardı fakirhanede.

– Dedik ya oturup dertleşeceğiz. Biraz renkli olsun be amca. Ben de efkârlıyım bugünlerde, anlarsın ya. Gün görmüş birisine benziyorsun, havadan, sudan konuşuruz dedim işte.

– Buyur otur, şeref verdin. Kusurumuza bakma ama.

– Estağfirullah amca, o nasıl söz. Ben hayatta maddeye hiç kıymet vermedim. Gel gör ki, onsuz da olmuyor anlaşılan.

Çocuk huysuzlaştı... Çat pat Türkçe, biraz İngilizce karıştırıp bir şeyler anlatmak istiyordu dedesine:

– Dede, milk, aaa su, ya da... Gibi...

– Ne diyor çocuk?

– Görüyorsun ya Türkçe, İngilizce karışık bir lisan işte.

– Nereden biliyor ki İngilizceyi?

– Ha, uzun onun hikâyesi evlat. Sen bir merak için geldin, fark ettim bunu. "Gün görmüş adamsın" dedin doğru bildin. Madem arzuladın zahmet edip buraya kadar da geldin, otur anlatayım.

Torununun yanında oturmuştu yaşlı adam... Orhan, diğer kanepeye ilişip dikkatli takiplerle seyretti onu:

– Oğlumun çocuk. Annesi yabancı... Kısaca anlatayım madem... Bir bankanın şubesinde müdürdüm önce.

– Yanılmamışım demeyeceğim, hayretim daha da arttı şimdi.

– Sabret, anlatayım... Peşinden Genel Müdür Yardımcılığım da çıkmıştı... Sekreterim vardı. Bağışla, çok güzel bir kızdı... Lojman, makam arabası, mevki. Ne yaptımsa gönlümü kaptırmamak için başaramadım. Ve uzatmayım yuvam bozuldu sonunda. Onunla da evlendim...

– Ya çocukların amca?

– İşte o, apayrı bir hikâye. İki çocuğum vardı. İkisi de erkek.

Osman ve Orhan'dı isimleri... Osman, çok çalışkandı. Orhan, haylaz, kabadayı, sokakları birbirine katacak kadar hırçın ve cesurdu üstelik... Bir bürokratın lojmanında onunla yaşayamayacağı kadar sorumsuz ve söz dinlemezdi mizacı. Serseri ruhlu bir çocuk işte. Onu yetiştirememiştim Osman gibi... Kurallarımı kabullendirememiştim ona...

Annesi onu çok koruyordu... Osman kolejliydi ve kıskanırdı ağabeyisini... Aralarında sadece bir yaş fark vardı. Kafamdaki kurgunun çok yanlış olduğunu daha yeni yeni anlamaktayım... Orhan'dan kurtulmak ve annesinden ayrılmak... Lojmanlara taşınıp az önce bahsettiğim o sekreterle evlenmek. Osman'ı yanıma alarak tabii. Ve öyle de oldu sonunda... Peşpeşe hatalar yaptım. Yükselişimdeki gururu, ailemle değil, başkalarıyla paylaştım.

Orhan, kendisini sıktı. Gözbebekleri buharlandı. Mani olamamıştı duygularının tezahürüne. Yaşlı adam durakladı, anlamlı baktı delikanlıya:

– Galiba üzdüm seni?

– Yo, yo dinliyorum. Benim hayatım da anlattıklarından pek farklı değil de. Kader birliğimiz çekmiş demek beni buralara. Çok güçlükler çektim ben de hayatta amca!

Ha, neden o zirveden indin. Beni en çok şaşırtan kısım orada?

– Etrafımda çok iş adamı arkadaşlarım vardı; usülsüz krediler sağlıyordum... Osman ÖSYM imtihanlarını yüksek puanlarla götürmüştü. Ön sıralardaydı yine, üçüncü olmuştu... Amerika'da okutulması gündeme geldi arkadaşlarım tarafından. Gücümün yetemeyeceğinden yakındım.

Arkadaşlarımdan bir iş adamı:

– Bütün masrafları benim şirketim üstlenir, dedi.

Cazip gelmişti bize... İkinci senesinde şirket çöktü... Usülsüz, yani teminatsız verilen krediler ilk talihsiz habercisiydi bu çöküntünün. Sonra çorap söküğü gibi peşpeşe geldi... Soruşturmalar başlatıldı hakkımda. Osman'a verilen burs kesildi ve benim maaşım... Bunları utanarak yaşadım hayatımda. İşte bu oturduğum gecekondunun adresini yazdım Osman'a son mektubumda. Milyarder hayatı yaşayan çocuğun, hayatı tepetaklak olmuştu beklenmedik anda.

Burası makam odacımın bir akrabasının eviydi... O debdebe akılalmaz işler yaptırmış Osman'a. Bu çocuğun annesiyle evlenmiş Amerika'da. Paralar kesilince zor günler yaşamışlar. Eşi fazla taşıyamamış anlaşılan. İşte çalışmış bir müddet. Sonunda, inanç ayrılıkları etkili olmuş aralarında.

– Demek oğlunuz çok dindar?

Acı acı yutkundu:

– Tam aksi. Eşi inançsız bulduğu için dışlamış Osman'ı..

– Anlamadım?

– Kadın hristiyan. Evlenirken sormuş; "Sen mi hristiyan oluyorsun, yoksa benim mi müslüman olmam lazım?"

– Elbette senin müslüman olman lazım?

Kadın, uzun bir zaman, sabırla takip etmiş Osman'ı... Sonunda

rahatsızlığını şiddetli bir şekilde vurmuş dışarıya. Ve sormuş karşısına alıp:

– Sen müslümanım demiştin?

– Evet. Öyleyim...

– Senin inandığın dinin gerekleri yok mu hiç?

– Şey, diyebilmiş sadece, gerisi yok!..

– Müslümanım diyorsun. Kuralları neyse yaşamalısın. Hatta bana da öğretmelisin ki, ben de yaşamalıyım. Ben kendimi suçlu hissetmeye başladım artık. Hristiyan değilim. Müslüman olamadım. Kendimi inanılmaz bir boşluğun içinde hissetmekteyim son günlerde. Ortada kalmak çok kötü bir şeymiş meğer.

Kendisine göre onun da kolayını bulmuş hemen.

– Çağdaş insanlarız biz.

Kadın inanılmaz bir şekilde bozulmuş bu cevaba. Tepkisi de ona göre olmuş tabii:

– Yani biz hristiyanlar çağdaş insanlar değil miyiz sana göre?

Annem, babam ve bütün hristiyanlar adına sormaktayım bu soruyu...

– Öyle demek istemedim canım.

– Ya nasıl anlamalı ki, seni mazur göreyim. Biz hristiyanlar Allah'a inanıyoruz. Kiliseye gidip ibadet ediyoruz. Yemeklerden sonra, sıkıntılarımız olduğunda O'na şükrediyor ve sığınıyoruz. Müslüman olduğunu söylemiştin evlenirken. Anlat bana inancınızın kurallarını. Kitabınızdan söz et, onun kurallarını yaşayalım birlikte. Yahut da, ben sana anlatayım inançlarımızı birlikte onu yaşayalım. Boşlukta kalmak beni rahatsız etti.

Hafife almış, geçiştirmek istemiş:

– Başka işin yok mu senin?..

– Yaşadıkça en önemli işim bu. Çünkü ben bir kulum. Bence manevi hayattan kopan insanın özünde korkunç bir çürüme vardır ve ondan hayır çıkmaz.

Para sıkıntıları da başlamış tabii:

– O halde hem dinimi öğrenip, hem de para getireyim Türkiye'den diye ikna etmiş karısını. "Çocuğa annem bakar" demiş... Ve bu adresi vermiş kadıncağıza. Kızı da aldığı gibi soluğu Türkiye'de almış işte...

Fazla da sıkmayım seni evlat. Çocuğu ev sahibinin hanımına bırakıyorum çalışmaya çıkarken. Oğlum da sürekli iş aramakta.

İşte hayatım ve perişanlığım. Yeterince tanıdın sanırım bu sefil insanı.

– Bence eksiği vardır anlattığın hikâyenin Hakkı Baba.

Anlamlı ve şaşkın baktı delikanlının gözüne:

– Neresi?

– Diğer oğlun ve eski eşin. Onlar nerelerde şimdi? Barışamadınız mı yoksa?

– Ta baştan kaybettik adreslerini evlat. Onlarda da, gidiş o gidiş işte.

– Arasaydınız bulurdunuz bence.

Dudak büktü. Üzgün ve umutsuz:

– Belki ama, neye yarar?

– Ya ikinci eşin?

– Daha hakkımda açılan soruşturmaların ilk günlerinde ayrıldık.

Hem konuşuyor, hem de kucağına aldığı torununu seviyordu... Duygulanmış, kederi koyu bulutlar oluşturmuştu gözlerinin önünde.

– Adı ne çocuğun?

– Seda.

– Annesi istemiyor mu?

– İstemez olur mu hiç? Ya gel, ya da geliyorum diyor hep. Gelirse çocuğunu almak için tabii.

Şirin bir kızdı, kucağına alıp ilgilendi onunla. Öptü, sevdi...

Abisinin kızıydı ne de olsa. Kanı kaynamıştı ona...

Cebinden bir şeyler çıkardı, hatırı sayılır miktarda bir para. Hemen yanında çökecekmiş gibi duran ahşap masanın üzerine bıraktı.

Söylerken sıkıldı, utandı, emri vaki yaptı sonunda:

– Hiç itiraz istemem. Bu parayı ufak tefek sıkıntılarınız için kullanmalısınız diye bırakıyorum.

Hakkı bey sarsıldı:

– Yo, yo hayır. Olmaz...

– Dostluğumuz sürsün istiyorum, itiraz etmemelisin.

Şaşırdı:

– İyi de, neden veriyorsun bana bu paraları?

– Bir dost eli. Bir destek işte. İleride kazandığın zaman ödersin.

– Kazanmam ki o kadar.

– Kazanırsın.

Nefesi titredi konuşurken:

– Çok zengin biri olmalısın?

– Aldırma, gönlü zengin olsun insanın. Ha, gelinin geldiğinde sıkıntın olursa beni ara. Buralarda kalmaz belki.

Boş küçük bir kâğıt aldı cüzdanının arasından ve telefon numarasını yazdı...

– Adını bağışlamadın?

– Fedai dedin mi tamam.

– Duydum önceden bu adı. Benimle dövüşen çocuk bile tanıdı seni.

– Aldırma Hakkı Baba. Oğlum işsiz demiştin. İş bulsa, çalışır mı?

Sevindi, gözlerinin içi parladı:

– Çalışmaz olur mu hiç bey. Aradığımız da o ya.

– Çok güçlü bir holding.

Cüzdanının arasındaki not defterinden bir parça daha kopardı ve yazdı:

– Yazılan adresten parantez içindeki ismi bulsun ve benim gönderdiğimi söylesin. "Fedai" desin yeter.

Ben sabah erkenden arar, haber veririm göndereceğimi.

– Alırlar mı hemen?

– Alırlar, üzülme sen.

Kapı açıldı.

– Hah, o da geldi işte...

Aradan tam altı yıl geçmişti görüşmeyeli. Orhan'ın sülün bıyıklarıyla uzun boylu çehresindeki otorite, çocukluk yıllarındaki simayı alıp yeni güçlü ve sert bir erkek tipi oluşturmuştu... Baba oğlunu teşhis edememişti bu yüzden... Arada bir duygulanışı ip uçları vermesine rağmen yakalayamamıştı baba...

Kapının açılışıyla oda değişti, heyecan arttı. Çok merak ediyordu abisini. İçeriye girer girmez durakladı Osman. Seda yabancı bir adamın kucağındaydı.

Baba şaşkın bakışların hayretini bozdu:

– Gel, misafirimiz var Osman.

– Kapının önünde lüks bir araba vardı.

– Bey'in.

– İçinde bir kişi daha var.

Orhan heyecanını giderdikten sonra mırıldandı:

– Evet, şoförüm.

Baba:

– Onu da çağırsaydık, dedi. Ayıp olur dışarıda.

– Gerekmez. Sohbet ederiz diye...

Osman, elini yorgun bir hareketle uzattı misafire:

– Hoş geldiniz. Adım Osman...

Gözlerinin içine derin baktı, elini bırakamadı bir müddet.

– İsminiz?

– Fedai, derler.

Baba oğluna seslendi. Eziklik içindeydi konuşurken:

– Bugün bir serseri saldırdı üzerime. Gücüm yetmedi... Bey yetişti imdadıma. Orada tanıştık. Akşam birlikte bir çay içip konuşalım dedi adres verdim, sözünde durdu geldi ve şimdi de misafirimiz işte...

Senin için kart yazdı. Büyük bir holdingte işe gireceksin.

– Teşekkür ederim.

Elini çekti.

– Yaramaz kız yormasın sizi, alayım.

Seda babasına açtı kollarını. Kucağına aldı, yanaklarından öptü ve hemen yanına oturdu misafirin...

– Yarın görüştükten sonra müspet ya da menfi mutlaka haberim olsun.

– Tabii.

Osman sevindi. Göz ucuyla sık sık derin bakıyordu Orhan. Yıpranmıştı biraz. Saçlarının ön kısmı dökülmüş, gözlerinin altında halkalar oluşmaya başlamıştı. Koyu bir keder tabakası vardı yüz hatlarında.

Baba poşeti açtı masanın üzerine, çay bardaklarını sıraladı. Parayı usulca alıp cebine yerleştirdi. Derin bir nefes çekti bu ara.

Çaylar doldu, ahşap masanın etrafında birleşti herkes... Derme çatma sandalyeler içler acısıydı, misafirin altına verilirken.

Sohbet koyulaştı:

– İlk iş iyi bir ev tutarsınız. Hayatınız değişir önce.

– İş olur mu dersin?

– Kuvvetli bir ihtimal. İngilizceniz varmış. Faydalanırlar senden.

– Ararsak nasıl buluruz sizi?

– Yazdım kâğıda. Cep telefonumdan.

Seda vardı kucağında. Saçlarından okşadı, yanaklarından öptü kızının... Orhan:

– Daha var diye ekledi. Bitmedi henüz.

Yaşlı adamın gözlerine baktı:

– Siz de yarın, saç sakal tıraş olup, güzelce giyinin. Sizi de başka bir şirkete göndereceğim. Eski bürokratmışsınız, kolay mı yetişiyor sizin gibi değerler?.. Tahminim sizi önemli bir mevkie alabilirler o şirkette. Yeniden başlarsınız hayata.

Duygulandı, gözleri buharlandı babanın:

– Allah mı gönderdi sizi? Rüyada mıyım yoksa bey? Hızır mısın, nesin?

– Dostuz sadece. Yetmez mi?

– Demek önemli bir mevki. Eski itibarımı iade edebilecek bir makam. İnanamıyorum doğrusu duyduklarıma.

Osman babasını ikaz etti:

– Hele dur sevinme bu kadar. Dereyi görmeden...

Buruk bir neşesi vardı yüzünde Orhan'ın:

– Yarın dere gözükür ve paçaları sıvarsınız meraklanma.

Birlikte yiyip, çay içtiler... Orhan fazla oturmadı:

– Bana müsaade şimdi, deyip ayağa kalktı. Herşey için sağ ol Hakkı Baba. Anlattık, sohbet ettik. İnşallah bundan sonra başka koşullarda, daha iyi günlerinizde karşılaşmak umuduyla.

– Güle güle evlat. Bizi nasıl sevindirdin bir bilsen.

Namaz

Babanın beş yıldızlı otelinde kalıyordu. Birer oda verilmişti onlara. Bütün gün beraberlerdi. Fakat Baba yurt dışına gideli Murat ortalarda gözükmedi... Orhan cep telefonuna bile ulaşamıyordu. Kuşkulandı, çok yönlü düşündü hakkında. Yine aynı noktaya dönüyordu düşüncesi. "Yağmur." Kalbi hâlâ atlatamamıştı anlaşılan bu fırtınayı...

Odasında derin düşüncelerin kuyusunda dolanırken, kapısı açıldı. Keskin baktı. Yüzünde sevinçten seğirmeler oldu...

– Neredesin sen?

– Yıllardır ilk defa, kendim için yaşama fırsatı tanıdım kendime.

Orhan kuşkularından söz etmedi, deşelemedi arkadaşını. Uzun süren sohbetin arkasından herkes odasına çekildi yine...

Orhan kederle doluydu... Babası, ağabeyisi geçmişi... Düşünceler kâbusa dönüşmüştü son günlerde... Yoğun telefon trafiği ile halletmişti işlerini... Sevinçliydi bu yüzden. Fakat, unutamıyor, inanılmaz acılar içinde kıvranıyordu. Niçin söyleyememişti onlara?..

Tıpkı birer yabancı gibi oturmuşlar, bütünleşmişlerdi yeniden. Kendisini sorguladı. Affedemiyor muydu?.. Kronikleşmiş bir kırgınlık, gönül bağlarını fena halde hırpalamıştı anlaşılan... Suçluluk duydu yine de yaptıklarından... Ya annesi, ona ve kendisine yapılan haksızlıklar. Ne yapsa yüreği aşamıyordu bu kırgınlıkları. Ama vazgeçemiyordu da onlardan. Hayattaki tek yakınlarıydı onlar ve damarlarında dolaşan kanın yapısıydı onu sorumlu tutan...

Gece uyuyamamıştı. Sabah kalktığında dinlenmiş hissetmiyordu kendisini. Kalkar kalkmaz duş yaptı ve giyindi... Saatine baktı, vakit oldukça ilerlemişti... Daha kahvaltısını bile yapmamıştı bu geciken zamana rağmen...

Murat bir telaşe içinde girdi Orhan'ın odasına. Saatine baktı.

– Öğle yakın, diye mırıldandı...

Sonra selam verdi.

– Gecikmişsin.

– Ya sen?

– Aynı. Kahvaltı yaptın mı?

– Hayır.

– Bugün Cuma.

– Bir telaşe içindesin?

– Şey. Bugün Cuma dedim ya.

– Olsun.

Ilık bir sesti kulaklarına kadar ulaşan. Ama alışılmamış:

– Namaz'a gitsek birlikte?

Şaşırmıştı. Dikkatle baktı gözlerinin içine. Bu teklifi onun ağzından duymak... İşte bu şaşırtmıştı Orhan'ı.

– Demek senin manevi bir yanın da vardı? Ama, ben hiç rastlamamıştım buna.

– Çocukluğumda vardı. Babamla birlikte giderdik abdest alıp. Ama yıllardır olmadı.

– Biliyor musun, son zamanlarda bir gariplik sezmeye başlamıştım sende. Sen anlatmadın, ben de sormadım. Sanki saklı bir yanın vardı benden. Ben, hep o kız diye düşündüm.

– O gariplik değil, daha doğrusu bir yönelişti...

– Hayırdır ortak.

– Biliyor musun, namaz kılıyorum her vakit ve rahatlıyorum namaz kıldıkça.

– İçki de içmiyorsun uzun zamandır. Ama mânâ verememiştim bütün bunlara.

– Evet belki düşüncelerimle, yaşadığım hayatla, çalıştığım iş yeriyle çelişkiler içindeydim, farkındaysan eğer, isteyerek yapmıyorum işimi artık. Rahatsızım...

– Şaşırtıyorsun beni.

– Benimle namaza gelecek misin, önce onu söyle?

Duygulandı, sıkıntısı arttı:

– Cumaları hiç kaçırmazdım eskiden... Okulda olmadığım günler tabii... Annem itina ile hazırlardı beni. Temiz çamaşırlar giydirirdi. Bayram sabahları, Cuma günleri bir manevi donanmanın hazzını yaşardım... Yıllar var ki hepsini de unuttuk.

– Anlaşıldı. Hazırlan o halde gidelim.

– Kabul...

Gözleri buharlandı. Annesini hatırlamıştı:

– Ha merak ettim doğrusu nereden icab etti? Seni çok iyi tanıdığımı sanırdım, yanılttın beni. Şimdi annen, babanla da aran yok.

– Yolda anlatırım, hazırlan.

– Gelmem aksi haldi. Yeni çıktım duştan, abdestim var.

Saatine baktı.

– Kahvaltı yapalım. Hem konuşup hem de işimizi görelim.

İştahsız bir kahvaltı yaptılar birlikte... Orhan, sabırsızlandı, Murat bir türlü girmiyordu söze... Otelden ayrılıp caminin yoluna girmişlerdi. Yol oldukça sakindi. Duygulu anlar yaşıyorlardı konuşurlarken.

– Biliyor musun, babamla barıştım?

Adımlarını kesti Orhan, Murat da durdu. Tuhaf bir bakıştı Orhan'ın arkadaşının gözlerinde başlattığı.

– İnanmıyorum!

– Yemin ederim.

Dört yıldır uğramadın o sokağa, adeta kaçtın tanıdık yüz görürüm diye. Üstelik beni de uğratmadın ve otelin odalarını mesken tuttuk kalacağımız evler varken.

– Babamların ara ara geldiklerini öğrendim. Bazen, geceleri sokağa uğrayıp ışıklarını seyrettim pencerelerin.

Onlar artık utanmıyorlardı eski sokaklarında oturmaktan... Sonunda dayanamadım ve bir gece çaldım kapılarını... Barıştık...

Dönmemi istediler. Zaman istedim onlardan... Babam yeni bir işe başlamış... Neyse, daha önemli bir müjdem var sana. Nişanlandım...

– Kafa bulma şimdi.

– Sen de yakından tanıyorsun onu.

– Yoksa?

– Rengin uçtu. Bozulma hemen. O değil... Arzu. Mahallemizin kızı.

Rahatladı, derin bir nefes aldı.

– Nasıl oldu?

– Babam ısrar etti. O sokak eskisinden çok farklı artık. Ebrar kapanmış, tesettürlü. Görsen gözlerinden kıskanırsın.

– Ya Arzu?

– İnanmayacaksın belki ama o da aynı. İki de arkadaşları var kapalı...

Harun Amca seni sordu. Dayın aramış ve çok önemliymiş. Eski Kuşçu Orhan'ı bu sokak çok, ama çok özledi dedi.

Ebrar vardı yanında Harun Amca'nın. Seni sorarken doluktu. Sokağa uğramalısın bir gün.

Kızdı:

– Senin yüzünden uğramadım.

Keskin baktı arkadaşının gözlerine ve anlamlıydı:

– Sen Ebrar için uğramadın.

İçli bir soluk aldı. Sözü değiştirdi:

– Arzu'dan bahsetsene biraz. Nasıl kabullendi senin gibi şaibeli bir adamı?

– Söz verdim babama. Patron döner dönmez, ayrılıyorum artık bu dünyadan. Arzu da öyle şart koştu zaten.

– Yani?

– Babam yazlığımızın olduğu küçük kasabada yapılacak bir tatil köyü ihalesini almış. "İşin seni bekliyor" dedi.

– Bir anda bu kadar değişmek? Doğrusu çok şaşırttın beni.

– Namaz kılmak için söz verdim Arzu'ya. İçki, kumar ve yaramazlıklar da yok artık. Düzgün bir hayat...

Babam, senin de benimle birlikte çalışabileceğini söyledi.

– Olmaz.

– Neden?

– Yarım kalmış işlerim var benim.

– Birlikte başladık. Fark ettik, birlikte değiştirmemiz gerekli çizgimizi.

– Sen kendi yerine karar vermelisin artık.

– Bilmediğin işler var hâlâ.

– Neymiş onlar?

– Polis Baba'nın peşinde... Neden yurtdışında hiç düşündün mü?

– Dereyi geçerken at değiştirilmez.

– Bilmediğin işler var dedim.

– Neymiş o bilmediğim işler?

– Çek ve senet tahsilinin dışında, uyuşturucu şebekesi de kurmuş Baba.

– İnanmam.

– Yakında sana da görev düşecek. Aldığım duyum var. O pisliklere bulaştın mı içinden çıkamazsın bir daha.

– Sana güle güle derim.

– Karar verme hemen, ucu uçurum yürüdüğümüz yolun. Namazdan sonra uzun uzadıya konuşuruz.

Namaz bitmişti... Hutbede imam caminin eksikleri için yardım istedi cemaatten... Camiden çıktı, ayakkabılarını giyindi. Merdivenlerin başına kurulan sergi çekti dikkatini. Elini cebine soktu, hatırı sayılır meblağda bir para koydu tezgahın üzerine...

Murat yanıbaşındaydı. O da hazırlandı elini cebine sokup. Hiç beklenmedik bir hadise zuhur etti tezgahın başında.

Genç bir delikanlıydı sergide duran. Herkesi şaşırtan bir tavrı vardı gencin. Önce serginin üzerine bırakılan paraya baktı. Sonra, parayı

verenin kim olduğuna. Gözlerindeki pırıltılar değişti delikanlının. Paranın tomarını hiç bozmadan serginin üzerinden alıp, Orhan'a iade etti:

– Siz paranızı alın.

Şaşırdı, aptallaştı. "Ne demek oluyordu bu" bilemedi. Hayret içindeydi sorarken:

– Neden?

– Camiye hayır topluyoruz.

Kızdı:

– Bizim yaptığımız ne?

– Siz isterseniz başka bir yere verin o paraları.

Öfkesi büyüdü, sesinin tonu değişti, bakışları gibi:

– Ne demek oluyor lan bu?

Nezaketini hiç bozmadı genç. Sesinin tonunu da:

– Tanıyorum sizi. Biraz ilerideki gazino ve otelin etrafında görüyorum.

– Ne varmış bunda?

Etraf kalabalıktı, merdivenler tıkandı. Kulak kabarttı namazdan çıkanlar.

– Senin kazancında haram var abi. O yollarda kazanılan paralar olmaz buralara.

Bu ses beynini hançerledi. Yüzündeki derinin üzerine ateşten benekler düştü, gözleri çıldırmış gibi ışıklar yaydı:

– Ulan şu aldıklarının hepsi helal de, benimki mi haram?

Genç suçlandı, korktu fakat düşüncesinin arkasında durdu:

– Seni tanıyorum abi. Tanımadıklarım hakkında hüsnüzan ederim.

Dişlerini sıktı, parmaklarını pençeleştirip, yakasından asıldı...

– Ne demek istiyorsun sen?

Delikanlı esefle baktı öfkeli insana. Hassas, sitemli, kısık, tedirgin bir sesi vardı.

– Zaten hep gücünü kullandı senin gibi yaşayanlar abi. Akıllarını asla!.. Döv, dilersen. Yanlışı yerinde söylemek insanın hakkı.

Silkeledi, incitti:

– Deli etme insanı! O parayı sergiye koy.

– Hayır. Ben bile bile İslam sarayına münafık taşı koymam.

Boncuk boncuk ter kabarcıkları oluşmuştu suratında. Yakasını biraz daha toplayıp, kendisine doğru çekti.

Uzak gitti görenler. Kalabalık usul usul dağılmaya yüz tuttu.

Tanıyanlar vardı. Korku hakimdi çoklarının dünyasında.

– Lan, it, sen eceline mi susadın? Münafık da ne demek?..

– Şimdi namazdan çıktın. Biraz sonra temeli haksızlık olan, toplum ahlakına aykırı bir yerde çalışacaksın. Bunun başka bir adı da mı var?

Çileden çıkmıştı. Yakasını bırakıp lanetleyen bir hareketle arkasına doğru itekledi... Delikanlı, sendeledi ve güçlükle toparladı kendisini...

– Doğru bildiğim bu. Bir gün helal kazandığını söylerlerse, elini öperek alırım verdiklerini...

Murat'a baktı. Sonra delikanlıya... Murat elini cebinden çıkartıp vazgeçti para vermekten... Orhan da önüne uzatılan paraları hınçla alıp cebine indirdi... Etrafına hiç bakmadan yürüdü. Utanmıştı... Sakardı, yenemedi öfkesini:

– Tövbe, tövbe...

Kalabalığın arasından yürek çırpıntısı içinde ayrılmışlardı. Yolları tenhaya düşünceye kadar ikisi de konuşmadı. Murat,

– Kızma, diye mırıldandı. Daha az önce konuştuk bunları... Şöhret olmak. Çok kazanmak. Tabii ki gücümüzü kullanarak ve kolay yollar arayarak. Başka bir vasfımız var mı bizim?

– Murat. Neler konuşmaktasın sen?

– Neden alın terinden bir dünyamız yok bizim? Senin hiçbir suçun yok aslında. Ben seçmiştim bu dünyayı ikimiz için de. Şimdi anlıyorum ki yanlış adresteyiz.

– O, toy çocuk da mı, etkiledi seni?

– Haklıydı bence. Aklımızın istediği şeyler, ilahi kudretin de istediği şeyler olmalıydı. Onun kurallarını bozmaya hakkımızın olduğunu da hiç sanmıyorum ortak... Toplumun ahlak yapısını çökertmek isteyen bir zihniyetin uşağıyız, uyandın mı?

Durdu, tuhaf bir bakış uzattı arkadaşının gözlerine. Sinirleri fena halde gergin ve hurdahaştı:

– Allah aşkına iyi misin sen? Yani, aklın başında mı diye sormak zorundayım şu an.

– İyiyim.

– Bu süratli değişmeyi hâlâ izah edebilmiş değilsin. Dış isteklerle, gönlünde yerleşen duygularla zemin hazırlamaktasın.

– Meraklanma! İçimden gelmezse yapmazdım.

Sen haklısın... İyilik ettin bana. Rahatladım şimdi... Sonraları, değişik şeyler düşmeye başlamıştı aklıma. Beni asıl değiştiren, dış dünyadan ziyade aklımı kurcalayan bir takım gerçeklerdi...

– Neymiş onlar?

– Sen hiç sorguladın mı kendini? Neden insanız ve nasıl insan olmamız gerekmekte?.. Kendini tanıdın mı?..

– Güçlü, nam salmış, tuttuğunu koparan, yiğit insanlarız. Yetmez mi sence bu kadarı...

– Yanlışlarımız hiç yok mu bizim? O yanlarını araştırdın mı?

– Nasıl yani?

– Yağmur için anlatmıştın bana. Gurur, namus, küçülmek, kurallar ve örf... Bunlar beni çok düşündürdü aslında. Sana itiraz etmeme rağmen silememiştim düşüncemden onları. Bu düşüncelerin sahibi olan sen, sahi, bizim yaptıklarımız doğru mu, diye hiç sorguladığın oldu mu kendini?.. Kötü olanları ayıklayıp dışladık mı hayatımızdan?

– Hayat tecrübe demektir. Onlardan karşımıza kötüler çıkarsa dışlarız elbet.

– Sorgulamadık ki kendimizi. İyi ya da kötü olduğunu bilmek için, düşünmek, kıyaslamak lazım değil mi? Neyse hep kolayı seçtik hayattan...

– Nasıl?

– Vurmak, kırmak, eğlenmek, nâra atmak gibi... Haklısın seni suçladığım için değil bütün bunlar. Belki, ele avuca sığmaz, macera-perest, aklını fazla kullanmak istemeyen, hatta ona çok az müracaat eden bir anlayış içindeydim... Ailemdeki yetişme tarzı, arkadaşlarım, yetiştiğim muhitin "İşte hayat" diye sunduğu çılgınlıklardı seçtiklerim. Şimdi düşünmek, okumak, araştırmak, doğru olanları seçip yaşamak isitiyorum. Bence her insanın akıllıca yapması gereken ilk iş olmalı bu; bizler geciktik bile...

Yaratıcı benden nasıl bir hayat tarzı istemişse, araştırıp öyle yaşamak için söz verdim kendime. İsyancı olmak istemiyorum ortak...

Aklı karıştı Orhan'ın. Bön, dalgın ve iç dünyasının nihayetsiz derinliklerinde bir yorgunluk vardı:

– Ne yalan söyleyeyim çok şaşırttın beni. Başka kelime bulamıyorum izahı için. Sakın, benden de aynı tarzı isteme olmaz mı?

– Düşüncelerimin şu an için kendimden başka bir amacı yok. Yalnız kendimi sorguluyor ve inceliyorum. "Ey insan, önce kendini tanı" sesinin yankısı var kafamda. Yeni dünyam için, fazla bir bilgim ve birikimim yok. Sadece şuna inanıyorum artık. İnsanın en büyük, en değerli eseri, akıllı yaşaması olmalı... Araştırması olmayan düşüncenin peşine düşüp, onun götürdüğü yere gitmek değilmiş yaşamak. Şimdilik bunu öğrendim ortak.

Aptallaştı, biraz da kızgındı:

– Yani, şimdi ben senin dediklerine uymuyorsam, akılsız mıyım demek oluyor?..

– Savunacak bir yanı mı var yaşadığımız hayatın?..

– Toplumun içinde saygın insanlarız. Herkes yakasını düğmeliyor bizi gördüğünde. Kart yazıp gönderiyoruz işe adam alıyorlar. Şöhret edindik bu yolda yalan mı?

– O bir kere itibar değil. Bizi görenler şerrimizden ilikliyorlar yakalarını. İşe adam alın demişsek, yine korktukları için yapıyorlar bunu...

– Murat çileden çıkarma beni. Bunları sen mi söylüyorsun?

– Evet ben.

– Kes bu saçmaları artık lütfen.

– Hatırlıyor musun, Yağmur meselesini? En son arkadaşlığımızı koymuştun ortaya. Ben seni yitirmemek için bitirmiştim o meseleyi. Çünkü "Ya o, ya da ben" demiştin ve sen haklıydın o konuda...

– O bir namus meselesiydi ve sen benim en yakın arkadaşımdın.

– Ya şimdi? Şimdi sen benim arkadaşım değil misin?

"Söyleyin bana arkadaşınızı, söyleyeyim size kim olduğunuzu?" sözü şimdi geçerliliğini yitirdi mi yani?.. O vakit sen haklıydın. Düşündüm, araştırdım ve buldum. Sen namusa itibarı, doğruların bir kısmını araştırmış bulmuştun. Şimdi de ben bazı yönlerini araştırdım hayatın ve doğrularını buldum. Sen neden yorumlamadan kesin konuşuyorsun, söyler misin bana?

– Yaptıklarım delikanlı işi ve şimdiye kadar utanacak hiçbir kötü işe bulaşmadım.

– Hazırladılar delikanlı. Artık bulaşacaksın. Sana duydum diyorum... Pis kokular alıyorum, Baba'nın başı dertte, emniyet peşinde artık onun...

– Gidersen rahat kalabilecek misin? Ya da rahat bırakırlar mı sanıyorsun seni?

– İnanıyorum ve direneceğim. En azından, cesaretim var bunun için...

Acı acı gülümsedi gözlerine bakıp:

– Unutma dostum çıkışta karşılaştıklarınla, mutlaka inişte de karşılaşacaksın. Yani nereye gidersen git geçmişinden kaçamayacaksın.

– Daha fazla tartışmayalım istersen. Bak, senin için de geçerli aynı iş. Düşün, hemen karar verme bunun için. Harun Amca'yı mutlaka görmelisin unutma. Ben senin gibi hemen arkadaşlığımızı ortaya koymuyorum. Çünkü o benim için hâlâ çok, ama çok önemli. Düşünerek karar vermen için zamana bırakıyorum. Hadi ortak, iyi düşün ha?

– Hı hı...

* * *

Ezgiler, şiirler kahrından erir.
En parlak inciyi kirpikler döker...
Mısralarda lirik duygu can verir,
En içli türküyü, bir kurşun söyler...

Ebrar üzgündü... Son günlerde duymak istemediği fısıltılar geliyordu kulaklarına. Sokağı yine pis kokular sarmıştı ve Orhan için endişeliydi.

Yeraltı dünyasının isimleri tedirgindi... Ekranlar, görüntüler farklı bu günlerde. Gazetelerde boy boy resimler, iri harflerle başlık atılan haberler vardı...

Dev şehirde, iki devin arası açılmıştı ve hava hergün, biraz daha ısınıyor, birbirlerini suçluyor, tehditler savuruyorlardı...

Orhan bu isimlerden bir tanesinin korumasıydı... Ebrar haberleri, gazete sütunlarındaki yazıları iç sıkıntılarıyla takip ediyordu...

Orhan cidden söylenildiği, yazıldığı gibi işin içinde miydi hadiselerin? Bulabilse... Hayaller kuruyordu sık sık... Ona, yürümekte olduğu yolun yanlış olduğunu anlatacaktı... Yeni dünyasından bahsedecekti ona...

İçinde bir umut yakmıştı Murat. Mutlaka, gönderecekti ...kurtulmuştu. Hiç umut edilmeyen adam inanılmaz bir dönüş yapmıştı.

Güneş, batı yakasına doğru ağır ağır çekilmekteydi... Kocamış günün fersiz ışıkları vardı ufuklarda...

Ebrar, dalgın dalgın yürüyordu parkın kenarından... Bir araba yel gibi geçti kaldırımın kıyısından ve biraz ileride durdu. Kızarak baktı arabaya. İçinden bir adam indi. Lüks araba sokağa uzanan yoldan "U" dönüşü yapıp süratle gaza basıp gitti... Ebrar şaşkın bir bakış tutturdu önce, sonra oldukça keskin ışıklar belirdi gözlerinde... Benzetmiş olamazdı, arabanın içindeki delikanlı oydu. İnanamıyordu gözlerine. Efkârlıydı. Dalgındı, inadına. Dünyayı bir pula satacak kadar gamlı... Yorgun bir hareketle eli ceketinin cebine indi, sigara paketi çıkardı.

Durdu, dudaklarının arasına bir sigara tutuşturdu, çakmağını

çıkarıp sigarasını yaktı. Ebrar birkaç adım arkasından onu seyrediyordu... Sigarasını dumanladı, efkâr efkâr çekti ciğerlerine. Sonra kar bulutlar yağdırdı göklere... Yönünü sokağa doğru çevirip yürümeye başladı. Yorgundu, adımları... Az sonra, karar değiştirip parka çevirdi istikametini... Önce duraklayıp içli bir seyir tutturdu, sonra hüzünlü bakışlarla parka girdi... Ebrar, kararsız ve şaşkındı. Önce kaldırımda bekleyip gözleriyle takip etti, dayanamayıp o da yürüdü peşinden...

Akşamın fersiz ışıklarına duman püskürüyordu dudakları... Park tenha sayılırdı. Ortalarda pek kimseler yok gibiydi. Bir korku yeri olmuştu son yıllarda burası. Aslında psikolojik baskı vardı gönüllerde... Bu güzelim manzarayı, çirkin emeller kirletmişti...

Gökyüzü akşamın vedalaşma seremonisini başlatmıştı... Kızıl meşaleler tutuşmuştu batı yakasında... Orhan bir kanepe seçti kendisine... Derin bakışlar, dudakların uğurladığı dumanların peşine takılmış, uzakları, çok uzakları kurcalıyordu...

Yalnızlığını bozan bildik bir sesin çağrısıyla toparlandı:

– Orhan Abi!

Gözlerini uzaklardan çekip dalgın baktı önce. Birden hareketlendi damarlarındaki kan. Kalbinin vuruşları değişti farkında olmadan... Arabadan iner inmez hâlâ nasıl kapılarını çalabileceğini düşünüyordu. Yıllardan sonra.. Oysa söz vermişti onlara, vaadlerde bulunmuştu... Okuyacaktı... Mahçup bir görüntü verdi çehresi:

– Ebrar! Sen misin?..

– Arabadan inerken gördüm. Benzettiğimi sandım önce. Sonra iyice baktım. Sendin o. Peşinden geldim.

– Otursana.

Üniversiteden geliyordu. Kitaplarını göğsüne bastırmıştı karşısında beklerken.

– Ne kadar değişmişsin. Güçlükle tanıdım.

Dikkatle baktı:

– Sen de öyle.

Kanepenin kenarına oturdu. Heyecanlıydı.

– Hay, Allah!

– Okuldan mı geliyorsun?

– Evet!

– Biliyor musun çok yakışmış sana tesettür.

– Utandırma hemen. Yakışması için değil, inancımın gereği olduğu için.

– Siyasi diyorlar da.

Istırap vardı tebessümde. Tütsü tütsü:

– O halde açıklık da siyasi olmaz mı?

– Bilmem.

– Yüreğinin götürdüğü yere gitmeli insan. Ben bunu sezdim. Sence haz almadığı işi yapar mı hiç insan? "Yap" denilse bile?.. Öyle aileler var ki, kızları başını kapatsın diye nelerini feda etmezler, ama kapatamıyorlar işte. Onları daha sonra konuşuruz. Yıllardır sırra kadem bastın. Uğramadın buralara. Komşu hakkımız da mı yoktu?

– Özürümü yüzüme vurma, hatalıyım.

– Bir muamma, bir bilinmez olup gittin. Ürpertili, kokuşmuş bir dünyanın adamı oldu, dediler senin için üzüldük.

– Neler biliyorsun sen öyle? Kimler uydurdu bu yalanları bakayım?

– Yanlış değil bildiklerim.

– Kıskanıyorlar, hepsi bu. Güçlüyüm artık.

Yeğis doluydu seçtiği kelimeler.

– Karanlıklar belki bir güçtür ama, derler ki, korkusu yüzünden gizler aydınlıkları.

– Ben gizlenmiyorum ki, bak ortadayım işte.

– Sansar ve Süslü Kadir kaçak!

– Nerden biliyorsun?

– Gazeteler, televizyon haberleri.

– Benimle ilgili şeyler değil onlar.

– Aynı dünyanın adamları olduğunu sağır sultan bile duydu artık... Sansar'la beraber değil miydiniz.?

– O bir maşa.

– Ya sen?

Sert baktı gözlerine. Şedit pırıltılar, azarlar gibiydi:

Yutkundu, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı:

– Ben Baba'nın korumasıyım sadece. Yanlış yaptığım hiçbir iş olmadı, üzülme.

– Ya tetikçiler?

– Hiçbirisiyle alakam yok.

– Kötüyü ve kötüleri korumak.

Sinirlerine hakim olamamıştı:

– Ya başka şeyler konuş, ya da gidebilirsin.

Alındı, hayrete düştü:

– Orhan Abi?

– Ne söylediğimi duydun!

– Bak, Murat Abi kurtuldu. Onun hayatına doğru çizgiyi çekişinde, senin de emeğin var.

– Ben sadece pörsütülmüş bir çiçeği koklamaması için mücadele etmiştim onunla.

İlk defa cesaret buldu ve damdan düşer gibi açığa vurdu duygularını:

– Seviyorum seni, Orhan Abi. Anlasana?..

Sigarasını son kez çekti. İzmaritini savurdu parkın ortasına. Hayret içindeydi. Ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bile şaşırmış, aptallaşmıştı. Dönüp gözlerine derin baktı. Ebrar'ın kaçamak, kısa bir bakışı ardından o da gözlerine başka istikametlere çekti. Başını usulca eğdi önüne, utancından yanakları kızarmıştı... Ateş gibi yanıyordu yüzünün derisi:

– Ebrar?

Konuşmadı, yutkundu boğulmamak için, zor nefes alıp verdi.

Orhan devam etti:

– Sanmıştım ki. O, şiirleştirdiğin duygular çocuksu bir sevgi... Şaşırtıyorsun beni. Ben sana göre birisi değilim. Az önceki tenkit ettiğin, hakaret edilecek bir dünyam var benim.

– Dönülmeyen tek yol vardır hayatta. O da ölüm... Babam ve ben seni çok, ama çok seviyoruz.

Babam sana iyi not vermişti hatırlıyor musun? O fazla yanılmaz. Yeterki sen kendini tanımak için fırsat ver düşüncelerine.

Yeraltı dünyasının kurallarına değil, düşüncelerini biraz da ilahi emirlerin kurallarına vermelisin. Yapacağın tek şey bu işte.

Gönlünün fısıltılarına kulak ver. Baktığın cismi, doğayı, etrafındaki oluşumları fark et. Fark etmeden baktığın için yanlıştasın, kızma.

Boşa dönen değirmen gibi kendini öğütüyorsun. Biraz sorgula kendini ve hayatı fark et. Yaşamanın realitesi neyse, onu bulacaksın, en büyük kaybın çünkü o.

Durgun ve neşesizdi. Kızamadı Ebrar'a.

– Ahireti düşün. Bu dünyanın bir imtihan salonu olduğunu. İmtihan bitince bu hayatın tükeneceğini. Mükâfatı ve cezayı. Öldükten sonra dirilişi düşün.

– Sahi, öldükten sonra dirileceğine inanıyor musun?

Hayrete düşmüştü genç kız:

– Elbette.

– O toprak içinde çürüyen insanın, öyle mi?

– Unutma, bütün tohumlar toprağa düşer ve onun derinliklerinde çürüdükten sonra filizlenerek dirilir ve hayata yeniden "merhaba" der.

Gözlerine bakmıyordu. Mat, anlamsız bakışları ve kirpikleri inadına kısılmıştı...

– İnanmak istiyorum aslında, fakat olmuyor bir türlü... Gizli bir elin üzerimde olduğunu hissediyorum sürekli, bağ kurmak istiyorum hislerimle, yapamıyorum. Kuşkularım olumsuz belki de, ham düşüncelerim kesiyor yolumu ve imkansız gibi görünüyor diriliş. İşte o vakit gönlümün istediği hayatı yaşamak istiyorum, kurallara boş verip...

– Düşünceyi tıkandığı yerde bırakıp dondurmak lazım. Çare bu. İnsan düşündükçe yeni yeni ufukları aralar ve akıl almadık sırları çözer?

– Sen çözdün mü?

– Evet, çözdüm.

– Anlatır mısın o halde, o nasıl bir güç ki, çürüyen, yok olan, cesedi ortadan kalkan sayısız insana bir anda can verebilsin?

– Babam yeni bir eser üzerinde çalışmakta. O eserin içinde sen varsın, ben varım ve bizim sokağın insanları var. Hatta bütün yanlarıyla dünyayı kuşatan, sorgulayan cevaplayan bir kitap o. "FARK ETMEK" adı... "Bakmak görmek değildir" diye başlamakta ilk satırları. Yürürken düşmemek için, eşyayı, doğayı, etrafı kaba hatlarıyla yüzeysel görmek. Aslında gördüğünü sandığına insanın nüfuz edememesi, onun inceliklerine ulaşamaması. Görmeyi böyle tarif etmekte babam. Bence enteresan tespitler aslında bunlar biliyor musun?

Ben, sen ve bizim gibiler hep böyle baktık dünyaya. Sadece gördüğümüzü sandık. Böyle değilmiş işte, gördüklerimizin inceliklerine inmedik aslında. Tanıyamadık onları. Fark edemedik çok şeyi ve kaçırdıklarımızı göremedik. İşte bunun için o sınırsız kuvveti idrak edemedik. Şüpheye düştük ya da... isyan ettik çözemediklerimiz için. İnkâr, en kolay olanıydı ve bizler de bunları yaptık. Bu yol, bir basiretsizliğin aymazlığı sadece. Bunu bile bile fark edemedik, ama "aydınız" dedik.

Bilmediklerimize ve çözemediklerimize peşin bir fikir şartlanmışlığın içinde düşman olduk. Bizden öncekiler öğretti bize bu çözümsüz yolu, isyanı onlardan öğrendik aslında. Olmaz gibi gözükenlerin arkasında duramadık, saklandık. Bir "pes" deyişti bu; ulaşamadığımız mesafeler korkuttu bizi. Bu beyin, daha fazlasını almaz, teslim olalım ve bekleyelim demedik. Beynin ne kadar yükü taşıyacağını ölçmedik nedense. Bazı bilinmezlerin, bildirilmediği için bilemediğimizi zannettik... Bir kasete sığacağı kadar bilginin yükleneceğini bile fark etmedik nedense. Ne diyor şair, bari ona kulak versek, oradan yola çıksaydık diyesi geliyor insanın:

"İdraki meali ki bu cisme gerekmez,
Zira bu kadar sikleti bu terazi çekmez"

Gaipten haberler vermeye başladık, bilinmeyenlerin olmayacağı, gözükmeyenlerin mevcut olmadığı hakkında cürretli sözler edip, isyan ettik kâinatın sahibine.

– Ebrar?

Bu bir ikaz sinyaliydi sadece. Ya da, bıkkınlığın belirgin bir dürtüsü.

– Bırak şimdi bunları. Ben de düşünüyorum elbette. Eğitimsizlikten kaynaklanan çırpınışlar bizdeki, farkındayım.. Herkes gibi ben de konuşuyorum arada sırada. Uzmanı olmadığımız konu ya da sahip çıkmadığımız, üzerine durmak için vakit bile ayırmadığımız halde, üzerimize laf düşsün düşmesin, konuşuyoruz konuşmuş olmak için. Her kafanın yalan yanlış kurduğu dünyasına bir yenisini daha eklemekten ileriye gitmeyen düşünceler oluyor bunlar. Kafalar biraz daha karışıyor en azından.

– Konuşmak için suyun kaynağını bulmak ve oradan akıtmak lazım bence.

– Sen bulmuşsun anlaşılan.

– O bir yitik değildi ki, ortada.

– Demek Kur'an okuyor ve okuduklarını da anlıyorsun?

– Evet.

– Nasıl?

– Tefsirler var. Mealler var. Bunlar uzmanları tarafından tercüme edilmiş ve yorumlanmış. Yaratıcının bizden neler istediğini, nasıl yaşamamız gerektiğini Kur'an apaçık söylemekte. O ne bir sihir, ne de bir bilmece değil. Apaçık hükümlerden oluşan ilahi bir bildiri o...

– Yani Kur'an insan hayatına yön vermekte, öyle mi? İçtimai ve sosyal yanlarımızı bile tanzim etmekte, sana göre. Şu doğru, şu yanlış gibi hükümlerle.

– Evet aynen öyle işte. Hayatta her icadın bir mucidi yok mudur?

– Tabii ki var.

Mucid icat ettiği bir buluşu hizmete sunarken, onun bir kataloğunu da beraberinde sunmaz mı?

– Evet sunar. Nasıl çalıştığını, neler yapabileceğini. Nasıl çalıştırılması gerektiğini. Hatta, bakımının nasıl yapılacağına kadar herşey vardır o katalogta. Devamı için yedek parçaları vardır onun içinde. Mucid eserlerini hiç yalnız ve alakasız bırakmaz benim bildiğim. Ya insan? Onun mucidi de yapıyor mu böyle şeyler?

– Elbette. Yaratıcının insanı boşlukta mı bıraktığını sanıyorsun? Yaşadığı hayattan sorumlu tutuşundan al, adaletli, dürüst yaşaması, yalan söylememesi, zina yapmaması, içki kumar gibi kötü alışkanlıklara buluşmaması, başka insanların hürriyetlerine ve haklarına saygılı davranması... Onun onuruna, izzeti nefsine, iffetine, yatak odasına, kimlere mahrem olduğuna kadar, hayatın bütünlüğünü kuşatan bir yasadır o. Haram ve helal, anne ve baba hakları, komşu hakları, evlenip boşanmanın şartları, zinanın çirkinliğinden, kadının nasıl kapanması gerektiğinden, yani doğumdan mezara kadar insanın serüveni var o katalokta... Emirlerini duyurdu ve isteyecek. Kimse kaçamaz onun elinden.

Sohbet derinleşti. Yeni bir sigara aldı Orhan dudaklarına. Soba borusundan çıkar gibiydi dumanlar, üfledikçe:

– İyi de sen hâlâ asıl sorumun cevabını vermiş değilsin.

– Neydi ki o soru?

Buruk bir tebessüm oluştu dudaklarında:

– Hani o sınırsız dediğin gücü anlatıyordun. Ahiret'i, insanların öldükten sonra yeniden dirileceklerini. Şu ihtiyar dünyanın üzerinde yaşayıp göçen, toprağa karışıp, bir hiç, bir yalan olan sayısız insanın bir gün dirileceği konusunda. Cennet ve cehennem. Mükafat ve ceza ve bitmeyen bir hayattı sözünü ettiğin.

– Yani inançsızlar, ateistler gibi, sen de bu imkansız mı demek istiyorsun?

– Üzgünüm. Aklım almıyor bir türlü. Şairin dediği gibi "Zira bu kadar sikleti bu terazi çekmez" deyip bırakamıyorum. Mesela baban ilginç sözler etmiyor mu bu konuda?

– Etmişti. Ve beni çok etkilemişti okuyunca. Gözler bir mucize değil mi sence?

O, dünyaya bakan, güzeli çirkini seçen, beyine fotoğraflar gönderen gözlerini... Acıyı, üzüntüyü, dehşeti, nefis manzaraları resimleyen, onları renk ayırımlarıyla beyine sunan gözlerini... O, gözlerdeki kini nefreti okuyan beyine ufuk açan gözlerini inceledin mi hiç?..

Durakladı, dudak büktü umursamaz bir edayla.

– Yo! Görüyoruz işte. Bunu bir insan da başarmakta. Onun yaptığı bir aletle görmekte dünyayı. Manzarayı, insanı, eşyayı her şeyi o da fotoğraflamakta. Kim yaptı onları söyler misin?

– İnsan.

– Demek ki görmek bir mucize değil.

– Fotoğraf makinesi, kameralar. Onlar gözün görebilme mucizesinden yola çıkılarak icad edilmiş. Elbette iyi bir buluş insan için fakat, beyni yok ki onların. Düşüncesi yok, onlar ruhsuz birer makine sadece. Gözler farklı... Söyler misin bana, gözlerini kim yarattı? O et ve sinirlerden oluşan damarlara ışığı kim verdi?.. Beyine düşünce yeteneğini kim yerleştirdi. Ruhsuz bir kaseti ona alternatif olarak söyleme sakın. Beyindeki o et parçasını düşündüren, kalbi, karaciğeri bütün organlarımızı irademiz dışında çalıştıran ve onlara inanılmaz görevler yükleyen kuvveti idrak etmemek mümkün mü? Söyler misin bana bu ihtişamlı donanımlarla yaratılmış eserin sahibi kim?

– Yaratıcı!

– Sahi kendini tanımak fırsatını yakalayamadın mı hiç? Sadece yaratıcı deyip geçmek çok yüzeysel bir bilgi. Hatta ilgisizlik. İnsan işte bu yüzden kendisine yabancılık hissederek yaşamakta. Yaratıcısı ile rabıta kuramamakta bu yüzden.

Derinliklerden korkmakta. Kendisine olduğu kadar da içinde yaşadığı dünyaya, hatta ilahi sisteme yabancı. Kâinata yadırgı insan...

Yıldızlara ayna, gezegenlere güneşe, mevsimlere, geceye gündüze yabancı... Onlar hakkında öğredikleri birer süs, hayatın aksesuarı ezbercilik olmaktan ileriye gidememekte... Gerçeklerden kopuk yaşayan insan bunalımını hazırlamakta bunun için. Söyler misin bana tesadüflerin insanı yarattığına hiç rastlanmış mıdır?

– Yo sanmam. Senin öldükten sonra dirilecek tezin kadar muğlak ve içi boş bir anlamsızlık olur bu da.

Sen hâlâ başka adreslerde dolaştığının farkında mısın?

– Dediğin adresin tam üzerindeyim.

Batı yakasına dönüktü gözleri. Güneş'in batış seremonisine kaptırmıştı biraz da kendisini... Dalgın, fakat derindi bakışları...

Batışda alev alev tutuşan kızıllıkların meşalesi çekmişti dikkatini. Doğuş ve batış tezine kaptırmıştı duygularını. Evet, evet tıpkı Ebrar'ın anlatmak istedikleri sergileniyordu. Güneş, birazdan ölecekti, yok olacaktı dünyamızdan. Bilinmez yerlere çekecekti enerjisini. Vakti gelince yeniden dirilecek, ışıklarını yeniden yayacaktı dünyamıza... Fakat güneş aslında hiç ölmüyor, başka mecralara taşıyordu ışıklarını. O, sadece bizim göremediğimiz için ölüyordu. Biz öyle biliyorduk ya da. Karanlıklar kalıyordu onun yerinde. Ay ve yıldızların ışığı yetmiyordu. Karanlıklar kâbuslaşıyordu dünyamızda... Ölmüyordu ama, o, yeni bir doğuşun hazırlıklarını yapmak için çekiliyordu dünyamızdan...

Ya insan? Dünya ve Ahiret?.. Ölmek ve dirilmek?.. Ruhun giyindiği elbisenin, yani bedenin çürüyüşünün yok oluşu gibi değerlendirmek, düşünen beyinler için bir doğru olabilir mi sence?..

Çekirdek sırtındaki elbiseyi çürütünce çatlar ve yeni hayatına hazırlar kendisini. Çürüyüp yok olmanın esrarı, sadece ruhun üzerindeki elbisesini gecenin başlangıcında soyunması ve yeni doğuşta, tekrar üzerine bir elbise, yeni ve hiç kullanılmamışını giyinmesi gibidir sadece.

O da bakıyordu güneşin vedasına. Ebrar'ın sesleri, tıpkı bir uğultu gibi ulaşıyordu kulaklarına:

– İnsanın o ilginç buluşlarının, düşünceyi zorlayan, bir zamanlar hayal bile edilemeyenleri gerçekleştiren o gücünü biliyor musun Abi?..

Sesler hâlâ kulaklarında bir uğultu halindeydi ve onun gözleri vedalaşan güneşin kızıllıklarının üzerinden, öteleri kurcalamakla meşguldü... O tablo yeni ufuklar açıyordu düşüncelerine...

Ebrar konuşuyor, bir fısıltının ninnilerini andırıyordu beynine ulaşan sözcükler...

– İnsanın gücü bile şaşırtıcı boyutlarda artık. Televizyonu düşün önce. Düğmeye bastığın an, kumandayı hangi kanal için tutarsak inanılmaz uzaklıklar var önümüzde. Havadan, topraktan, uzaydan alınan fotoğraflar bunlar. Milyonlarca ekranda aynı zamanda, aynı kanalın programını görüntüye getirmekte? Atmosferde rakamların yetmeyeceği, akıl almaz kargaşanın içinden istediğin sesi ve görüntüyü seçmekte ekranlar.

Telsizler, telefonlar, uçaklar, gemiler, füzeler, nükleer silahlar ve daha neler neler. O ileri seviyedeki bilgisayar teknolojisi...

Dünlerde bunların hangisi hayal edilebilirdi? Şimdilerde var. Çoğumuzun sadece "artık var" kabulünün dışına taşıdığımız umursamazlık. O, ileri teknolojinin bile sırrını çoğunluğun araştırmamış oluşu. Onun derinliklerine inememiş olmamıza rağmen, katoloğuna bakarak onu emrimizin altına alışımız bir gerçek artık.

Tıpkı vücudumuzu kullandığımız gibi, duyarsız, bilinçsiz ve ezbere bir hakimiyet.

Bugünkü kabullerimiz ve artık insanın gücü de ortada. Yarın teknolojinin hangi inanılmazları başaracağından habersisiz hâlâ. Bekliyoruz... Akıl, ilim ve teknoloji dondurulmakta, idrak aksiyon halinde. Şimdi soruyorum. İnsan sence de güçlü bir varlık mı?

– Evet, inkâr eden kim?

– Ya Allah?.. Kâinatı, bütün canlı ve cansızı Yaratan? Hayata gerekli olanları birlikte var eden O, sınırsız güç?.. Haşa yarattığından, daha mı güçsüz?.. İlmi ondan daha mı az?.. Ki onun "ölüler dirilecek" ilkesine kuşkuyla bakmaktayız... Onun için çok basit inanmadıklarımız. Doğmak, bir diriliş değil mi sence?.. Ana rahmi de, doğmamış

bir çocuk için, mezar niteliğinde olduğunu, ana rahminden hayata "merhaba" diyen çocuk gibi, mezardandan da "ahiret"e uyanışın bir doğuş olduğunu söylersem, yanlış mı olur dersin?

Nasıl, herhangi bir kanalı açmak için onun düğmesine basmak yeterli ise, neden yaratıcı "tamam" deyince mezarından kalkmış olmasın insanlar. Aslında derin düşündüğünde televizyon kumandasına basışımızdan daha basit bir hadise insanın dirilişi... İnsan, o güçlü gördüğün, icatlarıyla, akılları durduran insan, yaratıcının kâinat laboratuvarına koyduklarından bazılarını bulabilmekte sadece.

Fakat sınırları var ve aciz insan, unutma. Bu kadar icada rağmen, ölüme çare bulamamakta hâlâ. Hatta, bir kalp ameliyatında yaratıcının vücuda koyduğu yedek damarları kullanmaktan başka çaresi de yok.

Bir organ yapamamakta... Kan yapamamakta, tek hücreyi yapabilmek için gücü yetmemekte ve yetmeyecek de... Evet, fonksiyonu biten bir organ için, çaresiz kalmakta.

İnsan, hiçbir zaman, bir canlı yapamayacak. Organ yapamayacak. Robota, his, duygu veremeyecek...

Şimdi düşünebiliyor musun? İnsan denen meçhulün, ihtişamını?.. O ihtişamın yaratıcısı olan kuvvete yöneliyor musun?.. Bunun için sorgulamalısın kendini...

Düşün, ağır ağır düşün. Tellerin kopmak üzere olduğunu anladığın vakit orada dur. Şairi hatırla. Çünkü bu cesarete dayanmaz. Sigortaları attırmamaya bak. Çünkü, insan sınırlı bir varlık. Durması gerektiği yeri bilmezse kötü şeyler de olabilir.

Yine umursamadan bak istersen gözlerimin içine. Tıpkı, başkasının icat ettiği bir teknoloji harikasını seyreden umursamaz, gamsız insanlar gibi.

Hangi oluşumun görüntüyü ekrana taşıdığını bilmeden seyrettiği şekilde... İnme derinliklerine ve araştırma sakın, nefsine daha hoş gelen günlük işlerin varken?..

Teknolojinin atmosferde hiçbir sesin kaybolmadığını ispat edişi, asırlar öncesinden kalma bir sesi, bütün ses dalgalarının arasından seçip açığa çıkarabilme hazırlıklarına soyunduğu şu günlerde, araştıranlar tespit edip de öne çıkacaktır elbet...

Gözlerimizin önünde az önce sapasağlamken, birden bire fenalaşan ve ölen bir insanın et yığını halinde duran cesetine bakarken, o enerjiyi yitirdikten sonra neye döndüğünü, ruhu soyunan bedenin nasıl bir şey olduğunu düşünme istersen.

Gözleri yorgundu Orhan'ın. Artık hatır için dinliyordu belki, fakat düşüncesindeki temel taşları oynamıştı yerinden. Hiç beklemediği birisi depremler oluşturmuştu beyninde. Onun sarsıntılarını yaşıyordu şu an. Ebrar, farkındaydı durumun.

– Affedersin Orhan Abi. Yordum seni. Belki, hiç zamanı değildi. Soracaklarımız vardı birbirimize, nedense gördün, böyle oldu işte.

Uyanır gibi oldu, gözlerini kapayıp kapayıp açtı. Bu hareketi farkında olmadan defalarca tekrarladı.

– Seviyoruz seni biz. Bazen abi, bazen başka şekilde hitap etmekteyim. Çelişkilerimi affet ne olur. Bunlar gönül iklimlerimin çaylaklıkları işte... Sansar ve Baba için, tutuklanma kararı var. Bazı tetikçiler yakalanmış. O örgüt takip altında, senin hâlâ herşeyden habersiz gibi davranışın şaşırttı beni.

Keskin bakan gözler buharlandı. Seviyordu onu. Sözcük, büyüsünü bilmem kaçıncı defa bozmuştu. Az önce, duydu aynı sözleri. "Seviyorum seni." Utanmıştı. Aşkı, gizlediği duyguların önünü açamamıştı. Arzulu bakışların, gizemi parça parça ettiğinin farkında değildi. Kaçamak bir bakış bıraktı yine Ebrar'ın çehresinde ve elektiriğe yakalanmış gibi çekti:

– Sen, hâlâ benim kötü şeyler yapmış olduğumu mu sanmaktasın?

– Kötülerle beraberliğin konuşulmakta.

– Sadece şunu bil yeter. Kötü olan hiçbir şeye bulaşmadım. Koruyucuydum, aralarında bulundum. Adım onlarla birlikte söylendi, hepsi bu.

– Suçlamak için bu bile yeterli bir neden değil mi sence?

– Artık başka şeyler konuşsak.

– Tamam nasıl istersen. Babam soruyordu seni.

– Bugün olmaz, yıllardır açmadım evimizin kapısını. Ne olur, bir kaç gün daha mühlet tanıyın bana.

– Dayın aramış, gelecekmiş bugünlerde ve çok mühimmiş.

– Hallederiz sonra. Artık, hep buralardayım anlaşılan. Onları bırak şimdi. Sınırlılık getirdin duygularıma.

Suçlandı şaşırdı:

– Ne yaptım ki?

– Seviyorum dedin.

O da utandı başını önüne eğdi hafifçe, gözlerine bakamadı bir müddet. Orhan da bakamıyordu Ebrar'ın gözlerine ve hiç açık vermeyen duyguların esrarını çözüyordu dudaklar:

– Artık efsun çözüldü... Bir daha derinlikleri o boyutlarda olmaz bakışların?

– Neden?

– Platonik her aşkın sonu bu olmaz mı genellikle? Gözlerin esrarını dudaklar da paylaşınca, bakışların eski derinlikleri kalır mı sandın?

– Desene şifre çözüldü ve perde aralandı?

– Evet şimdi sen doğru evinize.

– Sözünde durursun değil mi? Görüşürüz bundan sonra?

– İnşallah...

* * *

Lisan kifayetsiz görüntüde nem.
Neyin kavgasını vermekte ülkem?
İnsana, insanı anlatabilsem,
Kalemler susardı azametinden...

Sık sık oturduğu bu pencerenin önünde, enteresan sahnelere şahit olmuştu. Bugün yine bunlardan bir benzeri daha kurulmuştu anlaşılan. Pencerenin verdiği görüntü, kırlangıç sokağını kucaklayacak bir şansa sahipti...

Ebrar az önce babasının çayını verip, odasına çekilmişti... Harun Hoca'nın altıncı hissi, yine öncü habercilerini çıkartıyordu yolculuğuna. Kalemini usulca masasının üzerine bıraktı ve yazmaktan vazgeçti.

Ebrar'ın verdiği habere rağmen, günlerdir görememişti onu. Fısıltıların ayyuka çıktığı bugünlerde, görüşmek fırsatı bulamamıştı. Ebrar'la sık sık onu konuşuyorlardı. Orhan için kaygıları vardı ikisinin de.

Harun Bey, şu an keskin bakışlarını karşısına düşen bahçenin giriş kapısında bekletiyordu... Önce polis arabaları sardı sokağı... Ekip bir ağ gibi kuşatmıştı evin etrafını... Arabalardan birisinden yükselen megafonun sesi çekti sokağın dikkatini:

– Dikkat, dikkat. Orhan Açıkgöz. Etrafın sarıldı, kanun namına teslim ol.

Beklenmedik bu ses Kırlangıç Sokağı'nı bir daha hareketlendirdi... Günlerden pazardı ve saat, henüz on kırkbeşi gösteriyordu.

Gözleri aynı noktada kilitlenip kalmıştı Hoca'nın. Sokaktaki kıpırdanış çok hızlı olmuştu... Adeta insanlar pencerelerinden üzüm salkımları halinde dışarıya dökülüyor manzarası vardı sokakta. Daha da sabırsız olanları, nefeslerini sokağın müsait buldukları mevkîlerinde almışlardı.

Emniyetin daha ilerilere sokmadığı insanlar, sabırsız ve huzursuzlardı yine... Her göz, onaltı numaralı kapının üzerinde buluşmuştu. Keyifli ve heyecanlı bir seyir tutturmuşlardı yine. Futbol maçı oynanacaktı sanki ve takım tutan fanatikler vardı tribünlerde.

Yollar tutulmuş, kuş uçurmuyordu polis... Ufku saran bu sesin en şiddetli olanı şüphesiz ki Ebrar'ın beyninde tepkisini buluyordu.

Önce şaşırdı ve ürperdi. Bön bakışlar, yuvasında deli deli dönüşlerdeydi şu an. Heyecan damarlarındaki kanı bile çekip almıştı sanki. Boğulmamak için, nefes alıp verdi. Pencereden bakarken dişlerini sıktı geriye çekildi, babasının çalışma odasına doğru koşarken dudaklarının arasında korkunç bir patlama oldu:

– Babaaaaa!

Harun Bey irkilerek bozdu seyrini. Yerinden fırlayıp, kızına azarlayan bir çehreyle baktı...

– Ne var, ne bu halin?

Şuurunu etkilemişti dışarıdan gelen ses. Korku, bütün benliğini nokta nokta kuşatmıştı. Kızına sarıldı ve yeniden döndü pencereye.

– Sakin ol ve takip et.

Suskun ve anlamlı baktı babasının gözlerine. Biraz daha sokuldu ona. Titriyordu korkusundan. Gözlerinin bendi de yıkılmıştı:

– Baba, neler oluyor sence?

Ancak duyabileceği kadardı sesinin tonu:

– Sabret ki birlikte görelim, bence başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok şu anda.

– Baba!

Sol elini kızının başörtüsünün üzerinde dolaştırdı... Düşünceleri derin ve korkunçtu yine. Yazdığı roman daha değişik boyutlar kazanıyordu şu an ve Hoca üzgündü bunun için.

Hoca, aslında sevdiği bu delikanlıyı frenleyemeyişinin ıstırabını içiyordu sokağa bakarken... Fakat, yapamamıştı işte... Kızını teskin etti sık sık:

– Heyecanlanma. Elimizde olmayan şeyler bunlar. Hayata yön vermek elimizde değil ki. O sadece yaratıcıya mahsus. Şimdi bekle ve gör. Eğitimsiz bir nesil. Günah onda değil, sistemin yanlışlıklarla dolu yetiştirişinde ve kanunlardaki boşlukları fırsat bilen eşkiyaların iştahını kabartan tuzaklarında.

– Baba bir çılgınlık edebilir o! O kötü bir insan değil. En azından bu gurur kırıcı manzarayı hiç hak etmedi bence. Yanılgıları var ama!..

Babanın parmakları yeniden dolaştı üzerinde:

– Sabret ve soğukkanlı ol.

– Duracak mıyız böyle eli kolu bağlı. Yapabilecek hiçbir şeyimiz yok mu sence baba?

– Etrafı emniyetçe sarılmış. Sonucu beklemekten başka, hiçbir şansımız yok malesef.

Gözlerin sağanaklar halinde bakışlarını indirdiği dairenin tülleri aralandı, hayal meyal bir silüet, kuşkulu bir çehre belirdi ve geriye çekildi...

Kaç gündür çıkmıyordu dışarıya, akşam sokaktan, el ayak çekildiği saatlerde çıkıp, açık bulunduğu yerlerden ihtiyaçlarını alıyor ve inzivaya çekiliyordu gündüzleri.

Hadiseleri dışarıdakiler kadar bile bilmiyordu... Bir tetikçinin yakalandığını daha, iki üç gün öncesi Ebrar'dan duymuştu. Sonra haberlerden bilgi edindi...

Sadece sezgilerden ibaretti bildikleri. O, koruma olmaktan başka hiçbir şey olmamıştı, alet olmamıştı. Tek bildiği gerçek, yanında çalıştığı adamın, yeraltı dünyasının belirgin isimlerinden birisi oluşuydu...

Murat'ın ikazlarını dinlememişti. Havalı bir işti. Hoşuna da gidiyordu süksesi...

Gönül dağlarında zelzele kopartan genç kızın ikazı, onu yeterince sarsmıştı aslında... Daha, iki üç gün öncesi parkta konuşmaları özümlüyor, kendisini sorguluyordu kapanıp çıkmadığı dairenin sessiz, iniltili duvarlarının arasında.

Demek, Ebrar doğruları duymuştu. Tespitleri yanlış değildi. O, tüllerin kenarından sokağa kederli, esef dolu bir seyirle bakıyordu hâlâ. Daha düne kadar, kendisini alkışlayan, saygı duyan, yücelten ya da en azından öyle gözüken insanlar seyir için dolmuşlardı sokağın kaldırımlarına. Gururunu incitti seyirciler. Onlar olmasa dışarıya çıkıp polislere rahatlıkla teslim olabilirdi. Gururu ağır bastı seyircileri görünce... Hatta, onları inceledikçe başı dönüyor, ayakta dururken, vücudunu dengede tutamıyor, ara sıra yalpalıyor yeniden toparlanıyordu... Gözleri buharlandı, çocukluk günleri düştü aklına.

O daha hür, daha anlamlı sokaklar... Annesi, ağabeyisi, o bencil çocuk ve babası... Son günleri ailenin bir sinema şeridi gibi geçti gözlerinin önünden. Kırık dökük ışıklar yansıtan dumanlı bakışların perişan yansımaları... Ebrarlar pencereye ilişmişti...

Açık duran pencere boşluğunun verdiği görüntüde, birbirlerine sarılmış olarak duran baba ve kızı silüet halinde seçebildi ancak.

Derin bir nefes çekti ciğerlerine, kor ateşin kaynattığı bir havaydı teneffüs etmeye çalıştığı.

Gözlerinde olgunlaşan bir sağanak gecikerek başlamıştı. Kendisinden yaşça küçük kızın ikazı sarmıştı beynini. Şimdiye kadar, en yürekli sözlerdi, hakkında duydukları. Dostça ve katıksız...

Öfke, gittikçe koyulaşan dumanlarla sardı tepesini. Sokağa baktıkça o seyir, o yüreğini çileden çıkartan keyifli seyir, hançerliyordu beynini...

Yeni bir ses yükseldi megafondan:

– Kanun namına!

Ne yapmıştı ki evinin sarılacağı kadar?.. Bu er, ya da geç anlaşılacaktı, suçsuzdu çünkü. Ama neye yarar?.. Bu onur kırıcı tablo kahretmişti yeterince...

Megafondan yükselen ses velveleye dönüştü hançerlenen beyninde. Sevimsiz, ıstırap veren ve sınırsız bir şekilde hırpalayan ve üzen... Seyircilerleydi onun asıl hesabı. Çok bozulmuştu onlara. Kapının zil sesi bozdu asabını:

– Teslim ol...

Dünya ile ilgisini kesti beyin ve zamanın şeridini geriye aldı birden... "Kötü değilim ben." Bu ses onu alıp bir şeyleri fark ettirmek için ayrı iklimlere götürdü... Fark edememişti demek...

Yurtdışına çıkmadan önce baba, çağırmıştı makamına. Baş başa bir görüşmeydi bu. Hayret etmemiş de değildi aslında. Ama, umursamamıştı fazla...

Sigarasını derin çekiyordu o an gözlerinin içine bakarken. Farklı ve anlam dolu bakışlardı bunlar. Araştıran, yoklayan, sınayan...

– Memnunum senden. Dürüst, itimat edilir bir delikanlısın. Üstelik mert ve açık sözlüsün de.

Sevinç ve korku ikisi birden vardı o an yüreğinde. Daha çok anlam veremediği bir korku istila etmişti bedenini. Dikkatle dinlemeye geçmişti, süslü Kadir'i...

– Evet patron?

– Bu iş böyle başlar, bu dünyada evlat. Sen şimdiye kadar sadece imtihan verdin ve sınandın. Artık asıl kişiliğin başlayacak... Bir gasp, belki de bir tetiğe çöküş, gerektiğinde. Yahut, yurtdışına sevkedilen bir malın sorumluluğunu üstlenmek. Nasıl, kendini hazır hissediyor musun, bunlardan üzerine düşeni yapmak için?

Gözlerinin tâ derinliklerine bakıyordu bunları söylerken. Tahlil ediyordu Orhan'ı daha doğrusu...

Hiç düşünmemişti. Kesin ve kararlı bir sesi vardı karşılık verirken:

– Benden paso patron. Beni, koruma olarak çalıştırdınız, bunu seve seve yaptım.

– İyi de hiç düşünmeden verilmiş bir cevaptı bence bu.

– Gerek duymadım düşünmek için.

– Bu dünyada varım diyorsan, öyle süs eşyası gibi tutmazlar adamı. Raconu budur kolay kazancın. Önce can, pazarlıksız konur ortaya. Şimdi boş ver sen o masalları. Hep öyle söylerler ilk önce. Uzun zaman aldı deneme sürecin. Ve artık, sırlarımızı da öğrendin. Şimdi sıkı dur ve kendini ispat et artık. Büyük bir iş var önümüzde ve sen onun sevkindeki sorumluluğu üstleneceksin.

Şaka gibi geliyordu duydukları:

– Ama patron?

– Bol harcadın. Hayli zamandan beri, aynı işi yaptın.

– Ben sadece sizin korumanızdım. Bir de bazı işyerlerinizde fedailik yaptım. Aksilikleri önledim. Kafa tutanları susturdum. Bunu da kusursuz yaptım.

– Yerler sık sık değişir bu dünyada. Tıpkı satranç oyunu gibi. Bir de bakmışsın ki "Şah" denilmiş...

– Henüz hazır değilim sizin söylediğiniz işler için.

– Yo, hayır. Kolayı için hazır olan, üzerine zor iş düştüğü vakit de hazır durumdadır.

– Benim dünyam biraz daha farklı. Tetiğe çökmeden, kana bulaşmamaya gayret ederek. Hem ben, şimdiye kadar bu değirmenin

suyunun nereden geldiğini bile merak etmiş değilim. Pavyon kumar ve otel.

Kurnaz adamdı Baba. Yeterince inceledi ve karar verdi.

– Şimdi gidebilirsin. Ben yurtdışından döner dönmez, yeniden konuşuruz. Sen benim gözümde farklı bir gençsin. Korkusuz ve güvenilir. Daha sonra, yeniden konuşmak için gidebilirsin delikanlı.

Hoşnut ayrılmışlardı yanından, fakat kurcalamamıştı da...

Hatta, fırsat bile bulamamıştı bunları düşünmeye. Babasını, ağabeyisini buluşu, gündemini değiştirmişti düşüncelerinin. Sonra Ebrar...

Kafa, yeniden "dank" etti... Polislerle değildi derdi. Seyirciler... Onlar ne vermişlerdi ki hayat adına, onu geriye istiyorlardı?

Hangi doğruları yaşıyordu bu toplum. Hangi kurallar vardı ki herkes uygulamış, kendisi kalmıştı... Hoş, şirin gösterdikleri hayat, çok mu farklıydı sanki?..

Yeni bir ikaz yükseldi megafondan:

– Teslim ol, zor durumda bırakma bizi.

Sabrı tükenmişti artık. Bir bunalımı andıran kapalı bir şuurun etkisi altındaydı. Gözbebeklerinde deli deli dönüşler başladı. Bunlar şuurun kapanışının belirtisiydi artık. Beyazlıklar yutmuştu siyah benekleri... Soluğu değişti, göğüs kafesi inip çıktı, hırçın bir çehresi vardı. Hışımla ayrıldı tüllerin arkasından mutfağa doğru koştu... Yitik arar gibi çırpınışlar vardı sabırsızca. Nefesi korkunç şekilde darlandı... Gözleri parladı, aradığı yitiğini bulunca. Sağ elinin parmakları, sıkı sıkı yapıştı satırın sapından, deli bakışlarla kontrol etti önce!.. Artık düşünce, kapalı devredeydi ve o apayrı bir gücün etkisi altındaydı şu andan itibaren... Hareketleri artık kontrolü altında sayılmazdı. Bir öfkenin rüzgârına takılmıştı beyin...

Meraklı seyircilerin heyecan sağanaklarının odağına beklenen görüntü düşmek üzereydi. Dairenin sokak kapısı hışımla açıldı... Gözler parladı, heyecanı tarifsiz bir yorumla emmekteydi seyircileri gözbebekleri.

Elinde satır, adeta halay çeken bir delikanlının mendili gibi sallanıyordu havada...

Durdu, keskin bir seyir gezdirdi kalabalığın üzerine. Üzerine çevrilen namlulara baktı. Ve ortalığı sarsan bir nara attı:

– Duruuuuuun! Teslim olacağım... Bir suçum yok benim. Ancak?.. Ya bu seyir?.. Sanki verdikleri ödüncü bekliyor herkes. Durun önce onların hak etmedikleri bedeli ödemek istiyorum... Hak etmediğim bu onur kırıcı seyire karşılık, hissettiğim bu borcu onlara ödemeliyim. Sonra da teslim alın beni.

Hayret içindeydi herkes... Polis, seyirciler... Herşey bir anda olup bitmişti... Sol bileğini binanın merdiven korkuluklarının üzerine koydu, sağ eli havalandı. Polisin ikazını dinlemeden herkesin gözleri önünde satırı sol bileğinin üzerine hışımla indirdi...

Ürperti, tedirginlik, yüzlerdeki acı inanılmaz olmuştu... Satırı bırakmadı elinden. Sarsıldı, yalpaladı, koşarak yere düşen eline sarıldı, satırı bir kenara atıp...

Seyir dehşet vericiydi hâlâ. Bayılanlar, çığlık atanlar, pelte pelte kaldırımın üzerine yığılıp kalanlar... O, bunların hiçbirisini görmüyordu; kafasındaki senaryoyu gerçekleştirebilmek için çırpınıyordu hâlâ. Kolundan kan fışkırmıştı. Sağ elinde kesik elin baş parmağından sıkı sıkı tutup kalabalığa çevirdi yüzünü ve inanılmaz bir nağra daha attı seyircilere bakıp.

– Alın, alın işte bedeliniz!

Korkunç bir savuruşla fırlatmıştı parmaklarının sıkı sıkı tuttuğu kesik eli seyircilerin üzerine. Kanlar havada savrula savrula düşmüştü kesik el...

Emniyet çemberini daralttı, fakat artık çok geçti her şey için. Ortalık kaynaştı karıştı. Çığlıklar yükseldi göklere. Dizlerinin feri kesilenler, ayakta zor durabilenler. Korkunun ve dehşetin en acısını hisseden seyirciler... Vahşi, ürpertili bir manzara vardı ortada. Fırlattığı el kalabalığın önüne düşmüştü... Evet, bayılanlar vardı içlerinde yine. Bir bedel alıyordu seyircilerden ve bir bedel ödüyorlardı karşılığında.

Ebrar acı acı çırpındı babasından ayrılıp; sokağa doğru bir el çekti onu. Babası arkasından koştu...

* * *

Bahçe kapısına baktı, halsizdi bakışları. Feri çekilen dizler, tehdit ediyordu onu... Sıkıntı terleri, buhar buhar sökülüyordu suratından. Bulgur bulgurdu alnındaki deriden sökülen ıstırap tomurcukları...

Bir polis koşmuştu imdadına, yetişmek için. O da, geç kalmıştı... Dizleri büküldü, sağ elini dayadı toprağın üzerine ve bıraktı kendisini sere serpe... Sokak asfaltının kıyısına düşen kesik el korkutmuştu herkesi. Seyirciler, ikazsız, tepkisiz geri geri çekiliyorlardı artık.

Dehşete kapılmıştı herkes. Ürperti vardı çehrelerde. Huzursuz dönüşler yapan bebekler tedirgindi artık... Kan sıçramıştı üzerlerine, çığlıklar yükseliyordu her köşeden:

– Ayyyyyiiiih!

– Yooooooo! Olamaaaaz!

– Kurtarıınnın!

Bütün sokak ayaktaydı.. Pencereler açılmış, kaldırımlar genç, ihtiyar, kadın erkek doluydu...

Ebrar indi sokağa, arkasından Harun Bey... Sağa, sola koşup gitgeller yaptılar sokakta... Hoca, irkilerek baktı yolun kıyısında duran kesik ele... O da dehşete kapıldı. Soluğu darlandı, kalp atışları, vuruşları değişmişti birden... Soğukkanlılığını yitirmişti o da. Gözleri panikteydi, tansiyonu yükseldi aşırı heyecandan. Cep telefonunu güçlükle çıkardı yuvasından. Titrek parmaklarıyla tuşları zor buldu panikteki gözler...

Sinyal seslerini aşırı gürültüden zor alıyordu:

– Aloo!

Hastaneyi aramıştı. İsim verdi önce.

– Ben Harun Güldemler. Harun Hoca.

– Ambulans! dedi, adres verdi...

– Çok acele, evladım çok acele, diye ikaz etti.

Telefonu kapatıp, alelacele indirdi cebine... Sokak inanılmazı yaşıyordu bugün. Ebrar'ı aradı göremiyordu.

Polisler baygın yatan delikanlının yanına kimseyi sokmuyorlardı artık. Farklı bir çığlık yükseldi semalara:

– Orhaaaaaan!

Kızının sesini tanıdı Hoca. Anlaşılan Orhan, biraz daha ilerilerdeydi... Eğilip ürpererek aldı yerdeki kanlı eli...

Herkes tanıyordu onu polisler müdahale edecek oldu:

– Doktorum, doktorum ben. Hastaneye yetişmesi lazım onun.

– Ambulans çağrıldı.

– Tamam ben de çağırdım. Gelir şimdi, müsade edin, yanına götürün beni...

Memur:

– Tamam Hocam siz geçin.

Hoca, derin bir heyecanın fersizliği içinde yaklaştı Orhan'a Ebrar'ın hadise yerine sokulmasına engel oldu görevliler...

Harun Bey, diz çöktü bir elinde kesik eli tutarak... Orhan'a baktı... Baygın ve sönüktü bakışlar. Küskün bir çehresi vardı Hoca'ya bakarken... Çok anlamlı, fakat suskundu...

Az önce bir ses yankısı kazımıştı gözyüzüne... Üzülen bulutların sırtına mührünü vurmuştu. Silinmeyecek biçimdeydi bestesi beyinlerden "Alın, alıının! vermediğiniz eğitimin, yaşamadığınız kuralları istedinizse benden alıın!.. İşte seyirinizin bedeli!.."

Japon harakirileri, ülkelerin toplu insanları kurşuna dizerken uygulanan görkemli merasimler. İdam sehpalarının başında nöbet tutup, ölümü takip edenler. Seyir meraklılarına müthiş heyecanlar yaşatılmıştı. Fakat bu farklıydı onlardan...

Herkes kaçıyordu nedense. Bir hanım bayılmıştı yolun kıyısında. Bir ihtiyarın paçaları ıslaktı, gözlerde boşalacak yaş kalmamıştı adeta. Çocuklar, korkunun vahşetine teslim olan insanlar, tuhaf bir şekilde salıvermişlerdi kendilerini...

Çığlıklar gökyüzünün bile ahengini kaçırmıştı. Kuşlar huzursuz uçuşlarla kanat çırptılar yükseklerde. Hoca, boşta kalan elini saçlarına dolaştırdı:

– Ah, Orhan yapmamalıydın bunu.

Ebrar:

– Babaaaaa!

Diye duyurdu sesini. "Dur" işareti verdi sol elini kaldırıp... Bir ambulansın acı acı çalan siren sesleri örttü gürültülerin üzerini... Görevlilere baktı Hoca:

– Acele edin biraz. Vakit geçirmeden dikmek gerekiyor eli...

Ambulansa yol açtı görevliler. Tarif etti Hoca:

– Tutun kollarından, yavaşça kaldırın.

Orhan kıpırdandı. El sürdürmedi önce. Kendisi kalkmak istedi. Midesi bulandı zorlanınca, gözleri şuursuz bakışlarla açıldı. Dişlerini sıktı acısından, kirpiklerini yumdu. Boncuk boncuk terler söküldü yine suratından. Anlamlı baktı Hoca'ya. "Teslim" der gibi. Pişman ve ıstırap doluydu edası...

Görevliler kollarından tutup usulca kaldırdılar. Ambulansa bindirdiler Orhan'ı... Hoca kesik eli, ambulansın içine uygun bir yere bırakıp yanına binerken yanındaki görevliye seslendi:

– O, acele eden kız benim kızım, bırakın o da gelsin bizimle.

– Tamam Hocam.

* * *

Yanaklara yuvarlandıkça yaşlar,
Adı konulmadık bir ağıt başlar...
Lügat acze düşer, gözler konuşur,
İnsan gerçeklerle orda buluşur...

Hastanede nefes kesen anlar yaşandı. Hoca telaş içinde ekibini topladı. Ameliyathane hazırlandı. Ekip olağan üstü bir çalışmanın içinde zor anlar yaşadı.

Ebrar, babasının hastanedeki odasında zaman içinde zaman yaşıyordu. Bulunduğu o ihtişamlı oda küçüktü ve sıkıyordu onu...

Baba kız Orhan'ın istikrarsızlığından kendilerini sorumlu tutuyorlardı hep... Aydın Beyle olan hadise, hapse girişi, okulu bırakışı;

tamamı kendi yüzlerinden olmuştu. Öyle kabul ediyorlar, üzüntü duyuyorlardı bu yüzden...

Odanın içinde voltalar atıyordu. Hapishane, sanki insanın halet-i ruhiyesinde vardı... Öylesine bunalmış ve dalmıştı. Kapının açılış sesiyle irkildi, toparlandı. Babası vardı karşısında... Saatler geçmişti aradan. Dikkatle baktı babasının gözlerine... Çehresindeki yorgunluk, ıstıraplı görüntü ürpertmişti onu. Damarlarındaki kan akışını durdurmuştu heyecandan.. Robotlaştı, ruhsuz bir heykel gibi gözlerini babasına dikti, hareketsiz bekledi karşısında... Sadece dudakları hayat belirtisinin, çok acılı bir ifadesi olarak kıpırdamıştı.

– Baba, söyler misin neler oldu?

Soluklandı, etkileyici baktı kızının hicran pırıltıları yaymakta olan gözlerinin derinliklerine. Kısık ve yorgundu sesi:

– Başardık! diyebildi. Başardık!..

Robotluktan kurtulan vücut, çılgınlaştı. Kollarını havalandırdı, ayaklarının üzerinde zıpladı sevincinden:

– Heeeey!

Kanat kanat açılan kollar, yorgun adamın boynuna dolandı:

– Baba, sen bir harikasın.

Bülbülün şakımasında neşe vardı sesinin tonunda. Gözleri parlamıştı:

– Yani, şimdi eli eskisi gibi olacak mı?

– Olacak.

Aşırı yorgunluğuna rağmen Hoca daha yatmamıştı. Almanya'yı arayıp arkadaşıyla görüştü, hadiseyi anlattı.

* * *

Orhan yoğun bakımdan çıkmıştı. Özel bir odaya aldırmıştı Harun Hoca onu. Hastane koridoru oldukça sakindi. Ebrar, elinde bir demet çiçek buketiyle merdivenleri çıkıp koridora yöneldi... Dalgın bir hali vardı yürürken. İç aleminde gelişen hadiseler, adeta onu dış dünyasından çekip almıştı.

Gözleri, sadece adımlarına istikamet vermek ve herhangi bir engele takılmaması için bakıyordu... Etrafından gelip geçenleri görmüyordu bile... Üç hanım doktor geliyordu koridorun karşı istikametinden. Az sonra, yolları kesişecekti Ebrar'la.

Onlar da kendi dünyalarına çekilmişlerdi kısmen. Hülya hanımdı içlerinden bir tanesi. Önce, kaçamak bir bakış uzatmıştı. Hülya karşısından kendilerine doğru yaklaşmakta olan kıza, sonra aynı hedefte kilitlendi bakışları.

Tavrı değiştir aniden. Biraz önceki neşesi yoktu. Çehresinde koyu bir ıstırap bulutu oluştu ve çöreklendi gözlerine.

– Afedersiniz. Siz gidin, ben gelirim birazdan.

Arkadaşlarından bir tanesi hayrete düştü:

– Hayırdır. Bir şey mi oldu?

– Sonra konuşuruz siz gidin.

Dudak büktü, arkadaşları. Birbirlerine baktılar önce, sonra umursamadan devam ettiler yollarına.

Hülya Hoca koridorun ortasında durmuştu. Dikkatle baktı kendisine yaklaşan kızına. Hayretli bir seyir tutturdu yaklaşıncaya kadar. Kapanmış, değişmişti Ebrar. Uzun zamandır görüşmemişlerdi. Kızı istemiyordu görüşmek. Yumuşatamamıştı onun kalbini. Affetmiyordu ne yapsa. Babasına gelip gidişlerinde kesmişti yolunu, yine öyle yaptı şansını denemek için. Sanki barışmayacak kadar ne yapmıştı ki bu kıza? Kocasından ayrılan ilk kadın değildi, tabii ki, son ayrılan kadın da o olmayacaktı.

Kendisini, bütün hataya düşmüşlerin içinden ayırıp müstesna bir kenara çekerdi. Tanıştığı insanların herbirisine, uygun gördüğü ölçülerde değerlendirmesi bile tek yönlü olmuştu hep. Fakat, farkına varmak istememişti hiç, hatasının hangi boyutlarda olduğunun...

Yüreği çırpınmıştı yürüdüğü koridorun ortasında. Kızını ısrarlı ve içli bakışlarla bekledi. Duygulandı, hafifçe ıslandı bakışları. Ebrar bu bekleyişin farkında bile değildi. Kederli, hassas bir ses onu uyandırmıştı adeta:

– Ebrar?

Bu ses, bu aşinası olduğu ses "dank" etti kafasında. Dalgın olmasına rağmen algılamıştı bu sesi. Adımlarını kesti bu ses. Hatta elinde olmadan irkildi ve titredi. Donuk, mat bir bakış uzattı sesin sahibine... Yüzünde biraz önce hakimiyetini sürdüren berraklık, bulutlanmış, koyu bir kahır edasını almıştı. İsteksizlik vardı tavırlarında. Hiç konuşmadan, muhatap olmadan yürümek için hazırlandı. Yinelenen bir sesin emrivakisine takıldı iradesi:

– Ebrar! Bir dakika! O kadar da umursamaz olamazsın. Ben senin annenim... Babanın tek işi, senin bana karşı olan kinini büyütmek mi yoksa?

Ebrar'ın yüzünün şekli değişti, öfkeden. Gözleri biraz daha keskindi annesine bakarken:

– Babamı karıştırma. Beni seninle barıştırmayan sebep, ihanetinin affedilmez boyutta oluşu.

– Neler duyuyorum öyle? Hem biraz sesini kısarak konuşur musun lütfen?

Koridorun kıyısına çekilmişlerdi. Az önce ayrıldığı arkadaşlarına fark ettirmemek için çırpınıyordu. Arkalarına dönüp dönüp bakıyorlardı çünkü.

Öfkeler yükseldi, sesler kısıldı. Bakışlar değişmedi. Ebrar'da kin, garez, sitem vardı bakışlarında. Hülya Hoca ıstırap doluydu, kızını seyrederken:

– O ihanetin tek suçlusu ben miyim sence?

Yorumsuz ve kesindi cevabı:

– Evet!

– Babanda hiç kabahat bulamadın demek, öyle mi?

Dinmek bilmeyen bir öfkesi vardı, annesine karşı. O nisbetle de davranışlarının dozajı ölçüsüzdü:

– Aramadın, çünkü yoktu!

– Beni inanılmaz şekilde ihmal ettiğinin farkına hiç varamamışsın anlaşılan.

– O kadarını biliyorum. Çünkü babam, tek taraflı bakmaz hadiselere hiçbir zaman.

– O halde neden sadece beni suçlamaktasın?

Usançlı ve doluydu annesine karşı:

– Anne, hep hatalarımıza haklılığı elde edebilecek gerekçeler aramakla meşgulüz. Babam, yuvanın bozuluşundaki ihmallerin farkında. Oturup defalarca anlattı bunu. Onun tek suçu eşi ile meşguliyeti arasındaki dengeyi sağlayamamaktan ibaret. Ya senin?

Dudaklarını gevdi. Bir ara, sesi ağlamaklı oldu, gözleri nemliydi.

– Ya senin hayatın anne? O, bir intikam makinesi. Affettirmeyi bile imkansızlaştıracak kadar fena. Kaprislerin için kestiğin kurbanları fark etmelisin artık.

Üniversite yıllarında sevdiğin o şairi kıskandırmak adına, o, alkış tufanlarının eşliğinde işlediğin cinayeti hâlâ sezmemişsen, diyeceğim yok başka benim. Tıpkı babam gibi... O şairi, yalvartmak için arkadaşlarını şaşırdın, babamı kullandın. O kaprisine yenik düşüp şairle değil, babamla evlendin. Sırf intikam almak uğruna.

Yıllarca kafanda taşıdın o yaptığın hatanın yükünü. Ve bahaneler aradın sonuçta ona dönebilmek için. Kocana ve çocuğuna rağmen... En haklı gerekçense, babamın ihmalleriydi. Yalan mı?.. Ya ben?.. Benim sevgim... Öyle egoistsin ki, herşeyi unutup, bütün mukaddesleri ve değerleri bir yana bırakıp, kendin için yaşamayı seçtin. Oysa, hiçbir insan sadece kendisi için yaşamaz hayatta. Bunu düşünmedin bile. Şimdi de babamda suç olup olmadığını soruyorsun benden.

– Benimle kalmayı seçebilirdin!

– Asla!

– Bu kadar acımasız olur mu evlat?

– O, annenin acımasız oluşuna bağlı...

– Bazen, hiç değilse. Arada bir de bize gelsen?

– Asla dedim. Bir daha da önüme çıkmamalısın anne. Bak nasıl bozdun moralimi farkında mısın?

– Ya benim moralim? O, çok mu düzgün şimdi.?

– Sen, hak ettiğin bir suçun karşılığını çekiyorsun, ya ben? Çok yalnızlık çektirdin bana hayatta. Biraz da sen çekmelisin ki, adalet yerini bulsun.

İri iri yaşlar düştü kirpiklerinden, doluktu, içli içli ağladı. Başını hafifçe önüne eğdi, gözyaşlarını başkalarına göstermemek için.

Arkasına bile bakmadı yürüyüp giderken... Tam koridorun sağ ucundaki odanın kapısına geldiğinde omzunda bir elin olduğunu hissedip durdu. Elin sahibine çevirdiği gözler ıslaktı. Babasıyla göz göze geldiler. Hoca sadece:

– Konuşmalıydın onunla diye mırıldandı. Çünkü o, senin annen.

– Afedersin babacığım, ne olur karışma sen. O, bana çocukluk yıllarımda anneliği çok gören bir kadındı...

– Çiçek yaptırmışsın.

– Hı hı!

– Bu ıslak gözlerle mi vereceksin çiçekleri.

– Silerim.

– Pekala. Sen geç yanına. Durumu iyi. Birazdan gelirim ben de.

– Tamam.

Sınırsız bir heyecan içindeydi. Gözlerini sildi, kederi uğurlamak için gayret etti çehresinden. Biraz durulmasını bekledi yüzünün... Kapının koluna, elinin ucuyla çöküp hafifçe araladı önce ve merakla baktı içeriye... Billurlaşmış, iyiden iyiye durulmuştu yüzü.

Sırtüstü uzanmıştı yatağında Orhan. Görür görmez durgun bir bakış bıraktı Ebrar'ın gözlerinde... Fersiz, kedere bürünen bakışlar, utanç ve merakın kesiştiği pırıltılar parlıyordu... Ebrar, çekingen bir eda içinde yaklaştı Orhan'ın uzandığı yatağın kıyısına. Sesi gözlerinden yansıyan ışıklar kadar titrekti:

– Geçmiş olsun!

Hicaplı, gözler çekingendi:

– Sağol. Üzdüm sizleri.

Çiçeği etajerin üzerine bıraktı:

– Şaşırttın bizi.

– Şu an bile içinde bulunduğum o hali anlatmak mümkün olsa. Beynim başkasının emrindeydi sanki ve ben görünmeyen bir elin dürtüsüyle hareket etmekteydim.

– Neyse, unutmalısın şimdi olanları. Çünkü kâbus bitti...

– Ya polisler.

– Hadise senin ve Murat Abi'nin çok dışında. Gazete haberleri, ekrandan yansıyanlar, sizin suçsuz olduğunuz yolunda. Keşke polise teslim olsaydın o an. Şimdi anlaşılmış ve aklanmış olarak gezecektin... Yakalananların ifadesinin dışındasın, buradan çıkar çıkmaz da hürsün unutma. Evini didik didik aramışlar ardından; bir şeyler aramışlar, bulamayınca kapıları kapayıp çıkmışlar.

Murat Abi'nin de ifadesini almışlar ve serbest bırakmışlar. Herşeyi anlatmış o.

– Murat nerelerde şimdi? Neden gelmedi?

– Babam bir kaç gün kimsenin ziyaret etmemesini istedi. İşinin başına, o küçük kasabaya gitti Orhan Abi...

Sevindi:

– İyi haberler bunlar, sağ ol. Nasıl öderim sizin emeklerinizi?

– Düşündüğün şeye bak. Ya senin? Bir hayat borçluyum sana, unuttun mu?

– Kim olsa aynı şeyi yapardı.

– Tahsilini o hadise engelledi. Bu sebepler bile o hadisenin birer uzantısı. Asıl biz nasıl öderiz senin fedakârlığının karşılığını?

– İnsan kendisi için yaşamaz ki sadece.

– Senden bir istediğim var.

Bakışları biraz daha netleşti Ebrar'ın gözlerinde:

– Yeni bir mektup mu yazdın yoksa?

Mahçuplandı, al al benekler düştü yanaklarına:

– Güvercinleri azad ettim. Artık onların kanatlarına yükleyemem duygularımı.

– Demek, mektupsuz konuşamıyorsun?

– Varsın fırtınalar kopsun dünyada,

Ne çıkar?..

Yeterki sen yüreğine al beni...

Al, al ki fırtınalarla birlikte çırpınalım...

Severim, maceranın böylesini...

Sen, yanımda ol yeterki...

– Utandırma beni ne olur. Onların hepsi de şekillendi artık hayatımda. Bir idealin insanıyım. İnançlıyım ve onun kurallarını yaşamaya çalışıyorum artık. Davranışlarımı bundan sonra o kurallara göre ayarlamam gerekiyor. Eskisi, çocuksu duygularımın, dış dünyaya yansıttığı esintilerden ibaretmiş sade...

Sana bir can borçluyum. Beraberinde de iffet ve namusumu... Gönlünde şayet benim için ayrılmış bir yer varsa ve duyguların ilahi emirlere uygun bir beraberlik arzuluyorsa, işte sana açıkça itirafta bulunuyorum ki ben de seve seve istemekteyim bunu...

Dinle, daha başka iklimlere çekmek istiyorum konuşmalarımızı. Seni herşeyden önce bir abi olarak seviyorum... Eğer, Rabbim isterse... Küçüğüm senden. Hayat, tecrübelerim daha az ama, tespitlerimi anlatmak istiyorum sana. Hep, hayat çırpıntısı isteyen bir hayatın içindesin. Döner misin yürümekte olduğun o yollardan?

Acı acı gülümsedi:

– Üzülme artık, o yolların tamamını kapattım ve yeni bir yoldan yürümekteyim ben de senin gibi.

Gözleri parladı Ebrar'ın umutlandı:

– Yani?

– Cuma namazlarına başlamıştım...

Sevindi, konuşmasını kesti:

– Demek?

– Evet, istediğin gibi...

Sesi hassas ve duygu doluydu. Utanarak baktı gözlerine:

– Biliyor musun, inançsızlık duygusu insanın saadetini çalarmış meğer. Tıpkı şifa bulmaz bir kanser gibi. Yaratıcıdan kaçmaya çalışan bütün kaçakların hücrelerini sararmış. Ölüm korkusu, bunalımın hırçınlığını yaşatırmış insana...

Demek demek sen de artık?..

Sağ elini bastırdı yatağın üzerine ve bağdaş kurup oturdu:

– Yeni dünyanın ilkelerini anlatıyorsun... Çok sarmış seni anlaşılan. Dur biraz da ben anlatayım istersen. Neler oldu biliyor musun?

– Bilmem.

– Cuma namazını kılmıştık. İmam kürsüden cami için yardım talebinde bulunmuştu... Murat'la birlikte namazdan çıktık, elimi cebime attım, cebimden çıkardığım oldukça kabarık bir miktardı, serginin üzerine bırakmak için.

Müezzinmiş. Verdiğim parayı geriye çevirdi. Gözlerime bir bakışı vardı anlatamam.

– Neden çevirdi?

– Ben de onu sordum ilk. Tanıyormuş beni. "İslam sarayına münafık taşı konmaz" dedi. Şaşırmıştım. Azarladım, dövecektim. Yürekli bir delikanlıydı o da. Kavga taraftarı değildi ama.

– Neden almamış?

– Harammış kazancım. Öyle söyledi... Sonra izah etti. Başkasına ver dedi. Ben bile bile almam bu parayı.

İşte o kararlı ikaz, yaptığım işin ne kadar iğrenç olduğunu açıklıyordu bana. Sustum, paramı alıp utançlı bir şekilde ayrıldım oradan...

– Benim de çok bilmediklerim var; yani hayatımda. Okuyor, soruyor ve düşünerek buluyorum doğruları. Gerçekler çok acı geliyor ilk önce. İnsanın suratına acımasızca vuruluyor beklenmedik yerlerde. İnsan inciniyor yanlışlarını hatırladıkça ama yapı temellere oturuyor sonuçta..

– Evet doğru bu tespitlerin. Ben, o delikanlıya çok kızdım önce. Fakat, bana kendimi sorgulamanın kapısını açtı. Ya sen, seni bu şekilde değiştiren şey nedir, anlatabilir misin?

– Bu çizgi, seninle başladı desem inanır mıydın bana?

– Bilmem. Daha şimdiden şaşırdım.

– O yaşadığımız acı tecrübelerin bir sonucuydu. Babama sordum. "Kadınlar tahrik unsuru halinde giyinmekteler" dedi. "Tahrik olmasa, belki sapıkların bile nesli kesilirdi dünyada" dedi... Kur'an tefsirlerini açtı ve bana tesettürle ilgili ayetleri bulup okudu.

Kur'an kesin bir emirle kapanmasını istiyordu kadınların...

Sonra ayetleri okuyunca, gözümüzün içine baka baka ekranlardan seslenen, sözde aydınları hatırladım o an. "Kur'an'da tesettür yok" diyorlardı çünkü onlar. Ama vardı ve onlar yalan söylüyorlardı. Okumamışlardı. Kur'an'da kadının kıyafeti hakkında ayetler vardı ve ben Yaratana karşı asi olamazdım. "Duymadım" diyemezdim artık, duymuştum. Okumadım "diyemezdim" o hadiseden sonra, defalarca alıp okudum.

Ondan onay almayan hayatın basit, değersiz ve silik olduğunu anladım. Kaçtım isyandan ve isyancılardan..

Babam, bana bırakmıştı Kur'an'da yerini gösterdikten sonra. Oku, anla ve sen seni iyi tahlil et; kişilik çizgini ona göre ayarla. Kendini bul, demişti babam...

Görebilmenin, duymanın esrarını araştırdım, hislerin, duyguların sırrını... Bedenimdeki organların nasıl çalıştığını ve kime bağlı olduklarını. Kimin eseri olduğunu düşündüm. Ruh, bedenden çekilince, bedenin hiçliğini... Ve, aklı araştırdım... Bunlar basit olgular değildi.

Habercisini ve onun hayatını okudum. Sonra, Kur'an benden ne istiyor bölümündeyim şimdi. O caddede yürümekteyim. Hayat bir mektep...

Ebrar'ı hayran bir gönülle dinliyordu Orhan... Ara ara, düşüncesinde şiddetli depremler oluyor, hayat duvarındaki taşların yerleri değişiyordu... Henüz billurlaşmamış bir fikrin rüzgârına takılıp geçmişine acımasız bir çizgi çekiyor, yeni hayatın haz veren atmosferi içinde rahatlıyor, çok geçmeden adını koyamadığı bir vehim, kapkara bir kaos bulandırmaya çalışıyordu düşüncesini. Çaylak, acemi duygular tez tez bulanıp duruluyordu kafasında...

Annesinin konuşmaları geliyordu adeta kulaklarına. Mahmur gözlerinin önüne fotoğrafları düşüyor mazinin, hatıralar kanatıyor dünyasını... Kulaklarını ona bırakmıştı. Ninni gibi geliyordu Ebrar'ın sesi:

– Gündelik zevkleri, olağan üstü işler sayarak yaşamak! Onu, yapmışız biz. İçinde her dem safiyetle beslenen arzuların rüzgârına kapılıp, ilahi emirleri duymadan yaşamışız. Düşünceyi arayışa zorlayan duyguların çağrısına kulak asmadan, yeni fikirlerin doğum sancılarını duymamak için düşünceyi dondurmuşuz ve bize birşeyler söylemek isteyen ufuklara, kara perdeler çekerek ufku kapatmak, gerçekleri katletmek gamsızlığını yaşamışız hayat diye..

Yeni bir boyut kazandırmak istiyordu konuşmaya. Sıkılmıştı birazda. Konuyu değiştirmek içindi çırpınışları:

– Ebrar, sen düşündüğümden bile çok değişmişsin. Bırak şimdi bunları, ileride yine konuşuruz. Sen bana yazdığın o şiirlerden, gönül işlerinden söz et biraz da.

– Dedim ya, o kavak yelleri daha olgun esmekte düşüncelerimde. Yuva kurmaktan, helal ve haramlardan bahsetmemi ister misin?

– Beni seviyor musun hâlâ. Evlenir misin benimle?

Utandı, gözlerini çekti üzerinden:

– Evet, ama söz verebilecek misin? Kesin bir söz için cesaretin var mı?.. İnanç mabedinde şeytanın soluğunu hissetmemeliyim. Her yuva, kutsal bir mabed niteliğindedir çünkü. Koyu, ruhu kararan, matemli bulutların duvarlaştığı göklerde ay dünyaya gülümseyemez... Yıldızları olmaz o gökyüzünün. Ben, ayrı fikirlerin, en acı anlarını yaşadım çünkü. Babam ve annemle...

– Önce inanacaksın. Ben "söz" demişsem artık o yolda yürümeye çalışırım demektir. Sen söyle bakalım şimdi: Kabûl mü?

Sevinçten uçacak gibi olmuştu:

– Kabûl!..

Orhan, sevinçle üzüntüyü birlikte yaşıyordu. Sesinde ıstırap vardı konuşurken:

– Yalnız geçmişi bir daha bana hatırlatmamak şartıyla.

Kiminin hayatı da, başkalarının hayatlarına renk katmak için yaşamak olmuştur. Benim geride kalan senelerimin bir kısmı, o cinsten. Senin de anlattığın gibi, kimliğini bulamamış, başkalarının kibrini, enaniyetini tatmin etmek uğruna, onun şöhret, isim edinmesine yarayan bir fedailikti yaptıklarım... Şimdi sana söz veriyorum. Kuralsız ve inançsız yaşamayacağım artık. Sana ve Yaratanıma söz.

– İnan hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim.

Odanın kapısı açıldı. Zaman nasıl da erişmişti bir solukta. Harun Hoca'ydı içeriye giren. Yorgun bir tebessüm belirdi dudaklarında:

– Nasılsın evlat?

– Sağol Hocam.

– Neredeyse bahar bitmek üzere. Hastaneden çıkar çıkmaz bizimle bir seyahate ne dersin?

İtiraz etmedi:

– Siz bilirsiniz Hocam.

– Önce söz ver bakalım.

– Söz Hocam. Sizi çok meşgul ettim bu günlerde.

– İnsan hep yaşama zevkine değil, biraz da başkalarının yaşamasına duyarlı oldukça dostluklar ve daha güzel müşterekler ortaya çıkar. Sen de bizim için yapmıştın bunu. Sana tek tavsiyem var delikanlı. Rahat bir hayat yaşamak istiyorsan, mücadele etme demiyorum, sadece olaylara, olay olmamalısın...

– Söz Hocam.

– O Kuşcu Orhan'ı özledik artık. Cesur, hayat dolu. Biraz hilekârdı, hoş günlerdi doğrusu. Tabii o, hilekârlığın da sezmiştin kötü olduğunu...

Ebrar heyecanlandı:

– Baba!

– Efendim?

– Seyahatin yerini belirlemedin.

Orhan girdi söze:

– Harun Amca?

– Evet.

– Seyahatin yerini ben belirlesem?

– Kafanda bir yer mi vardı önceden?

– Evet.

– Söyle bakalım.

– Fırat. O sihirli üslupla anlattığınız Gülşen. Ve yarım kalmış bir hikaye... Etkisi altına almıştı doğrusu beni.

– Neymiş hikâye?

– Zeytin Gözlü!..

– Hay Allah. Size de sır vermeye hiç gelmiyormuş meğer.

– Olabilir mi?

Düşündü, nazlanmadan söyledi.

– Aynı adresteyiz delikanlı.

Hocadan gizli buluştu gençlerin gözleri... Ve program sonuçlanmıştı bile.

Konuşma kesildi, birden odaya bir adam girdi. Hoca dönüp ismini teleffuz edince, hayretler arttı:

– Muhsin!

İki arkadaş sarıldı, tokalaştı.

– Hoşgeldin.

– Hoş bulduk Harun.

Orhan'a derin bir bakış uzattı, nemli gözlerle yaklaştı yeğenine:

– Orhan?

Duygulu anlar yaşandı odanın içinde:

– Dayı!

– Geçmiş olsun.

– Sağol dayı... Boş ver olanları, unutmaya çalışalım ha.

– Hı hı... Annen, diye doluktu, duramadı.

Gözlerini yumdu Orhan ve sustu.. Baba kız, başbaşa bıraktı dayı yeğeni...

– Siz konuşun, buralardayız.

Baba kız koridorda bekledi. İçeride konuşmalar uzadı, dertlerin yelpazesi açıldı yumak yumak... Yatağın kenarında oturmuştu dayı:

– Neyse, dedi. Başka bir haberim var şimdi. Annenin bana yıllar öncesi verdiği vekalet için. Arsa iskâna açıldı. Kırk dairelik hissemizi almak için gelmiştim Türkiye'ye... Yirmisi senin... Vekaleti sana yaptırıp bırakıyorum; ben de hisseme düşeni müteahhite verip karşılığını aldım. Yirmisi için de, sana vekalet yaptıracağım gidip. Lüks, bahçeli, dubleks daireler. Sermayen hazır. Bundan böyle iyi bir yön vermelisin hayatına.

İyileşir iyileşmez Almanya'ya bekliyorum seni. Ben vekalet işini halledip sana tekrar uğrayacağım. Ve, ver elini Almanya.

– Sağol dayı, gelirim elbet.

– Ha Kırlangıç Sokak'taki daire de senin artık.

İşlerim çok, şimdilik müsade eder misin bana.

– Estağfirullah dayı.

Baba kız hâlâ koridordaydı... Muhsin çıktı odadan. Kenara çekildi iki arkadaş, konuştular ve ısmarlaştı Muhsin.

– Görüşürüz doktor. İşim biraz acele de.

– Güle güle...

Kızına baktı:

– Yalnız bırakalım mı biraz? İstirahat etsin... Akşam yine uğrarız...

– Tamam, sen bilirsin...

Odanın İçi

Eli çiçekli iki yabancı girmişti odaya. Ebrar, uzatmalı bir bakışla takip etti onları:

– Baba, birileri ziyaretine geldi.

– Arkadaşlarındandır.

– Bekleyelim mi biraz?

– Bilmem, sen bilirsin...

Orhan hayatının en yorgun günlerinden birisini yaşıyordu bu gün... Daha, dayısı yanından ayrılalı kısa bir zaman geçmişti ki, karşısında babası ile ağabeyisini buldu... Keder ve mahcubiyetin perdelediği bakışlar vardı üzerinde... Derin bir seyir bıraktı odaya girenlerin üzerinde:

– Demek unutmadınız?

Osman elindeki çiçek buketini bıraktı yatağın üzerine. Baba, tereddütlü uzattı elini Orhan'a.

– Evlat geçmiş olsun!

Oturuyordu yatağın üzerinde. Eline uzandı. Sıkıntılı tuttu önce, sonra titrek dudaklarına kadar götürdü. Yüzüne baktı, keder doluydu.

Adeta donuk bakışlar, maziden anekdotlar getiriyordu gözlerinin önüne ve onları sırası ile sahneye alıyordu. Ruhları selamlaşıyor, sessiz, kimsenin kavrayamayacağı bir lisanla konuşup anlaşıyorlardı.

Şaşırtıcı bir bekleyiş içinde seyrettiler birbirlerini. Babanın gözlerinde kırık, saydam ışıklar ıslandı önce ve buhar buhar kaynamaya başladı, ısrarlı bakışların odağı... İri iri yaşlar, asıldı kirpiklerinin uçlarından. Ve onları, hüznü koyulaştıran bir eda içinde sıraladı yanaklarına doğru...

Orhan şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemedi, kıvrandı, sıkıldı. Sonunda, Osman'a kaçamak baktı, kuşkulu gözler, panik içindeydi. Elini hâlâ bırakmayan adamın gözlerine perçinledi ve hassas bir ses tonu vardı hayretini açığa vururken:

– Ağlıyorsun sen?

Sesi titrekti inadına:

– Aldırma, efkârlandım işte.

– Sadık bir dostu andırıyor hareketlerin.

– Sevdik seni be evlat. Geç kalmış bir sevgi bile olsa, kabul et işte. Gelinim geldi. İşlerimiz iyi, ikimizin de. Ev tuttuk, eşya aldık, yeniden bir düzen kurduk sayende.

– Çok sevindim.

Osman, tıpkı bir suçlu gibi bekliyordu sırasını. Baba kız da sessizce girmişlerdi peşlerinden. Onların konuşmalarını dinliyorlardı kenara çekilmiş...

– Nereden öğrendiniz hastanede olduğumu?

Acı bir tebessüm vardı babanın dudaklarında. Boğazı kurumuştu hararetten. Nefes alıp, güçlükle yutkundu:

– Sağır sultan bile duydu evlat. Önce patron söyledi. Gazeteleri okudum sonra.

Durakladı:

– Ya demek?..

Istırap komasında bir gönlü vardı babasının:

– İstersen bırakalım artık şu yersiz oyunu evlat. Sen, şunu söyle hele. Affedebildin mi bari bu hayırsız babayı?

Doluktu, tansiyonu yükseldi birden. Alev alev tutuştu yüzündeki deri... Bir yeis düşürmüştü sesinin tonunu. İçli bir soluk aldı önce:

– Yâ, öğrendiniz demek?

– Hı hı. Tâ ihmalin meyvelerini keder bana toplatmaya başladığı günden beri...

Istırabın perdelendiği ılık bir sesle karşılık verdi:

– Baba!

Baba sarıldı oğluna. Gözlerini yumdukça yılların ıstırabı boşandı... Bir müddet öylece kaldı ikisi de. Orhan hıçkırmamak için sıktı kendisini, direndi... Baba içli bir soluk aldı aralanırken, fırsat tanıdı Osman için... Bir suçlu edasıyla Osman... O konuşamadı. Sükutun hüznü vardı ikisinde de. Sağlam kolunu doladı abisinin boynuna. Osman sarıldı kardeşine. Yanaklarından öptü ve kokladı adeta.

Aralanıp, gözlerine baktı. Hassas bir sesi vardı, suçluluğu andıran:

– Ya annem, o nerede?

Kahır dolu bir bakış vardı gözbebeklerinde:

– O artık aramızda değil.

– Yani?

Heyecanlandı, baba oğul. Baba, soramamıştı çünkü, merakla bekledi Orhan'ın son cümlesini:

– Ne yazık ki, artık çok geç. Ondan özür bile dileyemeyeceksin.

Baba konuşamadı, sorup derinleştiremeyişin ıstırabı korkunçtu çehresinde. Osman ağlamaklı oldu birden:

– Nasıl oldu anlatsana.

– Uzun bir hikâye, boş ver şimdi.

Harun Hoca, odanın kasvetli havasını dağıtmak için girdi söze:

– Yanılmıyorsam, babası ve abisisiniz. Ve yine bildiğim kadarıyla hasret bitti. İsterseniz hastayı daha fazla yormamaya gayret edelim.

Baba muzdarip bir sesle konuştu:

– Sağ ol doktor bey, ilgilenmişsiniz Orhan'la.

– Orhan ilgiye değer.

Ebrar yaklaştı:

– Baba ne vakit taburcu olur?

– Acelemiz yok.

Hakkı Bey doktora mırıldandı:

– Kızınız demek.

– Evet.

– Allah bağışlasın.

– Sağol.

Osman ayrıldı kardeşinin yanından:

– Bırakmam, dedi bundan sonra seni... Sen ki insanlığı öğrettin bize. Hem biliyor musun, Orhan. Sen daha önceden de çok farklı bir insandın... Çıkar, çıkmaz evimize gel.

– Gelirim...

* * *

Gece sakin başlamıştı... Gökyüzü dolunayın parlaklığı ile mahmur bir aydınlık içindeydi. Pencerenin kenarından yıldızların raks ettiği gökyüzünü seyretmekteydi... Geleceğine ait meseleler vardı kafasında. Gözlerini sargılı bileğine doğru indirdi. Koyu bir ıstırap dalgası kaynaştı suratında. Neden yapmıştı sanki bu çılgınlığı... Şarkı dinlerken kendisini jiletle doğrayanlardan ne farkı vardı şimdi?..

Karmaşık düşüncelerin beyninde tam yoğunluk kazandığı bir anda telefonun sesiyle irkildi. "Bu saatte" diye mırıldandı ve ahizeye uzandı.

– Alo!

Aşina bir sesti:

– Orhan?

– Hay Allah Murat?

– Koçum benim, nasılsın?

– Sağol.

– Hastaneye geldim yoğun bakımdaydın. Harun Amca birkaç gün sonra dedi. Şu an anlattığım o küçük kasabada işimin başındayım ve hastaneden çıkar çıkmaz seni de bekliyorum... İyiymişsin ve "Kısa bir zaman sonra eskisi gibi olur" dedi, Harun Amca. İnan nasıl da sevindim.

– Sağ ol.

– Bak, çıkar çıkmaz bekliyorum ve işin hazır.

Merakı vardı. Hemen onu sordu:

– Çok rahat bir halin var... Eski işinden ne haber.

– Anladım. İfademi aldılar ve bıraktılar. Senin ifadene de başlamışlar. Senin için de durum aynısıydı... Düğünümüz de yakın, haberin olsun. Yarın ya da öbürsü gün uğrarım yanına. Bir isteğin var mı?

– Sağol. Beklerim...

– Görüşmek üzere...

* * *

Hastaneden çıkalı tam bir hafta olmuştu... Bileğinde mükemmel bir iyiye gidiş vardı... Hastaneden çıkışındaki ilk durağı babası ve ağabeyisiyle yeni kiraladıkları evlerine gitmek olmuştu...

Yengesiyle tanıştı. Yeğenini sevdi. Duygulu anlar yaşadı aile... Övgü üstüne övgü yağdırdılar, onore etmeye çalıştılar Orhan'ı...

Osman kardeşine yine iltifatta bulundu... Ve hemen peşinden:

– Yengene bir iş dedi... Eğer, çalışabilecek işi olursa kalabileceğini söylüyor.

Orhan olumsuzdu. İtirazlı baktı abisine:

– Çalışması gerekmez.

– Nasıl geçiniriz. Çocuk, kira?

– Yakınma hemen. Artık zenginsin.

Şaşırdı:

– Nasıl?

– Yapılmış bitmiş yirmi adet dubleks evimiz var şu anda. On tanesi senin. Yarın üzerine alabilmek için vekaletnâme veririm, hayatına yön verirsin.

– İnanmıyorum.

– İnan. Dayım geldi. Annemden kalan hisseyi verdi bana ve gitti.

– Yani, şu andan sonra zenginim hâ?

Gözleri parladı. Seda'yı aldı, kucağına pervane gibi döndü evin ortasında...

– Heeeeeyt!

Soluk soluğa kalmıştı. Eşi heyecanlanmıştı, sevincini görüp merakla sordu:

– Osman, neler oluyor söyler misin?

Ona İngilizce söyledi:

– Zengin olduk, zengin.

Garip bir sevinç vardı eşinin çehresinde. Gözleri şehla bir seyir tutturdu... Osman, kardeşine baktı, hemen yanına oturdu, müşfik ifadeler istila etti çehresini:

– Biliyor musun Orhan? Sen çok farklısın. Ben senin haklarını kullanırken hoşlanırdım, üzülmez, sevinirdim üstelik... Sen öyle değilsin.

Hastaneden çıkalı yoğundu. Karakol, ifade, noter işleri, biraz yordu onu... Babasından müsade istedi:

– Söz verdim seyahat için. On onbeş gün için yokum buralarda.

– Hoca çok iyi bir insan. Beraber olduktan sonra dilediğin kadar gidebilirsin.

– Sağol baba...

* * *

Gönlünü kinden, nefretten, bütün olumsuzlukların etkisinden kurtarmış; yeni, sade, duru ve berrak bir hayat kurmak için çırpınan bir yüreği vardı, artık.

Önüne geleni tutup, dilediği hedefe atabileceği bir taş değildi o. Hedef taşı olmaktan bıkmıştı.

* * *

O dağları tepeleri kekik kokan, ovaları yamaçları sihirli güzellikleri barındıran, vahşi manzaraların iniltisinde, görüntünün fethetmeye çalıştığı sihirli dekorların, ruha adeta gaipten haberler getiren özelliğini vurgulardı tabiatın yapısı. Ve, Fırat'ın efsunlu güzelliği fark ettirdi kendisini birden... Uzaklarda ebrulu sislerin arkasında,

renklerin bütün tonlarıyla gülümseyen çiçekler, ezeli yeşil buharlara hayat veren Fırat akardı o toprakların bağrından...

Harun Hoca kullanıyordu arabayı. Eli dreksiyonda, gözleri yolda, kafası hep oralardaydı... Orhan oturmuştu ön koltukta, Ebrar seyre dalmıştı manzarayı. İkide bir, laf atıştırıyordu babasına. Onu düşlerin kollarından koparıp alıyordu sık sık... Zeytin gözlü kızı, annesini, babasını düşünüyordu mahmurlaşan bakışlar... Fırat'ın kıyısında kendisini bekleyen oğlunu hatırlıyor, hüznü katmer katmer, efkâr düşüyordu yollarda... Beklenmedik bir keder içindeydi yolculuk. Orhan yıllar öncesi dinlediği hikâyeyi canlandırıyor gözlerinin önünde. Hislerinin derinliklerinde gezip, gamlı bir sükûtla seyrediyordu dışarıları... Onun da memleketiydi buralar... Annesinin, hatta babasının doğup büyüdükleri topraklar...

Bir ses bölüyor yine hayallerini. Ebrar, sabırsız mı sabırsız:

– Baba, yaklaşmış olmalıyız değil mi?

– Ha, evet. Bak ileride sislerin belirdiği çizginin hemen öte yüzünde.

– Önce Gülşen dediğin yere uğramalıyız.

Duygulanıyor, keder dolu, içli bir ses:

– Tabii, abin bekler bizi.

Ebrar da, hüzünleniyor birden:

– Hayal, meyal bir yüz kalmış hatırımda. Şimdi aramızda olsaydı baba. Kim bilir, nasıl bir delikanlı olurdu?

Elem dolu bir nefes çekti ciğerlerine Hoca ve sustu... Yola geceden çıkmışlardı. Gözler mahcuplaştı. Hoca yolun sağında gördüğü benzinliğe çekti arabayı.

– Çay ve mola dedi. Dinlenelim biraz.

Ebrar arabadan inmeden babasına seslendi:

– Yaklaştık diyordun?

– Yaklaştık. Yarım saatlik bir yolumuz kaldı.

– Orada kılsaydık namazı.

– Acele etme. Abdest alalım. Hem, uykumuz açılmış olur.

Peşinden indi:

– Heyecanlı mısın baba?

– Yıllar oldu.

Orhan indi arabadan. Etrafı hüzünlü bir seyirle inceledi. Ebrar'ın sesi dalgalandı yine kulaklarında.

– Baba?

– Efendim.

– Zeytin gözlü seni bekliyor mudur?

Acı acı yutkundu. Derin baktı Ebrar'ın gözlerine:

– Hâlâ unutmadınız mı? Orhan da aynı soruyu sormuştu az önce?

Espri yüzleri güldürdü:

– Uykunu hep onunla açtık da!

Hoca keskin baktı kızının gözlerine, şedit, delici pırıltılar etkisi altına aldı Ebrar'ı. Orhan mahcup bir yüzle bakışlarının yönünü değiştirdi...

– Namaz, çay ve kısa bir mola, dedi Hoca...

Girdikleri benzinci sessizdi. Onlardan başka kimseler yoktu ortalarda. Ağaçlar, hafif bir rüzgârın esintisine bırakmışlar kendisini ve yapraklar tatlı bir ritimle, hasret besteleri yapıyor gibiydi...

Yollar bakımsız, gurbetin uçuk, keyifsiz rengine bürünmüş her şey... İkindi namazlarını kılmışlardı. Çay içildi ahşap tozlu bir masanın başında. Hoca, çayların parasını ödedi garsona ve:

– Babam iyice yaşlanmıştır artık, diye mırıldandı Orhan'ın gözlerinin içine bakıp. Ben, çok vefasız bir insanım aslında. Kim bilir nasıl sevinirler görünce?.. Kardeşlerim, annem ve bütün aile.

Henüz yüzlerine aşina olmadığım yeğenlerim olmuştur. Ya Gülşen?.. Belki de, ilgilenmemiştir kimse. Babam, annem yaşlı. Ağalarım, kardeşlerimin işleri başlarından aşkın.

– Herkesi saydın, birilerini atladın, diye mırıldandı, Ebrar.

Keskin baktı Ebrar'ın yüzüne:

– Size sır vermem bir daha. Muzırlık etmeseniz duramazsınız sanki.

Yineledi:

– Baba, sahi duruyorsa hâlâ... Dönerken arka koltukta tek başıma oturmam değil mi?..

Tatlı bir azar vardı sesinde:

– Kalkın bakalım gidiyoruz.

– Cevap vermedin ama!

– Onun da bir kalp taşıdığını unutmamak lazım. İncinmiş bir insanın, nasıl bir reaksiyon göstereceği kestirilemez.

Yol yeniden başlamıştı... Fırat gözüktü.. Bir müddet onun yılan kavi kıvrımlarını taklit etti gözler... Uçurumlar, vahşi kayalıklar ve Fırat'ın akışında tutturduğu türküsünü dinlediler...

Arabaları bir köprüden geçti ırmağın öte yakasına. Hoca'nın gözleri buğulandı, benzi uçtu. Hüzün çepeçevre sardı çehresini... Orhan Hoca'nın yüz hatlarından anlamıştı Gülşen'e yaklaştıklarını... Stabilize yoldan sola döndü araba, tozlar bulut dağı gibi savruldu bahçenin, ahşap kapısı önünde frenledi araba... Hoca, içli bir sesle bildirdi:

– İşte geldik. Gülşen dediğimiz yer burası.

Orhan hareketlendi. Ebrar indi arabadan. Harun Hoca duvarların çevrelediği bahçenin ahşap kapısına doğru yürüdü...

Çiviye bağlanmış ipin halkasını çıkarıp kapıyı usulca açtı... Orhan ve Ebrar Hocayı sessiz, gölgesi gibi, arkasından takiptelerdi... İleride bakımsız sayılan bir bina vardı, ağaçların arasında... Binanın tam karşısında ıhlamur ağacının altındaki mevkide hazin bir manzara gibi duruyordu mezar... Hoca'nın bakışları hayretliydi... Bahçede pateteslerin yeşil otları uzamış, sırık fasulyeler boy vermişti... Çiçekler kızarmıştı. Domatesler ham ve yeşil yeşillerdi henüz...

Hoca, kısa bir seyirden sonra bahçenin sol mevkinde duvarın hemen dibinde, ıhlamur ağacının gölgelediği yerde, Fırat'ın akışını dinleyen mezara doğru yürüyordu.

Sessiz bir seyir tutturmuşlardı Ebrar'la Orhan... Hoca duygulu, ıslak bakışlarla bekledi mezarın başında. Bırakıldığı gibi değildi bu-

rası. İnanılmaz bir bakım yapılmıştı. Hünerli bir el, küçük küçük taşlardan, fevkâlâde bir duvar örmüştü. Hayır, duvar değil bir sanat eseriydi önlerindeki...

Ellerini dua için açtı önce. Ebrar heyecanlandı, babasına bakıp o da ellerini açtığında dudakları titredi. Orhan, aynı şekilde katılmıştı onlara. Duygulu anlar yaşadılar mezarın başında... Harun Hoca, duasını bitirdi, ellerini yüzüne sürdü "amin" deyip ve biraz daha seyretti etrafı. Dolu dolu gözlerle seslendi:

– Gidelim. Sonra yine geliriz.

Ebrar hayretle sordu:

– Baba, unutulmamış abim.

– Evet, benim de dikkatimi çekti.

– Amcalarım mı, dedem mi ilgilenmiştir sence?

– Sanmam.

– O halde?

– Zeytin Gözlü.

– Nasıl olur?

– "Bana emanet" demişti...

– Biliyor musun baba, şaka değil bu, çok merak ettim Zeytin Gözlü'yü...

* * *

Akşam bir kâbus gibi çökmüştü köyün üzerine... Evlerinde yine şenlik vardı bu gece. Kimse uyumadı. Baba, anne ve kardeşler... Eşler, çocuklar, yoğun bir hareketlilik vardı konağın salonunda. Hasretler giderildi, sitemler yumak yumak açıldı gönüllerde. Ebrar'ın etrafını sardı ev halkı ve sonra Orhan'ı tanıdı herkes...

Ebrar ilginç bir soru attı ortaya. Herkesi hayrette bırakan, hatta şaşırtan:

– Babaanne?

– Söyle kızım.

– Zeytin Gözlü ne alemde?

Anlamlı bakışlar, buluştu bir bir. Koyu bir sessizlik çöktü salonun üzerine. Hoca, derin bir mahcubiyet içinde hafifçe başını önüne eğdi ve öylece de kaldı. Biraz gecikmeli geldi cevap:

– Demek tanıyorsun onu?

– Evet.

– Bekliyor.

Sevindi:

– Hâlâ mı?

– Hâlâ.

– Hayret, aşkın da böylesi tarihe geçer vallahi.

Ağa efkârlandı. Duramadı:

– O aşktan da öte be kız. Bir onur meselesi kızım. Attan inen eşeğe binmez bizim buralarda.

– Gelirken Gülşen'e uğradık büyük baba. Ne güzel yapılmış mezar. Bir sanat eseri olmuş orada.

– O bakmakta mezara.

– Bilmişti babam. Yanılmamış demek.

Uzun uzadıya bir sohbet başladı... Hoca Orhan'a baktı:

– Yatağın hazırlanmıştır senin, dilersen yatıp istirahat et biraz.

İtiraz etmedi:

– Fena olmaz hocam.

Araba kapıdaydı. Kimse dışarıya çıkmadı. Köy, yeni fısıltılarla kaynaştı. Doktor gelmiş...

Hastalar geceden hazırlık yaptı, muayene için.

– Doktor gelmiş.

– Yanındaki delikanlı için, damadı diyorlar.

Zeytin Gözlü'nün kalbi çırpınıştaydı. Huysuz atışlar darlandırdı nefesini... Derin bir sükût içinde çekildi odasına, uyku tutmadı gözleri... Gözler buğulu, hayaller buruktu yine ve yürek gamlı...

* * *

Sabahın olmasını iple çekti Hoca. Namazdan sonra yatmamıştı. Sabırsız bir gönlü vardı onun da. Salona geçip önündeki kanepeyi seçti oturmak için. Dışarıya bakıp, bir yitik arıyordu karşı evin kapısında...

Tavuklar çoktan çöplüklerde eşinmeye başlamış, horozlar kesik kesik ötüşlerdeydi, sabahın er vaktinde... Köpekler dolaşıyordu sokakta ve uzaklardan çan sesleri iniyordu köye, sürülerin.. Sığırlar çıkartılıyordu ahırlardan, birazdan köyün yamaçlarına doğru salacaktı sığırtmaç.. Ayak sesleri duydu, salonun kapısı açıldı. Anasıydı, sessizce gelip karşısına oturdu yaşlı kadın:

– Yataydın biraz daha oğul.

– Uykum kaçtı ana. Özlemişim köyü. Şöyle bir seyretmek geldi içimden.

– Seyret gurban. Sen köyü özlemişsin, biz de seni. Demek sen de bilirdin doğduğun yerleri he?

– Sizleri de ana, sizleri de özledim elbet.

– Unuttun oğul, unuttun. Vefasız çıktın biraz. Öyle yazmışım seni gönül defterime.

– Ne yaptın ana. Beddua demektir senin yaptığın.

– Yo öyle değil.

Gözleri parladı birden. Karşı evin eşiğinde bir kadın belirdi. Aynı noktaya dikti gözlerini bir müddet ve öylece kaldı.

Az sonra başını hafifçe eğdi önüne. Kısık, hicaplı bir sesle sordu anasına:

– Bir bağlantısı oldu mu ana?

Anlamamışlıktan geldi:

– Kimden bahsediyorsun?

– Zeytin Gözlü'den?

– Olmadı.

Başka sormadı Hoca. Usulca kalktı oturduğu yerden ve tıpkı bir gölge gibi sessizce süzüldü salonun açık duran kapısından antreye.

Güneş yeni yeni gülümsemeye başlamıştı yeryüzüne. Mahmur bir aydınlık vardı evlerin önündeki meydanlıkta, Düşüncelerinin peşine takılmıştı Hoca. Ahıra doğru yürüyordu. Zeytin Gözlü... Şirin hâlâ isminin anlamını taşıyordu fiziğinde. Yıllar hâlâ ondan çok şey çalamamışlardı... Kırka merdiven dayatan yıllar, eskitememişti onu. Ayak sesleri duydu. Sonra, bir ses, belki de yıllardır beklediği bir ses yetişti peşinden. Aralarında çok az bir mesafe vardı, ses kısık ve oldukça da hazindi:

– Zeytin Gözlü!

Sesin etkisiyle irkildi. Adımını kesip, olduğu yerde çakılmış gibi bekledi. Tahmin etmişti sesin sahibini... Dizlerinin feri kesildi hicabından, elleri titredi.. Korkusundan ürpertinin ipuçlarını veren dudak kenarlarında seğirmeler başladı.

Heyecan, bütün gücünü bedeninden alıp bir bilinmeyen yere, meçhule çekip götürmüş, dermansız kalmıştı birden...

Adeta heykelleşmişti çakılıp kaldığı yerde. Ürkek bir ceylanın gözlerini andırıyordu siyah bebeklerindeki tedirgin pırıltılar.

Titrek bir nefesi vardı. Usulca çevirdi başını sağ kolunun üzerine doğru. Uzun kirpiklerinin uçlarında şeffaf inciler parlıyor, siyah derin gözlerinde gizli, ezici bir hissin fırtınalaşan damlaları takılıyordu kirpiklerin uçlarına... Sonra, sağanağa dönen yaşlar beliriyor sessiz sedasız, boşalıyordu bendlerini yıkıp... Hassas, duyarlı bir ses tırnaklarının uçlarına zor dökülüyor sanki:

– Bir gören olur, söz ederler.

Hasretin perdelediği ılık ve kısık bir ses cevaplıyor Zeytin Gözlü'yü:

– Önemli değil. Kim ne derse desin gayrı. Seni almak için geldim bu defa. Gelir misin?

Tuhaflaştı. Güce gitmişlik vardı edasında. Boynunu bir garipçe büktü Zeytin Gözlü.

– Ya karın?

– O artık yok. Ayrıldık... Tek engel kaldı aramızda. Nasıl, beni affedebilecek misin?

Dudaklarını gevdi, heyecanlandı.

– Ben affederim affetmesine. Gel gör ki, senin vicdanında oluşmuş bir rahatsızlık varsa, gücüm yetmez ki onu silip atmaya. Demek o rahatsızmış yaptıklarından. Fark etmiş...

Onu rahatlatmak için çırpındı Hoca:

– Şey! Teşekkür ederim. Gülşen senin emeklerinle şimdi sahiden Gülşen'e dönmüş.

Utandı duygulandı, başını biraz daha önüne eğdi.

– Sıkıldın, şimdi git istersen. Bizimkileri gönderirim birazdan. Bu defa hemen nikah ve ver elini, buralardan...

Ter içinde kalmıştı Zeytin Gözlü. Buhar buhardı yüzündeki deri. Hoca peşinden ekledi:

– Düğünü burada yaparız istersen.

Derin bir sükût içinde baktı Zeytin Gözlü... Birden paniğe kapılmış gibi koştu. Arkasına bile bakmıyordu artık...

* * *

Yeni bir düğün haberi çalkalandı köyün içinde... Artık, unutulmaya yüz tutmuş bir sevdanın öyküsü vardı dillerde. Ve bir kaç gün içinde o yılların sabırla damıttığı sevda, nikahla noktalandı...

Ebrar sevinçliydi ve Orhan... İkisi de mest olmuşlardı mutluluklarından... Yeni evliliğin birlikteliği oturmuştu artık gündeme.

Hoca sabah erkenden kalkıp, Zeytin Gözlü ile birlikte, Orhanla Ebrar'ı çağırdı yanlarına.

– Hazırlanın bakalım, Gülşen'e...

Talimatı Hoca verdi:

Orhan'ın kolu hâlâ sargıdaydı ve artık iyiye doğru gidiyordu. Evli çift, Orhan ve Ebrar vardı arabanın içinde.. Gülşen'e birlikte gelip o ihtişamlı sanat abidesi gibi duran mezarın baş ucunda dördü birden dua için açtılar ellerini... Yedi veren gülleri, katmer katmerdi mezarın üzerinde...

Duanın ardından Hoca Ebrar'ı inceledi, sonra Orhan'ı. İkisini karşısına aldı, gözbebeklerini inceledi bir müddet. Ve belki de hayatının en içli sözlerini düşünüyordu onları seyrederken. Dudaklar en belirgin kelimeler için duraklıyordu:

– Biliyor musunuz. Gözlerim sevdaların tütüşünden haberdardır hep. Derler ya, çeken yürek bilir. Çocuklar, beni çok dikkatlice dinleyin. Çekinmeyin sakın, çünkü benim hislerim ve izlenimlerim fazla şaşırmazlar... Artık, beraberliklerin günah olduğu yaşlardasınız. İtiraf edeyim ki, Orhan seni de en az kızım kadar sevmekteyim. Şimdi bana yüreğinizin doğruluğunu söyleyeceksiniz. Nasıl, bir ömür boyu beraberliğe hazırlıklı mısınız, ikiniz de?..

İkisi de utançlıydı fakat Ebrar verdi cevabı. Duygulu baktı babasına, gözler buharlandı ve elini usulca tutup öptü.

Orhan sıkıldı, çekingen bir eda içinde kaçamak baktı Hoca'nın gözlerine ve ayrı bir usûlle verdi cevabını:

– Hocam, cidden hâlâ beni Ebrar'a lâyık görmekte misiniz?

Istırap vardı çehresinde:

– Sen artık vasfını bulmuş, asıl renklerini bütün tonlarıyla seçmiş ve açmaya başlamış bir gülsün evlat. Öyle, cahilliklerini durup durup kotarırsan, çok üzersin beni, unutma. Sen artık vasfını bulmuş bir gülsün.

– Siyah bir gül...

– Hayır evlat, alnında secde goncaları var. Hicap çiçekleri açmış yanaklarında. Geçmişteki yanlış adreslerde dolaşışının ateş renginde açan pişmanlık çiçekleri onlar... Geçmişi unut.

Elini öptü Hoca'nın:

– Sağolun Hocam. Çok hoşgörülü bir kişiliğiniz var. Hep sezdim bunu... Zeytin Gözlü gülümsedi, sevindi. Ebrar, sarıldı Zeytin Gözlü'nün boynuna. Babasına göz kırpışı seyre değerdi, doğrusu...

Yıllar sonra aile kaynaştı, koklaştı... Dillerdeki sevda noktalandı. Harun Hoca doğduğu toprakların bağrı yanık insanlarına hizmet için gün ayırdı. Yöre akın akın yürüyüp geldi konağın kapısına.

İsmini duyan, hastasını yanına alan, koştu, koştu... Kuyruklar oluştu evin bahçesinde... Bu yoğun günlerin içinde Orhan'la Ebrar'ın nişanları takıldı. Görkemli bir nişan oldu konakta... Ve günleri yoğun bir çalışma içinde tükendi Hoca'nın. Bu ahenk, hiç ama hiç bitmesin istiyordu aslında. Zeytin Gözlü, nasıl da mesuttu. Çalıştı, çırpındı, hizmet etti. Yeni bir dünyayı tanıdı Hoca...

Hayal Sokağı

Kırlangıç Sokağı bugün yine hareketliydi. Kaportası, camlarda sileceklerin yetişmediği kısımları, kalın toz tabakalarıyla kaplı bir araba durdu sokakta. Hoca, kullandığı araba kadar, yorgundu. Kapılarının önündeydi artık. Zeytin Gözlü vardı, arabanın ön koltuğunda. Ona anlamlı baktı, küçülen yorgun bakışlar:

– İşte Zeytin Gözlü. Önünde durduğumuz binanın ikinci katı evin.

Herkes yorgun indi arabadan... Hemen durdukları mevkiin kenarında bir araba daha park etmişti. Herkesin dikkatini çekti. Ebrar heyecanlandı. Arabanın üzerindeki isimler uyandırdı beynini. "Evleniyoruz. Arzu ve Murat."

Gelin saçı yaptırmak içindi hazırlıklar. Kendilerine doğru geliyordu damatla gelin... Birbirlerini görüp, sevinçle koşuştular aradaki mesafeyi kapatmak için.

Murat haykırdı önce:

– Orhaaaan!

– Murat!

Hasretle sarıldı iki arkadaş. Ve Ebrar'la Arzu... Zeytin Gözlü şaşırdı, hayretle inceledi manzarayı. Duygusal anlar yaşadı sokak.

Murat sevindi:

– Nasıl bir tesadüftü bu?

– Demek biz gelmeden?

– Aradık, yoktunuz. Elin nasıl.

– Düzeldi.

– Mazeret dinlemem. Yorgunuz falan yok. Düğünümüze geliyorsunuz.

– Elbette. Biz de nişanlandık.

Sevinmişti. Yeniden sarsıldı:

– Olamaaaaz!

Birbirlerini tebrik etti gençler. Aceleleri vardı:

Düğün ve yorgunluk halsiz bırakmıştı onları. Gece artık oldukça ilerlemişti. Orhan:

– Beni burada indirseniz, dedi Hoca'ya.

Arkasını döndü:

– Yer ayarlasınlar sana. Yalnız sıkılırsın.

– Evde kalsam daha rahat.

İtiraz etmedi fazla:

– Sen bilirsin. Sabah kahvaltıya gel mutlaka. Ben de evdeyim.

– Gelirim.

Taksi durdu, arabadan inip yorgun gözlerle uğurladı onları... Yorgunluk iyice halsiz bırakmıştı Orhan'ı. Evin kapısını açarken bile sabırsızlandı. Istıraplı bir hali vardı, yatmak için soyunurken.

Yatağına uzanmıştı. Aşırı yorgunluğuna rağmen, uyku tutmadı. Babasını, abisini düşündü. Yeğeni dolaştı mahmur gözlerinin önünde ve yengesini merak etti. "Nasıl aile düzenleri vardı bunların?"

Hayaller kurdu, gecenin uğultusu beyninde ninnileştikçe. Çocukluk yılları, o kabına bir türlü sığmayan yapısı, sinema şeridi gibi geçti uykulu gözlerin önünden... Buruk, içli tebessümler belirdi kuru, fersiz dudaklarında. Sık sık acılar, inanılmaz dekorlar kurup bozdu, ıstıraplar cirit attı suratında. İçli bir nefes aldı, dudakları titreşti kasvetin verdiği aşırı stresten... Fırtınalı günleri düştü aklına yine... Bir babanın korumalığı, otelin önünde badigartlık, tam bir fedai olup çıkmıştı. Ebrar, Harun Hoca... O hayatına çekilen çizginin en anlamlı mimarları... Fırat kıyılarında dolaştı biraz, Gülşen'de gezindi. Gözleri yavaş yavaş küçüldü ve yorgunluğa daha fazla dayanamadan kapandı...

Sabah erkenden kalkmıştı. Namazını kıldıktan sonra yatmadı. Yine pencerenin kenarından baktıkça el değmedik ufukları araladı

hayaller... Günün tatil olduğu düşmüştü aklına. Kahvaltıdan sonra...

Bugün bu koca şehrin caddeleri oldukça sakin sayılırdı.

Hoca'dan müsaade almıştı.

– Bugün babama gitsem.

– Tabii, neden olmasın.

Yolda hayaller kurdu. Boş gitmemeliydi, küçük yeğeni vardı evde... Yeni kiraladıkları binanın karşısındaki markete girdi. Kahvaltılık, yeğeni için çikolatalar aldı... Tıpkı bir çocuk gibi heyecan içindeydi zillerini çalarken. Sağ eli hâlâ sargılıydı, elindeki poşeti yere bırakmıştı zile çökmek için.

Çeki düzen verdi kendisine, derin bir nefes aldı... Heyecanını gidermişti. Ses çıkmayınca yeniden dokundu zile. Sanki boş bir şüphe, hatta bilinmeyen bir pişmanlık duygusu vardı yüreğinde.

– Ya taşınmışlarsa?

Aşağıda perdelerine bile bakmamıştı pencerelerin... Derin bir masumluk çöktü içine. Bekledi, ses yoktu içeride. Umutları söndü birden, heyecanı tükendi, gözlerindeki ışıklar, gamlı pırıltılara bıraktı yerlerini... İsteksiz, yorgun bir hareketle kolunu kaldırıp, parmağını yeniden çöktü zilin üzerine. Yeni bir bekleyişe geçti. Hiçbir belirti yoktu hâlâ. Yerdeki poşeti almak için eğildi. Umutsuz, bozuk bir moralle kaldırdı "Taşınmışlar demekki" diye düşündü en son. Poşetle doğrulurken ıstıraplı bir yüzü vardı. Yönünü merdivenlerden yana çevirdi.

Bir ses ikaz etti hareketlerini. Kapının açılış sesiydi bu. Yeniden umutlanıp döndü yönünü. Tıpkı ruhsuz bir robot gibi kaldı.

Yorgun bir ses parlattı bakışlarını:

– Orhan!

Ferah bir rüzgâr esti çehresinde.

– Baba. Gittiniz sandım.

– Gel, buradayım. Tembelleşmişim bugün.

– Keşke biraz daha geç gelseydim.

– Gel hele. Ne iyi ettin de geldin.

Gözleri mahmurdu babanın. İçeriye aldı oğlunu ve kapıyı usulca kapattı. Orhan elindeki poşeti bıraktı antreye. Ayakkabılarını çıkartıyordu bir yandan da. Kısık bir ses, hassas ve gamlıydı:

– Yılların ardından bile olsa bir araya gelip, aynı sofrada buluşmak. Kahvaltı yaptım ama; şöyle birlikte yeniden, bir arada olmamızın şerefine hani. Abim, babam, yeğenim, yengem. Bu beraberliğin bana verebileceği mutluluğu anlayabiliyor musun baba?

Sessizlik hakimdi içeride. Baba konuşmadı. Oğlunun gözlerine hazin bir yüzle baktı bir an, sonra yine aynı keyifsizlikle fısıltılı bir sesle ulaştı Orhan'a.

– Anlamaz olur muyum hiç?

– İşte baba, onun için erkenden geldim. Diyorum ki baba, bundan sonra hiç, ama hiç ayrılmayalım ha? Hep bir arada, duyuyor musun beni?

Oğlunun sevincine ortak olamıyordu baba. Hissiz, yorgun ve anlamsız bir davranış içinde çırpınışları vardı. Gözleri, ya gözlerindeki nemler?.. İçinde kabaran sevinçle hiçbir anlam verememişti Orhan. Onun da keyfini kaçırdı:

– Sen ağlıyorsun baba?

Acı acı yutkundu. Zehir içen insan gibiydi suratı:

– Ha o başka, ama ağlamaman lazım yine de. Bugün unutmalıyız her şeyi. Bir araya geliyoruz yeniden, anlasana. Hem sana bir de müjdem var, hadi gülümse biraz. Nişanlandım. Harun Amcanın kızı Ebrar var ya işte onunla...

Hâlâ tuhaf bir manzaraydı baba. Neşesi iyice kaçtı Orhan'ın:

– Baba, sen sevinmedin hâlâ. Bu bir nişan, düğünümüz var geride. Elbette sen yapacaksın onu. Kart bastıracağız. "Baba adı Hakkı." O da duygulandı birden:

– Keşke annem de görebilseydi değil mi?

Neyse kader işte!..

Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi, sağlam eliyle:

– Neyse unutalım geçmişi demiştim. Hadi, kaldır abimi, yengemi, yeğenimi özledim.

Kederli babada hâlâ hiçbir hareket yoktu. Gözlerindeki nemler çoğaldı, göz yaşlarına dönüştü. İnsanı yaralayan:

– Hadi baba, bırak şu efkârı da kaldır şunları. Bugün en mutlu günlerimizden birisi. Bak, bir aradayız artık.

Ciğerlerini hırpalayan bir nefes aldı baba. Dudakları büzüştü hıçkırmamaya çalıştı. Dokunan hazin bir ses cevap verdi neden sonra:

– Onlar artık yoklar ki!

Gözleri karardı birden, başı döndü, sesinin tonu düştü, rengi duvarlaştı:

– Nasıl bir yokluk ki, bu baba?

– Üzülme canım, gittiler işte.

Sakinleşti, gözlerini yumup açtı. Başının dönmesinin geçmesini bekledi bir müddet:

– Nereye?

– Amerika.

– Anlatır mısın biraz?

– Evleri müteahhite sattı. Aldığı dolarlarla da çekip gitti. Bari kardeşinin dönüşünü bekle dedim. Beklemedi. O fırsatı sen verdin eline, o da gitti işte...

– Anladım. Üzülme.

– Herkes kendi hayatını dilediği gibi, engelsiz yaşamalı dedi. Bir daha yanıltıtı beni ve karısını, çocuğunu alıp gitti.

– Neden hüzünlendin bunca? Sen, artık yalnız değilsin ki. Gelinin ve ben varız artık.

Hüzün doruktaydı babada:

– Ah, başa alabilsem o anları. Geriye çevirebilsem geçen o günleri. Yeniden yaşasam.

– Neyi değiştirirdi sence geriye dönen günler baba, hiç düşün dün mü?

– Çok şeyi elbet. Hayatım, başlı başına çok büyük bir yanlıştı çünkü... Annen ve sen... Onları düzeltirdim geriye çağırdığım günlerde. Vicdan azabından bir hayat yaşamaktayım oğul.

– Aldırma, geriye dönmez zaman. Bundan sonraki günleri iyi değerlendirmeye bak yeter.

– Ne kaldı ki geride?

– İçeriye geçelim.

– Geçelim ya.

Karşılıklı oturdular, evin salonunda.. Baba hırpalanmış ve ezik duygular içindeydi.

Hassas, hüzün doluydu Orhan'ın sesi:

– Bak baba. Geride ne kaldı ki deme. Önce o yapıyı değiştir. Sana yanlışları yaşattığını söylediğin, hayat yapını. Hayatın asıl mânâsını araştır ve onu yaşamaya bak. Gerisi koca bir yalan işte.

Unutma sakın, umut kesmemelisin, daha toplayacak çok meyveleri var bence hayatın.

– Doğru, daha toplayacak çok meyve var hayatta. Gel gör ki bana ihmalin meyvelerini toplatmakta kader. Fakat, acı mı acı onları toplamak Orhan...

– Pişmanlığın bile güzel. Bu akılda olsaydın aynı şeyleri yine yapar mıydın baba?

– Mümkün mü.

– Zamanı geriye çevirmek imkansız olduğuna göre?..

– Zamanı geriye döndürmek mümkün bile olsa yetmez bana.

– Bilemeyiz ki baba.. Bazen acılı neşeler, sevinçli matemler, gamlı saatler yaşadığımız olur... Ama, yaşarız işte... Kime isyan ettiğimizin, kiminle zıtlaştığımızın, kime haksızlık ettiğimizin bilincinde olmadığımız bir hayattır oysa yaşadığımız... Ah gerçekleri farkedebilseydik keşke vaktinde. Hislerimiz, fikirlerimiz, davranışlarımız, muhabbetlerimiz değişirdi. Sahte sevgilerimiz, kafamızın içinde sakladığımız örtülü, bencil, ikbale yönelirdi. Farklı olurduk...

Hayat, birbiri ardına açılan kapıların arasında yapılan bir yürüyüş misali... Bir sonraki kapıda bizi nelerin beklediğini öğrenmek için kapıları açmaya devam etmek zorundayız; bazen dert kapılarında esen fırtınalarda üşüyerek, bazen de mutluluk meltemlerini ruhumuzda hissederek...

Hayatın içinden yazdığı romanlarla büyük beğeni toplayan Ahmed Günbay Yıldız'ın bu romanında da fırtınaları ve meltemleri bir seremoni içinde karşınızda bulacaksınız.

Orhan'ın yaşadıkları hepimizin yaşadıklarından bir iz taşırken, bu romana kayıtsız kalabilmeniz mümkün mü?

Siyah Güller

Ahmed Günbay Yıldız

ISBN 978-975-263-561-6
9 789753 625616
0265105 AAP
timas.com.tr